

MAGYAR NŐK LAPJA

I. EVFOLYAM, 18. SZÁM

SZERKESZTI: PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1939 JÜN. 20

A. M. N. MUZEUM
HIRLAP OSZTÁLYA

R A G Y O G Ó N A P F É N Y E S N Y Á R

Strandruhák

1. Sötétkék köpeny, fehér hajtókával, opálkék fürdőruha, fehér övvel. 2. Világoskék napozó, sötétkék gombok, fehér öv, sötétkék csikkal. 3. Fehér strandruha, világoskék, háromsoros paszománydiszítéssel. 4. Sötétkék napozó. 5. Napozó kabát, fehér-fekete csikkal. 6. Világoskék strandruha, fehér sapka.

A Magyar Nők Lapja szerkesztősége és kiadóhivatala:
Budapest, IV., Ferenciek-tere 7. II. emelet 6. sz.

MAGYAR NŐK LAPJA

I. ÉVFOLYAM 18. SZÁM

BUDAPEST, 1939 JÚN. 20

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénzlári csekkzámla: 41.490. Előfizetési ár: Magyarország egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 24 P, félévre 12 P, negyedévre 6 P. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt 30 P, félévre 15 P, negyedévre 7.50 P.

S Z E R K E S Z T I

PAPP JENŐ

Romániában: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 40 pengő, félévre 20 pengő. Egyes szám ára 80 fillér. Előfizetési ára az ingyenes gyermekrovatmelléklettel együtt évi 24 pengő.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42

Az volt ám a vakáció!...

ÍRTA PAPP JENŐ

A szülőknek is jár szabadság, őket is el-elengedi a pórázról a kenyérkereset, nekik is ad vakációt a magas állam és a sok-sok hivatal. Szétražjanak ők is a hegyekbe, megnyergelik a Dunát egy csónakkal s némelyik még külföldre is kirándul, ha elcsip egy olcsó vonatot és ha át tudja verekedni magát a mai valuták kásahegyein. A magunkfajta középosztálybeli ember általában boldog, ha szabadsága ideje alatt be tudja venni magát a nevető kis kertbe, ahol a maga-nevelte fák hálás barátként köszöntik, a lepkék körüllebegik széleskarimájú szalmakalapját, a kert végén ott locsog és ott ragyog a Balaton, az asztalra meg a maga kis földje termi az esti hideg tejsavas zöldbabot vacsorára. Olyan izgatottan készülünk erre a néhány napsugaras hétre, hogy még az iga súlyát sem érezzük, ha rá-gondolunk a nyári szabadságunkra. Valósággal visszafiatalodunk.

Mert az volt ám a tökéletes vakáció, mikor jó bizonyítvánnyal a zsebünkben betoppantunk a tündérekkel felszerelt családi házba és a nyaralás

minden költségét, minden gondját és terhét apánk viselte. Kérdeztük mi akkor, hogy mi lesz a menü, vagy van-e elég valutánk? Készen kaptuk a vakációra a virágzó kertet, a napon megmelegedett folyót, a piros cseresznyefákat. Semmibe se került nekünk akkor a mező, amelytől nem kérdeztük, hogy ki terítette be buja füvel s az erdőktől se, hogy ki teremtette meg bennük az árnyéket, a tisztást, a patákat. Birtokunkba vettük az egész elérhető és belátható világot, mint jogos tulajdonosok és örömmel semmi se zavarta meg. Ha szép lányt láttunk, vele szemben is azon a homályos elvi alapon álltunk, hogy ő is liliom, aki-nek nincsenek ruhagondjai, mert az ő ruhaszámláját is a titokzatos legfelsőbb hatalom fedezi. Ugyanaz a hatalom, amely gondoskodott arról, hogy a madarak a mi szórakoztatásunkra el legyenek látva csodás torokkal és még csodásabb hangversenyműsorral. Magától értetődött, hogy vakációnk alatt tetszés szerinti vastagságban kengettük kenyerünkre az édesanyánk lekvárját, belemarkolhattunk a cukortartóba, alhattunk délig is és a csillagos eget se tekintettük másnak, mint káprázatos kamrának, ahonnan egetverő szerelmünkhöz merítettük a hangulatos hasonlatokat. Vagy nem volt-e

édes sugalmazónk ugyanaz az esti szellő akkor, amelyre ma megborozunk és azt mondjuk, hogy „hűvösebb lett az idő“ — és ha gyöngédek vagyunk a feleségünkhöz, akkor hamar kendőt terítünk két kedves vállára. A tücskök ciripelését andalító bölcsődálnak fogtuk fel, ha egyáltalán törődtünk ezekkel a szorgalmas dalnokokkal, akik egész éjjel zenéltek s ha ma rázendítenek: becsukjuk a nyaraló ablakát, mert zavar a zaj s az idegzetünk elkopott a világháború zengésében. Zenével, illattal, dallal zsúfolt jorró, szép napok és éjszakák emlékét verik fel bennünk a hivatalos szabadság terminusai és bármilyen fényes nyárra is van kilátásunk, bármilyen repesve készülődjünk is a jól megérdemelt pihenésre: ezekben a napokban fel-felszáll egy fojtott sóhaj bennünk, hogy az volt ám az igazi vakáció!... A gondtalan, a felelőtlen, a végtelen. Mondok egy merészet: szaga volt a felhőknek is akkor, rózsailata, esőszaga, fénye, varázsa és önálló költői világa. Ma inkább csak a meteorológiai intézet információi alapján kezeljük a felhőket.

S néha szemrehányóan nézünk fel a magasságok felé, hogy Uramisten: még ott is ennyire fennáll a változandóság törvénye?

Asszonyo az írók életében

Jókai: »Oh asszonyok, asszonyok!«

Vajjon tudta, érezte az a négy éves fiúcska, aki anyja ölében ülve hallgatta a komáromi színpadon játszó édes-bús komédiát figyelő szemekkel, hogy egész életét megszabják azok az önkéntelenül fősóhajtott szavak: «Oh, asszonyok, asszonyok!» Milyen félve és riadtan szorította magához az erős és parancsoló hangú Pulay Mária legkisebb fiacskáját, aki korán érett értelmével felfogta a darab tartalmát, külső látványossága helyett. Milyen furcsa ijedelemmel gondolt a csodálatos eszű gyermek mellett arra a jóslatra, amelyet egy arra vetődött cigányasszony mondott neki, amint a kertben olvasgatott:

— Ez a könyv megszáll téged, akárhová eldugod, kinő a földből, nagy fa lesz belőle, akinek minden ágán csupa könyv terem majd, mint vadkörtefán a vackor.

Az emlékezés hirtelen támadt, sötétárnyékú képét hogy szerette volna eldobni magától a büszke nemzetes asszony, aki az álmodozó, művészetet és kalandos életet vágyó ura mellett maga volt a józan-ság és az életet is, csak az egyszerű, polgári kerektek között tudta elképzelni. Hogyan is szakadhatott le szívérel ez a gyermek, aki csöndes, alázatos mosolyú szájjával olyan különös dolgokat tud mondani és kilencéves korában már olyan verset írt, amelyet egy szépirodalmi lapban le is közölnek. Rémülettel bámul a megjövendölt fekete betűkre: Isten őrizz, hogy felelőtlen irka-firkáló legyen belőle, legyen csak a szomszédok és rokonok mondása szerint fiskális, arra való az ilyen csavaros eszű fiú.

Amíg a komáromi Katz-ház falai mögött így határoz sorsa fölött anyja, az erős asszony, azalatt az ifjúvá serdült Jókai Móric olyan barátokra tesz szert, akik a gondos, anyai tervezetést csírájában elmeszik. Egy lobogó lelkű Petrovics Sándor és egy színeket, formákat képezke álmodó Orlay Petrics Soma mellett, hogyan lehetne odoadóan kitarítani a hideg és józan törvénycikket útvesztőinél? Versek csúsznak be a száraz jogi könyvek lapjai közé és csak anyjának engedelmeskedve teszik le a vizsgákat. A főlzabadosulás boldogságával írja haza: «Elvégeztem a tizenhároméves iskolai pályát. Mint első eminens jöttem ki az iskolából, vajjon a világ micsoda kalkulust fog adni?»

Anyja intézi sorsát, szigorú és megfélebbeszhetetlen: Asztalos István ügyvéd úrnál lesz patvarista Komárom városában. A fiú szép, két szemé hiába kér irgalmat, hogy az álmok felé mentse az életét, hiába, a pörös akták mellé kell alázkodnia.

Ilt, ekkor lép életébe a második asszony, akinek a szívét ajándékozza. A barnahajú, komoly szemű Asztalos Etelkával gyakran találkozik az irodában vagy sógoránál Vály Ferencéknél, akihez leckeórákra jár a fiatal lány. A fiú, aki eddig csak anyját tisztelte, most megismerkedik a szerelemmel. Csupa lobogás és láng, sodró erejével magával ragadja a még szinte gyermeklány Etelkát is. Egy alkalommal, mikor Weinmüller Franciska írói szalonjában, ahol Czuczor is bejáratos volt, megjelent a fejedelmien karcsú, széke, álmodó szemű Jókai Móric, aki pillanatok alatt magának hódított minden női szívet, köztük a könnyen hevülő, tüzes háziasszonyt is, aki anyjára elfeledkezett magáról udvarlásban és odoadó pillantásokban, amellyel körülvette a fiatal költőt, hogy Asztalos Etelka a féltékenységgel keserű fájdalomában eljúlja a vendégsereg közepette. Akkor Jókai hazakísérte a fiatal lányt, szívében és száján a szerelem elmúlhatatlan zavaival vígasztalva, de szertelen képzeletével, különös fantáziájával visszavagyokozott abba a körbe, amely anyjára elütött az eddig ismert polgári társaság unalmas egyszerűségétől.

A botrány eljutott Jókainé fülébe is. A «vicipán», mert így nevezték anyját határozott és parancsoló egyénisége miatt, hallani sem akart erről a házasságról, mert a leány katolikus volt és különben a család, valami pletyka kapcsán, őt vérgig sértette. Inkább beleegyezett, hogy Pestre menjen a fiú felejténi. Jókai nem mert szembeszállni anyjával, meghajolt kemény akarata előtt, — egész egyénisége inkább engedelmességre volt teremtve, mint harcra, — hát lemondott Etelkáról.

Az első asszony győzött a második fölött. De a küzdelem egyenlőtlen volt. A könnyen piruló, ijedt gyermeklány nem tudott versenyre kelni az anyai becsvágygal és a sorsokat irányító erőszakos kézzel, ő csak szeretni tudott, a fejlődő asszonyi szív tragédiájával: lemondás és beletörődés helyett belehalni a kapott sebekbe. Hogyan is lehetne azt a különös, csodálatos szavú ifjút elfelejténi, aki éppen olyan szép és vonzó volt, mint amilyen zsenidís? Amíg fönt Pesten a forradalom vad pártoszában új, mindent elsöprő szenvedély gyullad ki a fiatal író szívében, addig az első szerelem futó álmokképe összetörik a szakítás súlya alatt. Még azon öszön meghal Asztalos Etelka, de a szabadságharc és Laborfalvy Róza íránt érzett szerelem fölcspórángja mellett nem okozott több fájdalmat, mint amikor egy ágról szakított levél a kegyetlenségükben közönyös ujjak között elmorzsolódik.

Pesten kiütött a forradalom. Az események máról-holnapra követik egymást. Álmokra nincs idő, azok belerajzolódnak a valóságba. Jókai hirtelen támadt, nagy szerelmét is ezek a nagy és forró napok kavacsolták beteljesíthetővé. Március tizenötödikén nemzetiszín kokárdát tűzött mellére egy sőtéihajú színész, aki Bánk bán Gertrudiszát alakította a színpadon. Látogatás az öltözőben, hazakíséri és másnap már, mint vőlegény jön haza a harmadik asszonytól, a legerősebbtől, aki az álmok és furcsa jelek kaoszából valósággal kényszerítően rakta elé a kártyák jövendömondását, amely megjósolta neki a közeli «vőlegény». A nyolc évvel öregebb, nagy és híres tragika eljegyezte magát a fiatal, ismeretlen íróval, akinek egyéniségéből áradó varázs előtt meg kellett hajolnia.

Az anya, Petőfi baráti, aggódó szavára, hamarosan Pesten terem, de Jókai elmenekül előle, s a harmadik asszony, a mindegyiknél erősebb Laborfalvy Róza, a gyengéd és megadó író helyett is harcolva, beteljesíti ezt a szerelmet.

Hogy boldog volt-e Jókai a három asszony szeretetén keresztül késői öregkorában még egy negyedik asszony szerelméért is küzdve, azt csak az tudná megmondani, aki az emberi szívekbe lát. Egy bizonyos, hogy arcán volt valami krisztusi vonás, valami, ami önmagában hordozza a szenvedést. De amit az álmai nem váltottak valóra, azt ő a mesék bírdalmába való menekülésével, a betűkön keresztül életre hívta.

Erdélyi József:

ÉK

*Testvéreim, ha egy a cél,
olyan mindegy: ki a vezér ...*

*Ősszel megnépesül az ég;
magasan, zúgva száll az ék.*

*A darvak éke egyszer itt,
máskor meg ott, meg-megtörik.*

*De helyreáll és ék marad,
a véghetetlen ég alatt.*

*Az ékhetetlen ég alatt,
vezérünk az az ék-alak.*

*Gondolatunk az örök élet,
az hajtja őket, szállni délnek.*

*Vissza is vezérli őket,
az veť rájuk gyönyörű féket.*

*A sok daru egy orrt szegez
és egyesült szárnyal evez,*

*s repül az ék, halad, mint egydalu,
egethasító, óriás daru ...*

Az ideális feleség

A fitosorrú szőke kis háziasszony huncut, titkolódzó mosollyal fogad, mint aki valamilyen kedves meglepetést tartogat a számomra.

Rögtön meg is mondja, nagyira örül neki:

— Ma délután meg fogja ismerni itt nálam az ideális feleséget!

Büszkén, kihívóan néz rám: vajjon mit szólok hozzá?

— No, ennek igazán örülök, — felelem csendesesen. — És ki legyen ez a rendkívüli asszony?

— Várjon egy cseppet... Ugy-e, maga ismeri Fülöp Bélát, a híres író?

— Ismerem. Vagyis... Fülöp Bélát, a híres író, ahogy maga mondja, őszintén szólva, nem ismerem. Akit én ismerek, az egy nagyon tehetséges fiatal költő volt, akivel együtt laktam Párizsban, vagy húsz évvel ezelőtt. Azóta persze...

— Elhidegülték egymástól.

— Elvesztettük egymást. Elvesztettük egymásban azt, amit szerettünk. Nincs feszélyezőbb érzés, mint egy régi meghitt barátság, amelyről kiderül idővel, hogy tévedésen alapult. Jól befészkelődik az öblös karosszékebe, mint aki kezdi magát remekül érezni, felhúzott térdét átfonja két kezével, s összehunyorított szemmel kérdezi:

— Meséljen róla. Milyenek ismerte?

— Aranyos kamazs volt. Esetlen, nagyfejű, mindenben bámész-kodó, félszeg és ügyetlen, emberekkel és az élet dolgaival szemben, mert mindebből nem ismert egyebet, mint a pusztá érzéseket, mondhatnák a lírát, melyet magában hordott. Bohém volt, a szó legelragadóbb értelmében, nemtörődöm, könyvnyelvű önmagával szemben, tudatlan és ösztönös, póztalan...

— Póztalan...?

— Ugy-e, csodálkozik? Gyerek volt és művész: tiszta és rai-jongó. És micsoda verseket írt! Ah, ha ismerte volna... Nem hittem, hogy lesz belőle valami — polgári értelemben.

— Helyben vagyunk! — nevetett a kis fitos. — Tehát ez fáj magának: hogy vitte valamire.

— Tiltakozom!... Isten látja a lelketem, hogy nem vagyok irigy. Csak az fáj, hogy az lett belőle, ami lett.

— Híres író?... Rendes ember?...

— Hát éppen, hogy nem rendes ember. Talán rendes dolog az, hogy valaki művészi allűrökké cikornyozza a maga öntudatlan művészi ösztöneit, ha affektált pózokká fejleszti mindazt, ami benne kedvesség, egyéni íz, önkéntelen furcsaság volt valamikor, ha ügyes kalmárként isteni portékáját úgynevezett művészi divatcsomagolásban hozza forgalomba, s ha a siker szent jogán felveszi a nagy író pléhpofás álarcát, csak a kis-ujját nyújtja hanyag grandezzaival hajdani pajtásainak, s méltóságán alulnak tartja, hogy jóízűt kacagion egy ártatlan tréfán?

— De nézze csak: Béla fiatal korában haszontalan ember volt. Nem akart dolgozni... — Hát bizony... — ...ívott és kártyázott... — Nem mondom... — No, lássa! Maga se hitte volna, hogy viszi valamire. És ma ünneplést író, rengeteget dolgozik, darabokat, regényeket ír, évente legalább kettőt, nem iszik, nem kártyázik, villája van a Rózsadombon és a Balaton mellett. Mit akar még? Hát nem okosabb így?

— Felfogás dolga... — És minek köszönheti mindezt? Egyedül annak, hogy megtalálta az ideális... Nem tudta befejezni. Nyílt a szalonajtó és belépett rajta Fülöp Béla és a felesége.

— Ó: hasonló régi figurájához. Elefántizmusban szenvedő cse-csemő, síma, pufók arc, mozdulatai még mindig félszagek, de színészieskedők, ruhája is rendetlen és extravagáns, csak hogy ez az extravagancia ma már tudatos, sőt kiszámított, mintha

például fantasztikus nyakkendőjét nagy gonddal a tükör előtt kötötte volna ilyen csáléra; finommetszésű ajka körül még ott lappang a jólistemert kölyökmosoly (mennyeire szerettem!), de nem az a nyílt mosoly többé, amely olyan kisfiúság, olyan jámborral varázsolta arcát, hanem valamilyen finomkodó, fölényes, a saját nagyságától átszellemült mosolygás.

Az asszony: szőke és csontos. Hegyes, pedáns orr, vékony, sóvár ajak, akaratos áll és kemény, bizalmatlan zöld szemek. Beszélgetünk.

— Jancsi régi barátom, — konferál be Béla a feleségének: — tudod, ő az, akivel Párizsban... De az asszony, úgy látszik, nem akar tudni a régmúlt időkről, mert hirtelen másról kezd beszélni a háziasszonnyal.

— Sokat dolgozol, Béla, — mondom, hogy mondjak valamit. — Bizony, eleget. Az írónak írni kell, sokat, állandóan írni, hogy kihozza, hogy kimossa magából mindazokat a fölényes értékeket... — Az írónak élni kell.

Nem hallja; zavartalanul folytatja, előadást tart nekem.

— Rendszeresen, naponta kell írni. Ha az író csak hat oldalt ír naponta... — Hadd el, ezt ismerem, — vágok közbe derűsen: — akkor százéves korára ezer kötetet írt össze.

Kicsit sértődöttnek látszik.

— Pedig így van. Lilitől tanultam. Én például hat órát dolgozom naponta, délelőtt háromtól 10-ig, és délután is háromtól 8-ig. Persze ehhez az kell, hogy az ember teljesen a művészetének élhessen, ne zavarják napi gondok, anyagiasságok, az élet apró terhei és izgalmi, lappálják, társadalmi kötelezettségei... — Az írás nem elvont művészet, Béla.

Zavartalanul folytatja:

— Mondom, ehhez az kell, hogy tehermentesítsenek mindattól, ami gátol az írásban. Lili, a drága, úgy rendezte be az életet, hogy a külvilág profán lármája ne hatolhasson be dolgozószobám szentélyébe, s addig tanított, szokatott... — Amíg nagy író lett belőled.

A fitos kis háziasszony megérti az ironiát. Gyorsan közbeszó, hogy elvegye az élett. Barátnője felé fordul:

— Bámullak, Lili. Csodálatos asszony vagy. Mondd, hogy csinálod?

— Ó, drágám, — mondja még hegyesebbé váló orral: — nehéz dolog művész feleségének lenni. Ha én nem vigyáznék Bibire (Bibinek hívja a férjét!), nem hagynák szegénykét dolgozni. A kollegák, az a sok jelentéktelen kis senki, aki mind az ő vállán szeretne fölkapaszkodni. Csupa kéregető volta-képen... Aztán a sok kiadó, szerkesztő, színházdirektor, ügy-nők... hát birna ő velük az ő művészi lelkével? Hát tudja ő, mi a pénz? Én tárgyalok velük, én kötöm a szerződéseket, én veszem fel az előleget, én osztom ki a szerepeket... Engem próbáljon valaki becsapni!

— Ugy-e, nagyszerű asszony? — sandít felém Béla, kicsit sa-vanyú mosollyal.

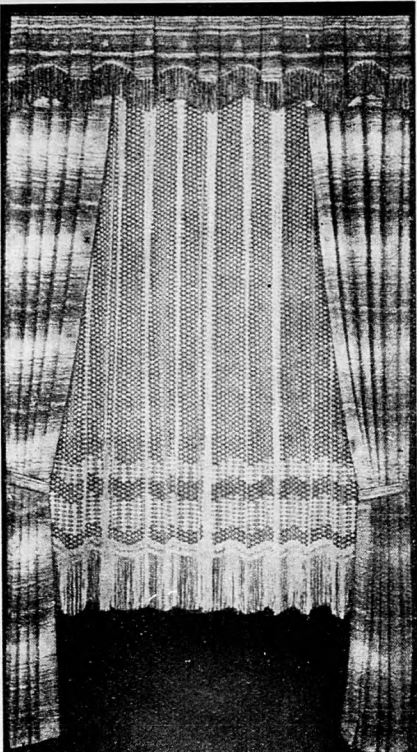
— Igen, mindentől tehermentesítem szegényt. Nagy dőlzot, drágám, hidd el... Pénzt adok neki, mit veszdídjék vele? Utálja az anyagiakat. Ugy-e, Bibi?

— Két pengőt kapok naponta: cigarettára és villamosra, — mondja mélabúsan.

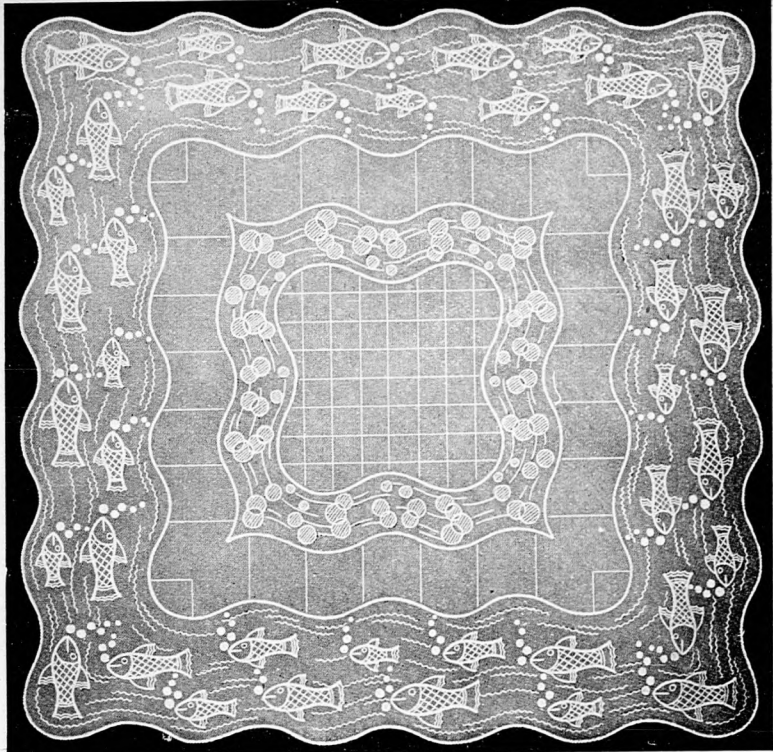
Nevetek.

Az asszony élesen, gyanakodva néz rám.

— De nem is kell több, el se költöm, — mondja hadarva Béla, az asszony pillantásától megrémülve. — Isteni érzés, így élni, elvonatkoztatva mindentől, ami nem tartozik a művésze-temhez, nem tudni semmiről, ami az átlagembert érdekli, pénz-ről, pletykáról, politikkáról... Nem olvasok újságot, nem járok színházba, rádióm sincs, a telefonom titkos és csak a feleségem használja... Én fel se veszem a telefonkagylót...

Gitter-sztór, színes grenadin szárnyakkal és draperiával

Tüllerítő. Leírása kézimunkarovatunban

— Nem olvasol újságot? Nem jársz színházba?
 — Nem érdekel. Ha van valami érdekes, feleségem elmondja.
 — Hát hogy élsz te voltaképpen? — kérdezem kissé irritáltan, s érzem, hogy az idegeim táncolni kezdenek.
 — Igen, mesélje el, ez hallatlanul érdekes.
 — Reggel korán kelek, — kezdi, de a felesége folytatja, miközben inti neki, hogy hallgasson.
 — Korán kelünk, — veszi át a szót, — mert a reggeli órák a legértékesebbek munka szempontjából. Reggeli előtt kicsit megsétáltatom Bibit, hogy felüdüljön alvás után és a vérkeringését fokozzam, aztán munka ebédig. Ilyenkor írja mindennapi újságcikkeit. Délután alvós, ezt megkívánja a kis lusta, aztán megint munka, regény- vagy szindarabírás, vacsoráig. Vigyázok, hogy senki meg ne zavarja a drágát. Ott ülök az ajtaja előtt és gépelem az írásait, vagy a levelezését végzem. Ha el kell mennem, valamilyen üzleti tárgyalásra, rázárom az ajtót, nehogy rátörjön valamilyen talakodó fráter.
 Nem merek a barátomra nézni, szemlesütve hallgatok.
 — Vacsora után diskurálunk, megbeszéljük a jövő munkatereit, vagy olvas egy kicsit Bibi... Szenvedélye az olvasás.
 — Tehát mégis olvasol? — kérdezem kissé felélénkülve.
 — Ó, hogyne: Horatiust, Vergíliust, vagy Shakespeare-t.
 — És vasárnap? — kérdezi a háziasszony.
 — Vasárnap pihenünk. Kirándulunk egész napra, kettesben. Gyalogolunk estig. Hogy el ne hízzon Bibi.
 — Hát társaságba nem jártok?
 — Hogyne járnánk. Nagy fogadóestélyekre. Hogy megmutassa magát Bibi. Miniszterekhez, bankvezérekhez, kesztőkhöz...
 Közben hozzák a teát.
 Béla mohón nyul egy szendvics után.
 — Bibi! — kiált rá a felesége. — Nem teszed le azonnal azt a libamájást!

S miközben barátom, mint a rajtakapott gyerek, büntudatos ábrázattal, szégyenlősen egy tojás szendvicset vesz ki a libamájás helyett, az asszony hévvel magyarázza:
 — Árt a drágának a hús. Hideg salátát, tojást és gyümölcsöt adok neki. Így nem lustul el: virgoncabb és frissebb...
 — Remek dolog a saláta, igazán, — lelkesedik Béla, de olyan bánatos a tekintete. — Próbáld meg.
 Nevetve rázom a fejemet.
 — Egy kis rumot?
 — Nem iszik szeszt, — tiltakozott a felesége. — Tejet vagy citromot.
 Uzsonna után készülődnek. De Béla hátramarad, int nekem s lopva félrevon egy sarokba.
 — Te, Jancsi, — suttogja. — Hallottál a két pengőről... Adj kölcsön ötvenet, de úgy, hogy meg ne lássa...
 Gyorsan a hátsó szivarzsebébe gyűri.
 — Itt nem találja meg, — mondja a régi kistűs mosollyal. Kezet szorítunk, ezúttal melegen.
 Egyedül maradok a kis fitossal. A kandallónál ülünk némán. Mosolyogva, irónikusan nézem.
 — Nos? Ideális feleség?...
 — Menjen, maga utálatos, — mondja dühösen: — ugysis tudom mit akar mondani.
 — Igaz, csakugyan azt akarom mondani, menedzser, nőrsz és guvernant, egy személyben. De ideális feleség?... Mindez külön-külön is tönkretesz egy férfit, hát még egy művészt. Nézze, egy férfitől mindent elvehet a felesége, csak a szabadságát nem, vagyis a szabadság illuzióját. És még valamit... Minden asszonyban három női lélek él: egy szerelmes kis cseléd, egy démoné és egy guvernanté. Ha az asszony szereti az urát, szerelmes kis cselédé változik, ha nem szereti, démonná vedlik át, ha pedig utálja, úgy elhatalmasodik rajta a guvernant.

A MUL kézimunkabolt (VI, Teréz-kr. 6) szívesen látja a lap kedves előfizetőit

Első ebéd egy erdélyi háznál

Fiatal ujságíró voltam Kolozsváron. Fiatal voltam és ujságíró. Ez anynyit jelent, hogy rettentő keveset aludtam. Rendesen reggel ötkor feküdtem le és hatkor keltem föl, mert hétre már bent kellett lenni a szerkesztőségben, miután «déli» lapnál dolgoztam és a munkaidő reggel héttől déli egyig tartott. De volt olyan eset is, amikor csak öt percert töltöttem ágyban. Igazán csak azért feküdtem le, azért húnytam be a szemem egy percre, hogy aztán az öltözködésnél, amikor fogat mostam, meg fészülködtem, ürügyem legyen arra gondolni, hogy koránkelő, rendes ember vagyok, aki rohan a hivatalába.

Hanem azon a napon, amelyről itt szó lesz, öt percig sem aludtam. Egyenesen a kártyaasztal mellől mentem a szerkesztőségbe. Nyár volt, hét vége. Ha jól emlékszem, szombat. Összegyűlt bennem nemcsak az elmúlt huszonnégy óra, hanem az egész hét álmorestanciája. Olyan álmos voltam, hogy szinte fájt. A szemem égett, a fülem zúgott, az ujjaim hegye eltompult, duplán láttam és triplán hallottam. A falon volt egy horpadt pléh-óra, kétségbeesve néztem, hogy milyen lassan halad a mutatója. Sohasem lesz már egy óra!

Elhatároztam, hogy ha egy óra lesz és vége a munkának, haza sem megyek, hanem bent a szerkesztőségben lefekszem a fogadószoba poloskás díványán. Alig volt erőm mozdulni. Vonzott a föld. Közel álltam hozzá, hogy ott, ahol vagyok, lefekszem a padlóra és elalszom, mint egy darab kő.

Egy óra előtt öt perccel megszólalt a telefon. Engem kerestek. Főlemeltem a kagylót. «Halló!» — szölettem bágyadtan.

Friss hang harsogott a fülembé. Ó. úr beszélt. A hatalmas, tréfás, jókedvű, híres Ó. úr. Ügyvéd és mecénás. Bálványa minden erdélyi cigánynak, színésznek, hírlapírónak. Ebédre hívott meg Ó. úr. Még pedig aznap kétórára. Kifogást nem fogadott el. Figyelmeztetett rá, hogy ő kap ki odahaza, ha nem leszek ott

az ebéden. Mert a felesége már egy héttel előbb megmondta, hogy szóljon nekem. Bocsánatot kért, hogy csak most telefonál. Elfelejtette.

Ezt a meghívást nem lehetett visszautasítani. Ó.-ék háza nagyon híres ház volt Kolozsváron. Járt oda mindenki, aki valamit számított Erdély magyar társadalmában. Grófok, püspökök, politikusok, szép asszonyok. Ha Pestről lejött valami rangos ember, az is ott lakott náluk, vagy legalább is ott vacsorázott.

Akit ez a ház «felvett», annak meg volt vetve a fejealja Kolozsváron. Tudtam körülbelül, hogy kik lesznek ott. B. gróf, a gazdám. Egy másik B. gróf, a másik gazdám, B. bárónő, aki rettentően imponált nekem. D. grófnő, akit gyönyörűnek találtam. Ott volt a szerkesztőm, egy főpap, az akkori magyar miniszterelnök felesége, aki éppen hazalátogatott Erdélybe. Tudtam, hogy ott lesz három lány, akikbe, úgy ahogy vannak, egyszerre, majdnem szerelmes voltam. Tiszteltem és szerettem a háziasszonyt és hálás voltam magának Ó. úrnak, aki olyan bátor volt, hogy fölvetetett a kolozsvári Nemzeti Kaszinóba, pedig az ottani urak kicsit féltek a hírlapíróktól.

Együtt volt itt minden, ami fontos egy fiatalember életében. Szívügy és ambíció. Először hívtak meg asztalukhoz. Lemondjak? Nem merem megtenni. Őszintén bevallom, féltem, hogy becsuknék velem magam előtt egy «fontos» ajtót.

Hazamentem. Megfürödtem jég-hideg vízben, sőt jeges szódavízzel zuhanyoztam, hogy a csipős szén-sav fölfrissítse a bőröm. Az ifjúság sok mindent kibír. Határozottan emberformám volt, amikor benyitottam a Monostor-úti ház vasrácsos kertkapuján.

Az asztal gyönyörűen volt megterítve. Az augusztusi nap fényében szikrázott az ezüst, a porcellán, a virág az asztal közepén. Egy szép, fekete örmény lány és D. grófnő között ültem. Proustról és pesti színésznőkről beszélünk. Jól tartottam magam, egyenesen. Eleinte

még ahhoz is volt erőm, hogy valami szellemességfélést fejtsék ki. Aztán egyre jobban melegem lett.

Tárkonyos leves volt, valami hal, sült csirke, még most is emlékszem az ezüstpapírra, amibe a csont vége volt belécsavarva. Barna sört ittunk és kétféle bort, szerencsétlenségemre a fehér cérnakesztyűs szobalány nekem mindig a nehéz kükülői aszúból töltött.

Ettem, ittam, rágtam, nyeltem. A füledet nyári forróságban a fejembe ment az étel és a bor goze.

Valósággal tántorogtam, mint a rézszeg, amikor fölkelünk az asztaltól és átsétáltunk a szalonba, amely be volt sötétítve, hogy hűvösebb legyen. A kertenyíló üvegajtón le volt bocsátva a zsalu. A kandallóra tett alabástrom oszlopos-óra negyed-nyéget mutatott.

Leültem egy magastámlájú fotelbe, hátratámasztottam a fejem. A háziasszony letette mellém egy kis török asztalkára a feketekávés findzsát. Most már nem volt erőm szellemeskedni. Hülyén vigyorogtam: «Kösz» — mondtam bambán. Ki sem tudtam tisztességesen mondani az egész szót: «köszönöm».

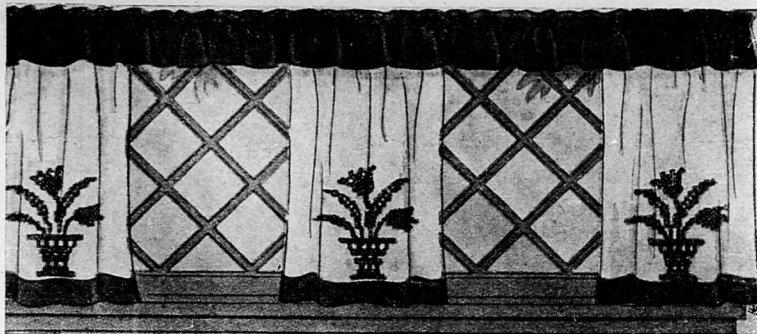
Körülöttem hullámozott az orrhangú, erdélyi mágnás-diskurzus, amely oly idegen és mégis oly törzsökösen magyar, összekeverve benne a franciás hangszűly a mezőségi és marosmenti dialektussal.

Még láttam, hogy világítja meg a gyufa lángja D. grófné arcát, amikor rágyújt. Láttam a szép kis örmény lány hosszú, perzsa szempilláját, piros száját... A szemem égett, mintha homok került volna belé. Elhatároztam, hogy behúnyom egy pillanatra a szememet, kipislegom belőle a homokot.

Szóval hát, behúnytam a szemem egy pillanatra. Amikor kinyitottam, sötétség volt körülöttem. Sötétség, csönd, a nyakam merev volt, mint aki rosszul feküdt éjjel a párnán.

Hosszú percek kellettek hozzá, amíg rájöttem, hol vagyok és mi történt velem?!

Világos dolog. Elaludtam a finom háznál, a «fontos» vendégek között.

Veranda-függöny. Leírása kézimunkarovatunkban

Ez volt az antrém, amikor pedig életbevágó dolog lett volna, hogy kitűnhessem és minden módon rokonszenvesse tegyem magam.

Észrevettem, hogy a zsallat kinyitották az üvegajtón. Csillagos ég tekintett be a szalónba. Éjszaka volt. Megmozdultam, feldöntöttem az asztalkát, ami ott volt mellettem. Csörömpölve tört össze valami porcellán.

Odatapogatóztam a sötétben a falhoz. Megkerestem a kapcsolót, meggyújtottam a villanyt. Félitzenkettő volt, éjjel. Keresztülaludtam az egész napot, talán hortyogtam is a finom házban, a fontos grófok és a szép kis perzsa hercegnő előtt.

Na, — gondoltam magamban, — ha sikerül innen köszönés nélkül

kiszökni, mingyárt el is vándorolok Kolozsvárról, többet ne kerüljek ezeknek az embereknek a szeme elé. Az ajtóhoz mentem, megnyomtam a kilincset. Be volt zárva az ajtó. Becsuktak ebbe a szalónba, ahol ilyen gyalázatos szégyen történt velem.

Néztem az összetört porcelán cserépeit. Törtem a fejem, hogy lehetnék öngyilkos? Hiszen ezt a szégyent csak a halál moshatja le. Dehát revolver nem volt nálam és madzagot sem találtam sehoh, amire felköthetném magam.

Röstelkedve mászkáltam a szobában, amikor egyszer csak észrevettem, hogy egy papírlap van gombostűvel a mellemre tűzve:

«Moziba mentünk. Éjfélkor haza-

jövünk. Aludj jól. Ölel Elemér.»

Ez volt a papírlapra írva.

Röhögni kezdtem kínomban.

Éjfélt után csakugyan haza érkezett a kedves család, velük jöttek a vendégek közül is néhányan.

Iszonyuan mulattak rajtam. És kedvesen vigasztaltak, hogy nagyon csinosan aludtam, nem hortyogtam egy csöppet sem, még a számat sem tátottam ki álmomban.

Búcsúzni akartam. A ház ura megfogta a karomat:

— Nem mégy el innen! Terítve van az asztal, megharagszom, ha nem maradsz itt vacsorára!

Csakugyan asztalhoz ültünk újra. Hideg vacsora volt, tea, nyerssonka, tószt, orsovai kaviár.

Vacsora után mah-yongot játszottunk, akkor volt divatban ez az egzotikus, kínai dominó. Megint beszélgettünk, Proustról és az új angol íróról, Bajor Giziről, a királyról, a pátriárkáról, a szamosi strandról, a református nőegylet nyári báljáról.

Aztán föltettek egy friss tánclemez a gramofónra. A szőnyeget felgöngyöltették a szalónban. A fiatalok táncoltak.

Hajnali négy óra körül megint búcsúzni kezdtem.

A házigazda adta, hogy nagyon megvan sértve:

— Menni akarsz? Máris? Ugyan, ne bolondozzál!

— Álmos vagyok! — dadogtam.

— Álmos?! Hát fekjüd le! Van itt ágy. Adok én hálóinget és reggel majd elhozzatjuk a szállásodról a fogkefédet.

Herkulesi markával újra megfogta a karomat, hogy moccanni sem tudtam. A szobalányt szólította:

— Menjen, Ilus, vessenek ágyat a szerkesztő úrnak a vendégszobában, mert látom rajta, hogy szeret itt lenni nálunk!

Köröskörül mindenki viharosan helyeselt, kacagtak. Nem lehetett elmenni, elrontottam volna vele a tréfát.

Szépén lefeküdtem a levendulaszagú párnára. Papucs is volt az ágyam elé készítve. Az éjjeliszekrényen málnási víz, ha köhögnek, cigaretta, hogy okom legyen köhögni, virág, hogy lássam a barátásgós indulatot.

Hát ami azt illeti, elég hosszú vizit volt. Első ebédre mentem oda és mingyárt ottmaradtam vendégnek, tizenkét édes, felejthetetlen évig.

A világ legnagyobb zeneköltője süket volt

ÍRTA: DR. MÜLLER VILMOS KIRÁLYI TANÁCSOS

Azt hiszem, alig hallott valaki arról, hogy egy tagbaszakadt, erőteljes fiatalember 32 éves korában végrendeletet írt volna?! Ha csak nem egy hadbainduló király tenné ezt, aki odahagyja népét, országát és mielőtt az esetleg végtelen csatába indulna, elvonul belső termeibe, számot vet a titokzatos jövővel és országá sorsáról az utolsó végrendeletben intézkedik. De az a fiatalember, aki most írja végrendeletét, nem egy országnak királya és még csak nem is indul a háborúba, ahonnan talán sohase tér vissza, hanem egy szegény, süket ember rójja a hideg októberi éj nyirkos sötétjében végrendeletét a papírra.

Odakünn zúg a szél, az őszi hideg járja át vékony ruhába burkolt tagjait, de a mi fiatalemberünk egyre hevesebben szántja az előtte fekvő papírlapokat, amiken egy olyan végrendelet marad hátra a világnak, amelyről többet fognak beszélni és hatalmasabb köteteket fognak írni, mintha a földkerekség legnagyobb királya lett volna, mert ez a 32 éves, süket fiatalember, aki egy Bécs melletti kis falucskában, Heiligenstadt-ban húzta meg magát, a világnak egyik legnagyobb fejedelme. Nincs ugyan a fején királyi korona, a vállait sem övezi hermelines palást, mégis nagyobb minden földi királynál, dicsőségének fénye beragyogja az egész földet.

Mert nem más ez a süket, szerencsés ember, mint a világ legnagyobb zeneköltője: Ludwig van Beethoven.

Az orvosludomány, amelynek legkiválóbb képviselői gyógyították Beethoven, még ma is valóságos rejtély előtt áll, amikor felvetjük azt a kérdést, miképpen lehetséges az, hogy egy süket ember megérezze a hangoknak azt a töménytelen zuhatagát, amely ennek a zeneóriásnak a lelkében megszületett? Mert hiszen Beethoven már 28 éves korában majdnem teljesen süket volt. Egyik orvostól a másikhoz vándorolt, hogy megszabaduljon a süketége mellett folytonos zúgástól, amit a fejében érzett és amikor az akkori kor híres orvosai nem tudnak rajta segíteni, javasasszonyokhoz fordul és a leghetlenebb „varázsitalkokkal” próbálkozik, amikor ezek sem használtnak, maga szerkeszt magának különféle hallócsöveket, amiket füllére erősít, ha szobájába bezárkózva egyedül van és vad dühvel verdesi a zongoráját, hogy annak hangjait meghallja. A híres zongorakészítőnek, Grafnak, könyörgő levelet ír, készítsen neki egy olyan zongorát, amelyben minden billentyűnek négy húr felel meg, abban a reményben, hogy ez a felerősített hangú zongora talán egyetlen hangot közelebb hoz a lelkéhez.

De hiába volt minden törekvése: sötét éjszaka vette körül, amelyben egyetlen hangot se tudott észrevenni. Hogy mit szenvedett emiatt, azt a következő történet illusztrálja: a bécsi udvari Operaház 1822 november 3-án tüzte ki Beethoven egyetlen operájának, a „Fidelio”-nak előadását, amelynek dirigálására magát Beethoven hívtá meg. A teljesen süket zeneköltő természetesen nem tudta követni az énekese k dallamát. Így a főpróbán olyan hangzavar keletkezett, hogy a zenekar és az énekesek össze-vissza keveredtek, amit a jelenvoltak kétségbeesve hallgattak, de senkise merté ezt Beethovennek megmondani. Amikor azonban a zúrzavar és a hangok össze-visszasága olyan nagy lett, hogy már a hallgatóság is zúgolódni kezdett és maga

Beethoven is észrevette a riadt arcokat, odafordult meghitt emberéhez, Schindlerhez és megkérdezte tőle, mi az oka a megbotránkozásnak? A jó barát, Schindler, nem tehetett mást, előkerített egy darab papírost és ezt írta rá: „Ne dirigáljon tovább!” Beethoven rámeredt a papírlapra, arca elborult, patakzó könnyek törtek elő szemeiből, egész testében megrázkódott, kezéből kihullt a karmesteri pálcá és kétségbeesetten elrohant a zenekarból. Mint a tébolyult, hazatámolygott, bezárkózott szobájába és napokon keresztül senkit, még a legjobb emberét sem engedte magához.

De a legborzasztóbb az, hogy maga Beethoven a legjobban tudta, hogy süketége milyen rettenetes gyötrelmek számára. A sok közül csak egyetlenegy levelet közlünk, amit egyik legjobb barátjához, Wegelerhez írt a következő tartalommal:

„Kedves, jó Wegelerem! Be kell Neked vallanom, hogy nyomorultul szenvedem végig az életemet, mert süket vagyok. Még ha más pályám volna, nem is volna ez olyan rettenetes! Hogy fogalmat alkoss erről az én csodálatos süketegemről, el kell mondanom Neked, hogy a színházban egészen a zenekarra kell hajolnom, hogy a színészek beszédjét megértsem. A hangszerek, az énekszólomok magas hangjait, ha kissé távol vagyok tőlük, már nem hallom. Hogy mi lesz velem, azt csak a jó Ég tudja. Már sokszor megátkoztam a Teremtőt, hogy ilyennek születtem a világra. De bármi legyen, dacolni fogok a sorsommal. Nagyon kérek, hogy erről az állapotomról senkinek egy szót ne szőlj. Csak titkot bízom Reád. Ha állapotom nem javulna,

valahol a vidéken, az Isten szabad ege alatt, egy kis házat bérelek ki magamnak, ahol egy fél évig paraszt akarok lenni, talán ez majd megváltoztatja az állapotomat.”

De Beethoven süketége nem javult, sőt folyton rosszabbodott. Ez magyarázza meg emberkerülő természetét, ami külső megjelenésében is kifejeztesre jutott: öltözködésére alig adott valamit, úgy hogy első pillanatra ijesztően nézett ki. Az utcán nemcsak ruhája, hanem viselkedése is felkeltette a járókelők figyelmét: legtöbbször gondolataiba mélyedve járt, hangosan mormogott magában, kezeivel gesztikulált, sőt a karjait is ide-oda hímálta, mintha a taktust ütötte volna. Beszéd közben többször izgatottan az asztalt ütögette, majd hevesen belemarkolt hatalmas hajszőrényébe, amelyet össze-vissza borzolt, úgyhogy úgy nézett ki, mintha egy csapzott parókát rakott volna fejére. Mozdulatai feltűnően ügyetlenek voltak: ha valami törékeny holmit vett a kezébe, biztosan el is törte azt. Így például nem volt ritka, hogy tintatartóját, amely íróasztalán feküdt, komponálás közben felfordította és a tinta a mellette lévő zongorába csurgott, ahonnan lefolyt a padlóra. A székekre és a székeken heverő kottákkal teleírt papírokra. Rendszerint maga borotválkozott és az arca e művelet után össze-vissza volt vágva. Majdnem komikusan hangzik, hogy majd minden hónapban kellett neki lakását változtatni, aminek oka az volt, hogy a reggeli mosdás közben folyton készülő zeneszámaint mormogta magában és amikor egy-egy erősebb taktushoz ért, olyan hatalmas pocskolást végzett a lavórban lévő vízben, hogy a lavór teljes vize kilocsant a padlóra, amiből egész tócsa keletkezett és ezt persze egyetlen szobaasszony se volt hajlandó

hosszabb ideig eltűnni. Ezért aztán hónapról hónapra egyik lakásból a másikba vándorolt. Sokszor megesett vele, hogy amikor ijesztően hatalmas hajsörényével, kopott hosszú kabátjában új lakás után nézett, hát bizony becsapódott előtte az ajtó. Ehhhez még az is hozzájárult, hogy süket volt és hogy megérttesse magát az új szobaasszony-jelölttel, különféle, egészen komikus formájú hallócsöveket tartott a füle elé, ami egyébként is különöz kinézését nem valami túlságosan kedvezővé tette.

De nemcsak öltözködése, hanem modora is gyakran hozta összeütközésbe „normális” emberek világréndjével. Valóságos kálvárián kellett annak átmenni, aki hozzá be akart jutni. Szobáját állandóan zárva tartotta és senkinek kopogtatására se nyitotta ki. Hű famulusa: Schindler volt az egyetlen, akin keresztül hozzá lehetett férközni. Főleg életének utolsó idejében, amikor már híre az egész világba eljutott, boldog-boldogtan igyekezett vele személyesen megismerkedni és véleményét, tanácsát kikérni. Különösen híres volt arról, hogy kerülte a korabeli zeneszerzőket. A maga külön útjait járta és semmiféle más zenével nem tudott megbarátkozni.

A legkiméletlenebbül azonban azok ellen hadakozott, akiket a világ úgynevezett „csodagyermeknek” tartott, mert azt mondotta, hogy „az éretlen és zsenge gyermeki lélek nem érezheti meg a fenségesen szárnyaló muzsikának hatalmas melódiait”. De persze Beethoven is csak ember volt és ő is tévedhetett. És hogy mennyire tévedett e tekintetben, azt a leghitelesebben Liszt Ferencnek elbeszélése igazolja, akinek a híre, mint csodagyermeké, beszűgült az egész világot és akinek egyetlen vágya volt, hogy a zene koronázatlan királyát, Beethovent megismerhesse és szemtől-szembe láthassa. Liszt Ferenc így írja le egy 1823-ból kell levelében ezt a találkózást: „Tizennégyéves voltam, amidőn nagybecsült tanítóm, Czerny elvitt magával Beethoven-hoz. Már hosszú idő óta beszélt előzetesen felőlem és kérte Beethovent, hogy hallgassa meg játékomat. De Beethoven olyan ellenszenvet érzett a »csodagyermekek« iránt, hogy kézzel-lábbal tiltakozott az ellen, hogy engemet fogadjon. De Czerny fáradhatatlan kérései elől végtére még se tudott elzárkózni és türelmetlenül vágta oda Czernynek: »Hát, Isten nevében, hozza el hozzám azt a kölyköt!« Dél-előtt tíz óra volt, amikor beléptem egészen homályos kis szobácskájába. Czerny barátságosan biztatott, hogy ne féljek. Beethoven egy hosszúkás, keskeny asztal előtt ült az ablaknál, hatalmas kottahalmaz előtt és dolgozott. Egyideig szóltanul, sötétén ránkézett, majd Czernyhez néhány szót vetett oda és aztán mély hallgatásba burkolódzott. Kínos csend ült meg a sötét kis szobácskát, amikor jó tanítóm a zongorához vezetett. Először egy rövid darabot játszottam Ries-től. Mikor ezt bevégeztem, azt kérdezte tőlem Beethoven, hogy tudnék-e egy Bach-fűgát eljátszani? Az E-moll fűgát játszottam, amire Beethoven ezt kérdezte tőlem: »Tudnád a fűgát egy másik hangnembe transzponálni?« Szerencsére tudtam. Az utolsó akkord után Beethoven felemelte tekintetét; a nagy Mester sötétén égő pillantása áthatatlan réám esett. De hirtelen lágy mosoly vonult át arcvonásain, egész közel lépett hozzám, felém hajolt, kezét a fejemre tette és többször megsímogatva hajamat, azt mondotta: »Te ördög, ilyen kölkök!« Erre hirtelen bátorságot vett rajtam erőm és kissé szemtelenül ezt kérdeztem: »Szabad most már öntől is, mester, valamit játszanom?« Beethoven nevetve bólintgatott. Egyik koncertjének első tételét játszottam. Amikor ezzel elkészültem, Beethoven hirtelen megragadta mind a két kezemet, homlokán csókol és melegen azt mondotta: »Menj, te szerencsés ember vagy, mert sok más embert szerencsésé és boldoggá fogsz tenni. Ennél nincs szebb és jobb!« Életemnek ezt az eseményét egész művészi pályám legnagyobb büszkeségének tartom — mondotta Liszt Ferenc, — nagyon ritkán beszélem el és csak legjobb barátainak...

De ezt a hatalmas zenetítánt, süketsége mellett, életének egész fiatal korában kínzó májbjaj is gyötörte. Lábai megdagadtak, néha járni is alig tudott, és ilyen állapotban keresi fel öccsét, akinek néhányholdas kis birtoka volt a Duna melletti Krems közelében. De hiába volt testvérének szerető

gondoskodása, hiába a kremsi erdőnek balzsamos illata, ahol a halhatatlan B-dur kvartettjét írta meg, állapota egyre rosszabbodott, annyira, hogy elhatározta mielőbbi visszatérését Bécsbe. 1825 december 2-án érkezett meg Bécsbe a világnak egyik legnagyobb zenefejedelemre. Ma a legkoldusabb paraszt is valósággal királyi pompában utazik a szerencsétlen Beethoven-hez képest. Akkor persze még nem volt vasút és Beethoven súlyos beteg, őt álló napig utazott, zivatarban, hófúvásban, a hideg decemberi időben egy kegyetlenül rázó, nyitott tejeskocsi, amit ő maga is később »az ördög legborzalmasabb talicskájá«-nak nevezett el. Összeszorul a szívünk, ha arra gondolunk, hogy őt, véget érni nem akaró jéghideg decemberi nappal és éjszakán keresztül kellett magát rázatnia az alig illehető szerencsétlen Beethoven-nek egy borzalmas tejeskocsi.

Hogy ez a rettenetes út nem maradhatott következmények nélkül, az előre látható volt. Az utazás harmadik éjszakáján egy kis útbaeső falucska vendégfogadjójában húzta meg magát, amely persze fűtetlen volt. Teljesen kimerülve, csontig fázza dobta bele magát a kietlen, hideg falusi kocsmaszobájának ágyába, borzalmas hidegrázást kapott, amelyhez oldal-szűrés, köhögés és szomj is csatlakozott. Egy pohár jég-hideg vízzel próbálta kintő szomját enyhíteni és szemét be nem húnyva, gyötörté virgódésben várta a reggelt, hogy újra felkapaszkodjék a tejeskocsi tetejére, hogy tovább rázassa magát. Nem lehet csodálközni, hogy ennek a kálváriás utazásnak keservesen súlyos és veszedelmes következményei lettek szegény zeneköltő életére.

Három napig fekszik Beethoven a legsúlyosabb tüdőgyulladás tünetei között Bécsben és hiába küldenek orvosokért, egyik se akar betegágyához eljönni, mert senki se akarja magára venni az ódiomot, hogy a haldokló Beethovent betegségé végső idejében éppen ő kezelje és az ő keze alatt haljon meg. Csak december 5-én, tehát három nappal Bécsbe való megérkezése után, jön el hozzá immel-ámmal Wawruch professzor. De az erősítő italok és a jó táplálkozás már nem tudták megkintözti szervezetét talpraállítani. A legsúlyosabb feladat, ami életének utolsó napjaiban következett el, Wawruch professzorra hárult, aki látta, hogy a vég már csak napok kérdése. Wawruch maga is jó katalikus volt és tudta, hogy Beethoven sohase mulasztotta el, hogy vasárnap templomba ne ment volna. Wawruch látta Beethoven halálküzdelmét és bármennyire nehezére esett, feltette magában, hogy a nagy haldoklónak megkönnyíti utolsó útját és mert már senki se merte ezt megtenni, elhatározta, hogy — bármily nehezére is esett — tudomására hozza, hogy itt az idő, amikor el kell készülnie a nagy útra és lelkét Istennek kell ajánlania. Wawruch később következőképpen beszélt el ezt a súlyos feladatot: „A legnagyobb kíméllettel írtam fel Beethovennek egy papírra a figyelmeztető sorokat, hogy meg kell gyónnia. Beethoven példátlanul erős lelkiállapottal, lassan és gondolkozva meredt a papírra, arcát valami földöntúli ragogás öntötte el, kezem után nyúlt és melegen megsímogatta azt, majd elhaló hangon mondotta:

— Igaza van. Kérem, küldje el hozzám a papot.

Erre lehúnyta szemét, lehajtotta fejét és halkán suttozta:

— Nemsokára viszontlátom önt...

Nem sokkal ezután Beethoven meggyönt és teljes lelki nyugalommal várta a véget, amelyre el volt készülve, és amikor az bekövetkezett, pár pillanattal utolsó sóhaja előtt ágya köré seregülő barátainak ezt mondotta:

— Plaudite, amici. Comœdia finita est. (Tapsoljatok, barátaim. Vége a komédiának.)“

A történelem azt tanítja, hogy ha hatalmas államférfiak, halhatatlan lángelmék születnek vagy meghalnak, akkor maga az őstermészet is megmozdul. Beethoven halálát is meggyászolta a természet: bár a naptári időjárás tavaszt mutatott, de 1827 március 26-án, délután háromnegyedhatkor, amidőn a világnak ez az utólréhatetlen zene-titánja végső sóhajtott, borzalmas hóvihár szakadt Bécs utcáira, percekig tartó mennydörgés és szakadatlan villámlás jelezte, hogy egy meteor-csillag hullott le az Égről, amelynek fénye minden ember lelkét örökre beragyogja...

GULYÁSOK ÜGYE...

E l b e s z é l é s

Az meg itt kecskeméti eset — oszt' tanuláságos...

Csatakos vaksüet Mindszent-havi éjen, csak megverik az ablakát dr. Rády Lajos ügyvéd úrnak...

— Ki az? — tudakolja ablakon által a tekintetes úr...

— Adj' Isten jó estit, — mondják öles bugaci gulyások hatan, — hát csak mint volnánk, tekintetes úr!...

— Ügy?... Hát csak kerüljenek, kigyelmetök a kis kapuban, — majd kirigliz a Veron!...

Beóvakodnak...

— No! ... Osztán mi járataban vannak?... Hadd halom!...

— Hát tekintetes úr... csak úgy elgyüttünk... Mer, hogy mindétig mondta, hogy elsőbb gyűjünk, mielőtt a baj! Hát itt vagyunk, — merhogy a zsandárok nyomon vannak!...

— Ne mondja!...

— De csak mondom én!...

— Hát osztán letinkább hogyan?...

— Hogy-hogy?... Hát csak úgy, hogy betévedt hozzánk úgy elgyüttünk... Az a!...

— Hászen a nyüstit a világnak, én úgy tudom, hogy magik azt a tíz tehenet egy Mária-városi ismeretlen embörtől vötték föl tehasználatba!... A hat gulyás észhöz kapott: — Az, Isten ügyse!... Hát

most jut eszünkbe!... Szent öy igaz, hogy úgy volt a sora!...

— Nohát!... Látszik, hogy nem jártak oskolábal!...

— Ahhát!... Ügy igaz!...

— Há'sze tanuk is vagynak rá!... Igaz-e?...

— De vannak ám! — mondják neki vidámodva a gulyások, — ha köll ezer is!...

— No lám!... Aki hitükkel tanusítják, hogy magik nem is akarták elvállalni a tíz fejest, mer' hcgy nem ösmerték szömléyest a gazdát!...

— Az a! Ez a helyös beszéd!

— Örvendeztek a gulyások...

— Megálljunk még: De az csak rimánkodott csaknem

összetölt kézzel, hogy elfogyott tisztára a zöldfü legelője, vállalják hát őket, vagy éhhez vesznek a tejelő!... Így volt?...
— Így a!...

— Nohát!... Ha megkapják a pöcsétös írást, csak kocogjanak hozzám rögyest, oszt' majd elmék én magikkal a törvény eleibe!...

Ügy is volt... Gyűtt a pöcsétös írás, oszt' el köllött mönni a törvény eleibe...

A kecskeméti törvénszéken folyt a tárgyalás... Elnökölt Agh Miklós, a híres, nagyra-becsült törvénszéki elnök... Az ő tudománya kiterjedt mindenre... Ügy ismerte a

népet, de még az egész kecskeméti határt is. — Bugacot, Köncsögöt, Nixbródot, Agas-egyházát, Orgoványt, — akár a tenyerét... Nem volt olyan cihérés, nem volt olyan gatyásta, kisbokor-erdő, árok, kerítés, putri, amiről Agh Miklós ne tudott volna... Ami meg az embereket illeti, arról jobb nem is beszélni... Különösen pedig ösmerte a gulyásokat és a hozzájuk hasonlatos gavallérokat...

A tekintetes ügyvéd úr nem is igen erőlködött... Tisztában volt vele, hogy úgy is hiába... Csak éppen úgy tisztességből... A vége aztán az lett, hogy a hat gulyás — hazudás ide, tanuk amoda — három, négy, öt éveket kapott fejenként...

Ahogy jönnek elbúsultan ki-fele, megszólal a legidősebb gulyás:

— Hát tudja, tekintetes ügyvéd úr, — nem ér ez az egész jogvédelem kutyafülit se... Mer' ha előbb, ha utóbb, — de csak győpre húzzák az embört!...

— Az a!... Kivált, ha az csak úgy volna!... Ha nem lönnének még Pestön is urak! Csak ne irtózzék annyira kigyelmed, majd eligazítunk Pestön mindönt rőndösen!...

Hát megjött a pöcsétös írás a pesti táblától is... Behozta a

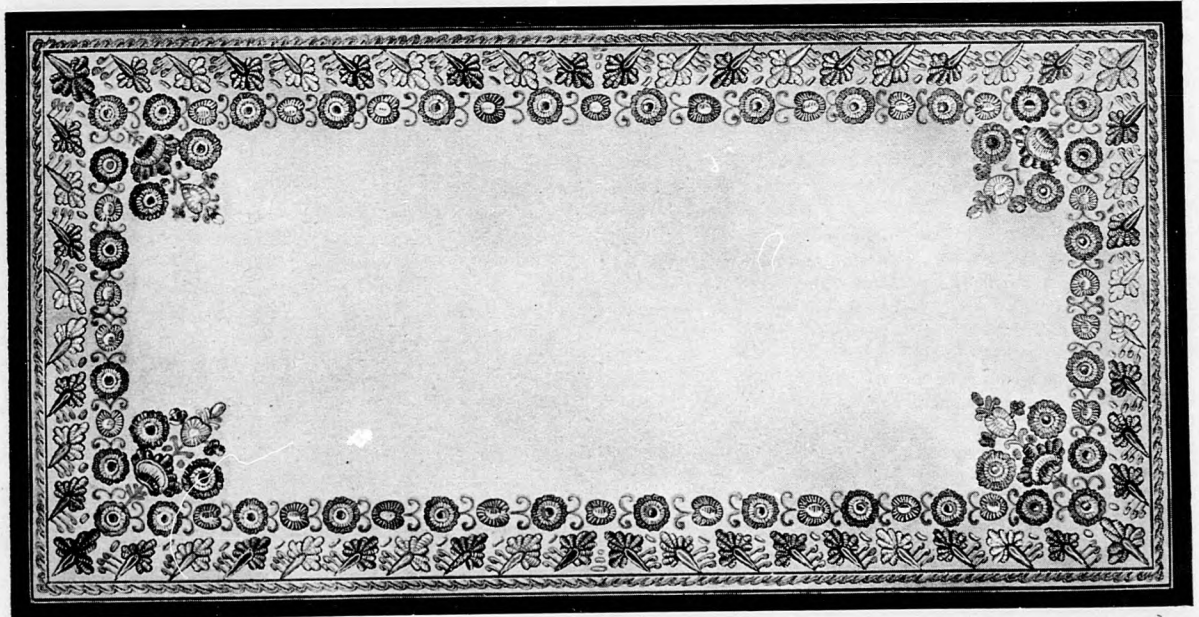
hat gulyás, — mire a tekéntes úr így rőndölközött:

— Jól mögértének kigyelme-tök: — Gyűvő hét keddin mögyünk föl Pestre... Olyan nyalkára kihúzza magát öndönki, mintha tulajdon esküvőjére mönne!... Borjúszerű ing, slingölt... Rójtos gatyva, ezör ráncos... Csukaorrú rá-más csizma... Ezüstpitykés dolmány, csipkés zsebkendővel, tajtipáival a zsebbe... Százallangos acskó a korc-on, fekete selyem nyak-kendő bukorra kötve, — oszt' a bajusz kikenve högyösre, mint a vasvilla!...

— Az asszonynép is mind velünk gyün... Selyem viganóba, bársony rokolyába, kalárrissal a nyakán, rúzsás váll-kendővel, piros harisnyás pillangós cipőkben!... Olyan legyek valahány, mint a páva!...

Hát osztán föl is utaztak, mög is jelőntek... Mért ne?... A tekintetes úr a tárgyaló teremben igyen rőndözködött:

— Magik hatan erre a leg-első padra ülnek, sorjába, mint a darvak, — mer' ez az első pad tisztára magukat illeti mög!... Valamennyi bá-natos ábrázattal üljek, oszt' ahogyan én lüvöm a szót, csak egytül-egyig keserves fejcsóválással, sóhajtasokkal lögyék!...

Magyaros mintájú falvédő vagy futó. Leírása kézimunkarovatunkban. Beszerezhető a MUL. Kézimunkaboltjában VI., Teréz-kr. 6

— Mönvecsékél!... Magik arra hátrább üljenek, oszt' ahogy én szavallok, maguk mögőri-
janak, — de nagyon!...

— Mőgörtőttük?...
— Mőg!...

— No, akkor hát jól van...
Magam is elfészkelők, mint jogvédelőm...

Kisvártatva nyílik az ajtó, — bevonul a tanács... Az elnök: Istenben boldogult Frenreisz, táblai tanácselnök volt, egy végtelen kedves, mondhatni bájos egyéniségű rokokó gavallér... Parasztiot még nem igen látott, hacsak a Nemzeti Színházban nem, — érdeklődvé nézte a festői viseletű, öles pusztai magyarakat, meg a tarka pillanogókra emlékeztető menyecs-kéket...

Aztán, hogy ne sokat mesél-jek, — rákérült a sor a védőbeszédre:

— Tekintős királyi Tábla!... Méltóságos Elnök Úr!... Imé, itt látjuk fölvonulata a magy-cyr puszták nagyszerű népét!... Ezek a jámbor óriá-sok őrzik a délibábos, füves mezők kolompolva legelő gu-lyáit!... Ezek a jámbor óriá-sok a nagyszerű szabad szent természet becsületet, igaz fiait!... Ezök mindönt a fölöttük domborodó kék ég-től, meg az alattuk virágzó harmatos mezőktől tanultak el!... Ezért egyenesek és megalkuvást, bünt meg nem tőrők az ő lelkeik!... Ezek nek a száját — úgy nézse meg őket a méltóságos elnök úr, — hazug szó nem hagy-ná el semennyiért soha, — még ha kerébe tőrnek is őket!...

Részlet úriszobából

Az asszonyok hátul elkezd-tek ríni, a hat gulyás bána-tosan csóváigatta a fejét és

szőrnyű ereiű tenyereikkel a szemekből könnyeket tőrül-tek ki... Frenreisz méltósá-

gos maga is elérzékenyedett, csak úgy nyelte befelé a könnyeit...

— Az igazságon esnek szőr-nyű csorba, ha ezőknek a de-rék, bősületes embőrknek az ártatlansága ki nem de-rülne!...

— Őfelsége a király nevé-ben!... A m. kir. Tábla a kö-veitkező ítéletet hozta...

...Zubornagy Mihály és tár-sait a vád és következmé-nyei alól fölmentí...

...Mert megállapított, hogy Zubornagy Mihály és társai a fiz tehenet úgy vették át egy ismeretlen embertől teljesért legettésre...

Indokok: A kecskeméti kir. törvényszék figyelmen kívül hagyta stb....

Aztán a vádlottakhoz fordult a boldog emlékeztető jó Fren-reisz méltóságos, oktató jó-sággal:

— Maguk pedig a jövőben több körültekintéssel és na-gyobb óvatossággal csele-kedjenek... Nehogy oda szerencsétlenkedjék a dolgot, hogy önhibájukon kívül csu-pán rövidlátásukból kifolyó-lag, a rovtmultúak szomorú sorsára jussanak!...

Ahogy a hat gulyás leérkezik az ügyvéddel a Tábla elé, a leghuncatubb halkan meg-szólal:

— Tekéntetes úr!... A kecs-keméti uraknak mégis csak több eszi vagyon, mint a pes-tieknek!...

A tekéntetes úr egyetlen árva szócskát sem szólt. Illendően hallgatott.

János és János

János autón utazott a nap-fényes Délre. A kocsit ő ve-zette. Nem egyedül utazott. Egy leány ült mellette.

János a szélfogó üvegen ke-resztül a csodálatos, szép tájat nézte.

— Miért nem emeled fel a tetőponyvát, — kérdezte a leány, — hogy jobban élvezd a természet szépségét?

János lefékezte a kocsit és így szólt:

— Attól féltem, hogy meg-fázol nyitott autóban. Nagyon vékony a ruhád. Aztán meg a szél összekuszálja a hajadat.

— Ugyan, — mosolygott a leány, — a hajamat egy-kettőre megfésülöm... És nem fogok megfagnyi, ha melletted ülök, — tette hozzá nevetve.

Az autó állt. A leány segítette Jánosnak a tetőponyvát fel-csavarni. Elragadóan ügyetle-

nül segített. De János mégis azt mondta:

— Veled utazni valóságos él-vezet! Minden helyzetbe bele-találod magad!

Megcsókolta a leány szőke haját és ő is kapott szerelmes, gyöngéd csókot, bár ugyan csak a leány szemének mosolygásától.

Nyitott autóban folytatták az utat. Hűvös szél fúj, de nekik mégis melegük volt. Legalább a szíveikben.

És János megint a napfényes Délre utazott.

A kocsit ő vezette. Nem egye-dül utazott. Egy asszony ült mellette.

János a szélfogó üvegen ke-resztül a csodálatos, szép tájat nézte.

Megállította a kocsit.

— Felcsavarom a tetőponyvát,

— mondta, — nyitott kocsi-ban jobban élvezhető a ter-mészet.

— Szó sincs róla! — kiáltotta az asszony. — A szél össze-kuszálja a hajamat és olyan lesznek, mint egy boszorkány. Aztán meg vékony is a ruhám. Persze, neked tőkéletesen mindegy, hogy megfagyok-e.

— Egyáltalán nincs hideg, — felelte János, — hiszen ragyog a nap... Aztán meg lassabban is vezethetem az autót.

— Nyitott kocsi-ban nem uta-zom! — jelentette ki határo-zottan az asszony és össze-ráncolta a homlokát.

— Veled utazni igazán nem élvezet, — morgott. — Egész lényed nem más, mint beteges ellentmondás. Mindennek úgy kell lennie, ahogy te akarod, akármiről is van szó!

Az autót tehát csukott autóban

folytatták. Süttött a nap, érez-hetően meleg szél csapott bele az autóba, de ők ketten mégis dideregtek.

Legalább a szíveikben.

János visszaemlékezett arra az időre, amikor a leánnyal autó-zott.

Nem is oly régen történt. És ugyanez az autó volt.

És ugyanez az út.

És ugyanilyen szép nap. És az akkori leány, aki ma már asszony, ugyanez a te-remtély volt.

És János keserűséggel gondolt útitársnőjére.

Csak egyre nem gondolt, amire a férfiak soha nem akarnak gondolni.

Vajjon az a családott férfi, aki a kormánykerék mellett ül, szintén ugyanaz a János, aki valamikor volt?

Veszélyes játék

A VILÁGHÁBORU KÉMTÖRTÉNETÉBŐL

Minden üzletember mérleget készít az év végén üzleti forgalmáról. Ugyanúgy elkészítették a mérleget a különböző hadvezetőségek a háború befejeztével annak lefolyásáról, hogy a jó eredményeket és a hibákat tanulmányozhassák és abból az elkövetkezendő háború esetére tanulságot meríthessenek.

Különösen a német hadvezetőség foglalkozott szorgosan ilyen tanulmányokkal és a német fajt jellemző szisztematikus és matematikus képességgel a nagy háború minden mozzanatáról tökéletes képet alkottak, amely tisztán megmutatta, hogyan kell a jövőben cselekedni, hogy a hibák elkerülhetők legyenek. A gyakorlat megmutatta, hogy sajnos, oly hibák is adódtak elő, melyek nem taktikai hibák voltak, hanem egyes személyek rosszindulatából vagy ostobaságából eredtek. A világháborúban eszmélt rá a német hadvezetőség arra, hogy még a legveszedelmesebb harci eszközök átütőerejénél is borzalmasabb árákat okoz a kémkedés. Rá kellett jönniök arra, hogy erre a harcmodorra nem voltak kellőképpen felkészülve. A háború előtt nem volt Németországnak sem politikai, sem pedig közgazdasági hirszolgálati szervezete kiépítve, csak a vezérkarnak volt egy ilyen osztálya, melyet a büdzsé rosszul dotált és a parlamenttel állandó harcot folytatott, az előirányzott összegek föl-emelése iránt. 1912-ben az évi járulék 300.000 márkát tett ki és csak Ludendorff, akkor még ezredes, személyi befolyására emelték fel 450.000 márkára. Ebben az évben az oroszok ugyanerre a célra 13.000.000 rubelt használtak fel, míg 1913-ban 26.000.000-t. Ilyen csekély háztartási összeg mellett nem állt a német hadvezetőségnek módjában az ország lakossága számára felvilágosító propaganda-akcióit létesíteni.

Sok-sok cikkben rámutattak már arra, hogy a gondatlanságból okozott hazaárulás milyen súlyos következményeket vonhat maga után, de a most következő drasztikus esetből mindenki tisztán láthatja, hogy egy ember haszontalansága is képes egy egész nemzet győzelmi esélyét illuzióriussá tenni és többszáz ezer bátor harcos halálát okozni.

Az 1915 áprilisi és májusi offenzíva az yperni ívnél a német hadvezetőségnek meglepetésszerű sikert hozott. A franciák már az előző nagy argonnei ütköze-

tekben mérges gázt használtak, de csak az yperni ütközetben sikerült a németeknek egy tervszerű gáztámadást végrehajtani. A hatás minden várakozást felülmúlt és ennek az új harcieszköznek a sikereségére építve, a hadvezetőség a végső győzelem esélyét látta.

Eddig a gázt vastömlőből fújtatták az ellenségre és ez csak keleti szélnél volt lehetséges, míg a nyugati szél a gázt visszavitte a saját arcvonalukba, ami a saját frontot veszélyeztette. Egy német mérnök zseniális ötlete a gázt a szél szeszélyességétől függetlenítette, akként, hogy gránátok formájában az ellenségre lövik a gázt, a gázháborúnak egyszerűen egészen más jelentőséget adott. Amíg a német vegyészek megfeszített munkával vég-

re egy hathatós gázt találtak, addig a Krupp-gyár műhelyeiben és kísérleti telepein szorgalmasan, gőzerővel folyt a munka. Rövid kéthónapi kísérletezés után készen volt a gázgránát és a német hadvezetőség azonnal feladta a megrendelését. Ettől a pillanattól fogva a vezérkarnál megindult a következő offenzíva előkészítése, amely teljesen a gázgránát támadó erejére volt alapítva. Azt hitték, hogy ezzel Németország megnyerte a háborút!

Lucieto, egy francia kém a Ruhr-vidékre utazott, hogy ott különböző megbízatásokat végezzon el. Egy este, amint esseni szállodájának éttermében vacsorázott, a szomszéd asztalnál folytatott beszélgetésre lett figyelmes. Két német úr arról beszélt, hogy a császár, Hindenburg és Ludendorff Essenbe érkeznek, hogy a Krupp-telepen az újszerű gránátok kipróbálásánál résztvegyenek. Lucieto hamis útlevelében mint német mérnök szerepelt és Hollandián át érkezett Essenbe. A két úrban a Krupp-gyár vezető mérnökeit ismerte fel, így biztosra vette, hogy itt nem dajkameséről van szó. Lucieto természetesen minden erejét ennek az újszerű gránátoknak a megismerésére fordította. Azonnal munkához látott.

Miután a német nyelvet úgy bírta, mint akármelyik német polgár, nem került sok fáradságába ismeretéseket kötni. Alkalmas „munkatársakat“ keresett és sikerült neki a Krupp-gyár egyik, az őrszemélyzethez tartozó G. nevű alkalmazottjával szoros barátságot kötni. Ez az új barát szerette a sört és Lucietóhoz, mint állítólagos német mérnökhöz bizalom-

mal is viseltetett. Annál is inkább, mert ez írással is bizonyította, hogy ő az egyik Berlin mellett fekvő hadianyaggyárban dolgozik. Essenbe csak azért jött, hogy itt a frontról visszatérő fivérével találkozzék. Egyik este, sörözgetés közben, Lucieto úgy forgatta a beszélgetést, hogy G. „magától” kezdett a gázgránátokról beszélgetni. Amidőn azonban azt hajtogatta, hogy ezekkel Németország megnyeri a háborút, a francia kém hangosan fölnevetett:

— Ne beszélj ilyen szamárságot! Ilyen hadieszköz nem létezik, csak a te fantáziádban!

G. már a hatodik sörnél tartott és meg volt sértve.

— Úgy, nem hiszed?! Hát akkor tudd meg, hogy egy ilyen gránát százméteres körzetben minden élő lényt elpusztít.

Lucieto tehát a helyes nyomon járt. G.-nek ezen a kijelentésén is csak jót nevetett és „barátját” hencegőnek nevezte.

— Én csak abban hiszek, amit látok! Ez éppen olyan lehetetlen, mintha vizet egy szitába öntene valaki, hogy így vigye. Csak egy idióta hisz ilyen mesében! — mondotta nevetve.

G. mélyen sértve érezte magát és kikelt magából:

— Ki itten az idióta? Én?! Aki a gránátokat saját szememmel láttam? Aki ott volt a kísérleti terület lezárásánál? — kiabált vörös fejjel.

Az állítólagos német mérnök csak tovább mulatott rajta. Ezt G. úr önrézete már nem bírta elviselni:

— Hát nem hiszed? Akarsz velem fogadni?!

Lucieto először vonakodott:

— Ilyenre nem fogadok, mert nem tudod megmutatni.

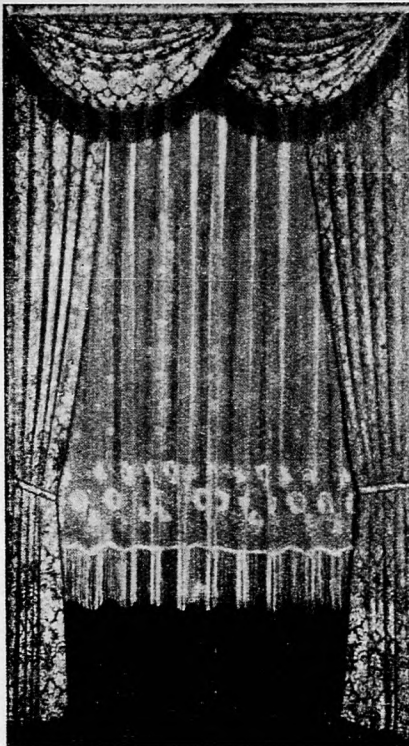
G. most már becsületbeli kérdést csinált a dologból. Néki ne mondja senki, hogy hazudik:

— Hát akarsz fogadni, vagy sem? Német létedre gyáva vagy? A francia kém nagynehezen beleegyezett:

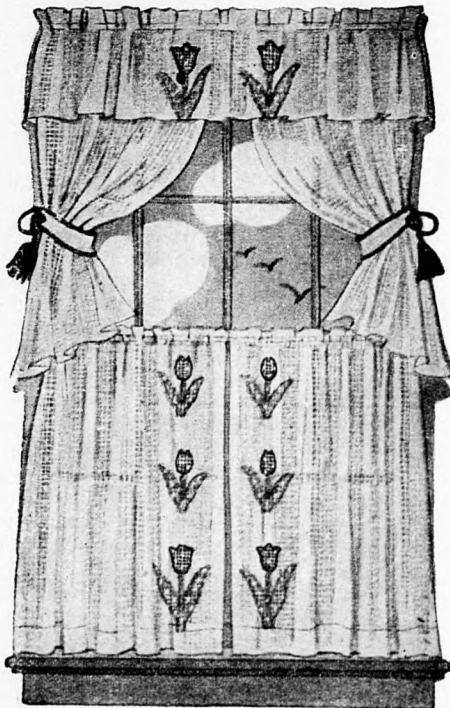
— Hát jó. Mennyibe fogadjunk? Ezer márka?!

— Rendben van. Ezer márka! Üss bele! — és nyújtotta a kezét. Lucieto beleütött. Kezét szorították és ez a kézszorítás kivette a német hadvezetőség kezéből a győzelmi sanszot.

Pár nappal később egy osztráktörök bizottság jelent meg a Krupp-gyárban, hogy a saját hadseregük részére a gázgránát-

Színeshímzésű tüllszitór,
csipkeszárnyakkal
és drapériával
függöny nyaralóba

tokat megtekinthessék. Kora reggel megjelent G. Lucieto szállodájában, hogy barátját a kísérleti területre elvezesse, ahol ő szolgálatot teljesített.

— Nálad van-e az ezer márka?

— hunyorgatott ravaszul.

— Győződj meg róla, öregem!

— és Lucieto megmutatta duzadt pénztárcáját.

— Hát akkor gyérünk! — mondotta G. és elindultak.

Kint a kísérleti terepen G.-nek, mint az őrszemélyzethez tartozónak, egy magas megfigyelőállványa volt, ahonnan körzetét áttekinthette. Innen azonban az egész terepet is szemmel lehetett tartani. Lucieto egy legelésző juhnyájra lett figyelmes.

— Ezek a kísérleti nyulak — mondotta G. — Mindjárt meglátod, hogy milyen könnyű ezer márkát elveszíteni! — és jót nevetett hozzá.

A lövések megkezdődtek. A gránátok a juhnyájba csaptak. Sűrű köd borította be őket, majd, amikor a gázköd elillant, az egész juhnyáj élettelenül feküdt a fűvön.

— Bocsáss meg hitetlenségemért! — mondotta csodálkozást színélve Lucieto. Elővette pénztárcáját és átnyújtotta G.-nek a megnyert ezer márkát. G., aki életében sem látott ilyen nagy összeget egy darabban, majd szétesett a boldogságtól:

— Látszik, hogy úriember vagy és ha akarod, később majd közelebről is megnézheted az eredményt. — És miután a bizottság és a mérnökök elhagyták a kísérleti terepet, G. az elpusztított juhnyáj felé vezette barátját. Ez csak állandóan a fejét csóválta a csodálkozástól:

— Ha ezt Berlinben a kollégáknak elmesélem, nem hiszik el nekem — és most csak arról beszélt, hogy mennyire boldog, mert ebből ő is látja, Németországnak, az ő „szeretett hazájának” győzelme biztos. Ezt, amit ő most látott, életének legnagyobb élménye volt és ha G. beleegyezik, egy gránátdarabot emlékül elvinne magával. Már azért is, hogy a berlini kollégáknak, akik őt is biztosan hazugsággal vádolják majd meg, bebizonyíthassa állítását. G. természetesen beleegyezett. Lucieto kikeresett magának „emlékül” egy gránátalpat és G. nem vette észre, hogy Lucieto zsebkendőjébe, amelybe a gránát-darabokat tette, gumizacska volt rejtve.

A közeli kintinban áldomást ittak Németország győzelmére.

Még aznap este Lucieto Hollandián át Franciaországba utazott. A francia kémközpont laboratóriumában azonnal vizsgálat alá vették a gránát darabját. Az analízis jó eredményre vezetett és megállapították, hogy a gáz, amellyel a gránátok töltve vannak, egy chlorethylpreparatum. A francia hadiipari vállalatok megkapták azonnal a megbízást a gázmaszkok elkészítésére.

Megindult a nagy német offenzíva és mindenki arról volt meggyőződve a hadvezetőségénél, hogy ez lesz az utolsó küzdelem és a végső győzelemhez vezet. Milyen nagy volt azonban a meglepetés, midőn a várt hatás elmaradt, mert az ántántfront katonái már gázelhárító maszkkal voltak ellátva. Miután az egész offenzíva a gázgránátok tömeges tüzelésére volt bázírozva, az offenzíva halomra dőlt, az ellenség ellenoffenzívára indult, amelyet ugyan sikerült megállítani, de mégis sokszázezer katona életébe került.

Németország egy nagy győzelmi lehetőségtől esett el — kizárólag egy jóhiszemű ember naivitásából!

Ez az eset természetesen nem olyan izgalmas, mint azok a kémhistóriák, amelyek egy író fantáziájában születnek meg és ebből is látható, hogy a tulajdonképpen kémkedési ügyek sokkal természetesebb egyszerűséggel játszódnak le, mint a regényekben olvasható. Ez az eset iskolapéldája annak, hogy milyen beláthatatlan károkat okozhat egyetlen egy ember felületessége, ostobasága, könnyelműsége.

Mindenképpen ajánlatos tehát mindenkiel szemben óvatosnak lenni, még akkor is, ha nem vagyunk hadititkok őrzői. Sokszor egészen jelentéktelen megjegyzéseink értékes támpontul szolgálhatnak a «jóbarát» képeben jelentkező ellenségnek. Ha még a legrégebb ismerőssel is ilyen témára terelődik a szó, legyen minden magyar bölcs mottója:

«Beszéljünk másról!»

NÉPMONDÁSOK az asszonyokról

Kétség sem fér hozzá, hogy az asszony, a nő: minden kor és minden nép költészetének legtöbbször megénekelt tárgya. De nemcsak dalok hősnője, hanem kevésbé poétikus és kevésbé gáláns szólás-mondásokban is fontos helyet tölt be. Ez a sokféleség nem is hagy kívánni valót. Más kérdés azonban, hogy mennyi bennük az igazság.

A skót közmondás például ezt állapítja meg:

Szomorú az az asszony, aki néma, de boldog az a férfi, akinek felesége lesz.

A francia, mint mindenben, itt is gúnyolódik:

Feleség és anyós: vihar és égiháború!...

A spanyol még ennél is udvariatlanabb:

Aki egy kigyót a farkánál, az asszonyt pedig a szavánál akarja megfogni: az semmit sem fogott meg.

A velencei érzékenyedve állapítja meg:

Akinek van anyja: hozzá menekül, akinek nincs: utána sír.

A szlovák közmondás szerint:

Puha az anyja keze, akkor is, ha üt.

A perzsa még tovább megy:

Az egész égboltozat az anyja lábainál hever.

A kínai viszont már szívesen gúnyolódik a nő fölött:

A társaságban a férfiak egymást hallgatják, az asszonyok egymásra irigykednek.

A német a nőt első helyre, a bor és a dal elé helyezi.

A magyar közmondásokat pedig valamennyien annyira ismerjük, hogy felesleges azokat felsorolni.

SZERESSETEK!

Emberk, szeressetek!
Szeressétek a gondot,
A mások gondját.
És segítsetek.

H. Hegyessy
Marianne

Szeressétek a szomorú orcát,
Mások küzdelmét, meddő harcát,
A titkon hulló könnyeket.

Szeressétek az elhagyottat,
Ki átélt egykor jobb napokat

S nyújtatok néki kenyeret.

Szeressétek — hisz Ő is így tett

És szívetekre öleliték

Az ártatlan kisdedeket...

Szeressetek óh, emberk!

A szeretet csodákat művel:

Hála-mosollyal és derűvel

Araszlja el a lelkeket.

És te is gazdag leszel tőle,

Mert minél többet adsz belőle:

Tenéked annál több marad.

Az asszony és a szolgál

Írta: André Corthis

Ford.: K. Lányi Piroska

Mélanie Chatel beszélt. Mi mindnyájan hallgattuk. Senki sem szólt közbe, Mélanie-t érdemes volt hallgatni. Olyan

tűz, lelkesedés volt a hangjában, szemjatkában, mosolyában, hogy mindenkit lenyűgözött.

Megint az oroszokról beszélt. Szenvedélyesen szerette őket. Mélabújuk, mélyről feltörő tehetségük érdekelte őt, nem értette meg őket, nem érthette meg, hiszen az ő lelke, vérmérséklete egészen más volt, éppen ezért kereste őket, próbálta megfejtetni a lelküket.

— Úgy szeretném elétek varázsolni azt az élményt, amikor először láttam a táncukat. Azt a nyers erőt, azt a durvaság alatt rejtőző törekénységet... Nem, nem lehet elmondani, látni kellene... Gyerekek, nagyszerű ötletem támadt... meg fogjuk hívni... meg... ide... a műterembe... És felugrott és járkált fel-alá a szobában. Az arca csupa tűz volt. A szemében gyermekes öröm csillogott.

— Meg fogjuk hívni, itt fognak táncolni közöttünk...

Pár nap múlva újra együtt ültünk Mélanie gyönyörű szalonjában. A meghívás éjféli után egy órára érhetnek ide... valami lakásban voltak leszerződötve.

Most mi beszélünk és Mélanie hallgatott. Szemelláthatólag izgatott volt. Egy percig sem volt nyugta. Minden autózörgésre az ablakhoz rohant. Egy óra tájban már egyre azt hajtogatta:

— Nem fognak eljönni, meglássátok, nem fognak jönni... pedig, de borzasztó volna...

Egy óra után öt perccel megérkeztek. Még az autójuk zörgését sem hallottuk... gyalog jöttek, cipőjük legalább arról tanuskodott, bokáig sáros volt. Az inas le sem segíthette még a kabátjukat, Mélanie már betessékelte őket a szalonba.

Hatalmas, marcsona férfi állt előttünk. Arca merev, titokzatos ázsiai arc. Szeme mélyenülő, sötét. Levette zsinóros kabátját. Öszegöngyöltte, a sarokba dobta, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne. Megállt ott egy helyben, keresztbe fonta a karját, várt. Nem nézett ránk. Mintha ott se lennénk.

Az asszony hihetetlenül karcsú, törekény teremtés volt. Az arca fáradt, küszált vonású. Szeme mélyen alákarikázott. Csak kissé nagy, vörösre festett szája virított ki az arcából. Nem volt szép nő. Nem volt imponáló jelenség, mégis a tartásában, lényében volt valami, ami magára vonzotta a tekintetet, ami megdöbbantotta a férfiak szívét... Kopott bársonykabát volt rajta. Királynői mozdulattal vetette le, mintha legalább is csincsilla-bunda lenne. Halványsárga szatin ruha volt rajta, olcsó anyag, elhasznált, agyonhordott, de rajta, finom kis testén, mégis királynőien elegáns volt. Körülnézett. Leült a leghomályosabb sarokban, kibontotta az újságpapírosba göngyölt csomagot, kivette belőle aranyos cipőjét, felhúzta, sáros utcai cipőjét ott hagyta a fotel alatt...

Marcel Bouvier leült a zongorához. Nem volt tanult muzsikus, de első hallásra bármit eljátszott. Mélanie parancsára már egy hete mindennap ott ült a lakásban, ahol Sonja és Petroff táncolt, hogy megtanulja a kísérő muzsikát. Széjjel-töltött a foteleket. Mélanie vérvörös spanyolfalat állította a táncosok mögé. Marcel játszani kezdett. Sonja és Petroff nem mozdultak. Petroff állt ott egyhelyben, összefont karokkal, nézte Sonját. Sonja merev testtel állt pár lépésnyire tőle, nézett mereven előre. Egymásra néztünk, csóváltuk a fejünket, nem értettük, csak Mélanie mosolygott. Ők még mindig mozdulatlanul álltak. A zene is egyhangú volt, egyszerű, egygyű, szinte ostoba... Nem csináltak semmit, mégis feszült figyelemmel kellett nézni őket. S minél tovább néztük őket, annál több mozgást fedeztünk fel a mozdulatlanságuk mögött. Láttuk a szemük különös játékát, az apró rángásokat az arcon, a testen. Láttuk a szenvedély feltörő lángját a férfi szemében, a megrökönyödést a nő arcán. A zene egyre vadabb lett. A férfi megmozdult. Táncolni kezdett. Nem volt a táncban semmi lágság, semmi hálékonyág, erő volt benne, merev, vad ősi erő. Kért, követelt a mozdulata... a nő felé lendült a karja, megfogta a gyöngye csuklókat, átölelte a karcsú derekat. A nő mint hervadt virág csuklott a vállára... csak egy pillanatra... kiskilt. Nem táncolt, alig mozgott, nem tett egyebet, csak kitért a férfi elöl. Olyan volt, mint egy szép halvány szobor, mely előtt az álodat vad táncát járják. Karcsú testére rásimult a ruha. Nyakig elfedte testét a ruha, de ez a ruha árult, nem takart. Elárulta minden megfeszülő izmát, keblének minden emelkedését, testének minden borzongását... A férfi tárcolt s mi a nőt néztük, arcában, a szemében, a teste apró mozgásában ott láttuk a férfi táncát... Amikor véget ért a tánc — úgy éreztük: a szerelem, gyűlölet tánc — mindnyájan fáradtan roskadtunk magunkba. Úgy éreztük, mintha valamenyien velük táncoltunk volna. Valamenyienket kifárasztott az élmény és olyan mély hatást tett ránk, hogy még tapsolni sem tudtunk.

A férfi félreállt. Keresztbefonta szokása szerint a karját. Nézett egykedvűen a semmibe... arcán a fáradtságnak semmi nyoma. Arca egyenletesen sápadt-barna.

Az asszony kimerülten roskadt egy kerevetre. Pedig ő nem is táncolt, hogyan, mitől fáradt ki? Nagy, kék szeme mintha könnyes lett volna. Szája rángatózott.

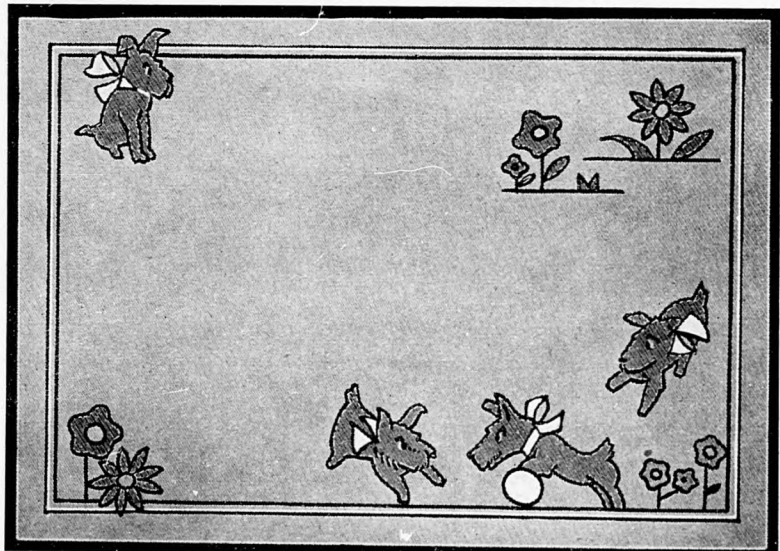
Átmentünk az ebédlőbe. Leültünk a szármolyokra, párnákra, az alacsony asztalokhoz. Sonja egy bíborszínű vánkosra roskadt, már lusta mozdulattal nyúlt is a pezsgő után, intett, hogy töltsünk...

Oten is ugrottunk egyszerre. Petroff még állt. Mélanie mosolyogva fordult feléje:

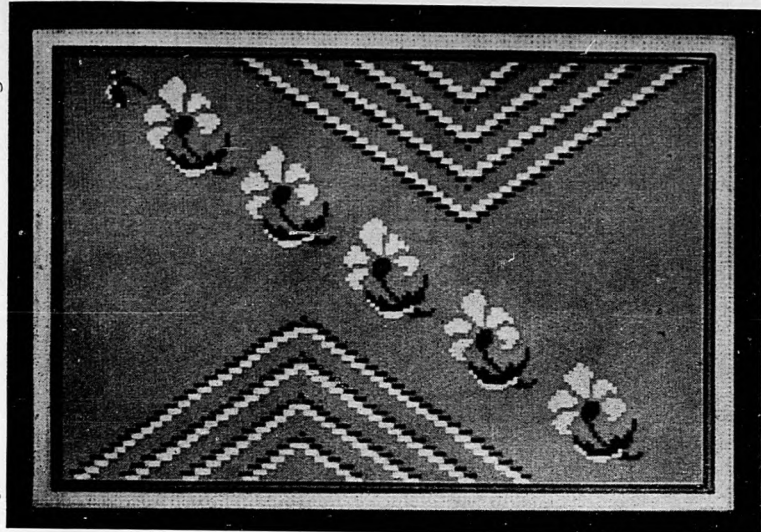
— Monsieur, az ön helye itt van mellettem, foglaljon helyet.

Petroff meghajlotta magát s megindult a kijelölt hely felé. De ebben a pillanatban Sonja, a holtfáradt Sonja, mint akit kígyó mart meg, ugrott fel a bíborszínű asztalról. Szenvedélyes, dühös hangon szólt Mélaniehoz:

— De Madame, hogy jut eszébe ilyesmik... Petroffnak itt nincs helye...

Gyermekkosítakáró. Leírása kézimunkarovatunkban

Keresztöltéses párnaterítő.

Leírása kézimunkarovatunkban.

Mindnyájan tágra nyitottuk a szemünket, Mélanienak szinte elállt a lélekzete:

De... de... hogy gondolja, Madame Sonja...

— Hogyan? Nagyon egyszerű, Istenem... kimegy a konyhába, a cselédek

maid adnak helyet neki... mehet, Petroff...

Parancsoló volt a hangja. Alakja kinyúlt, minden izma megfeszült. Már nem a

törékeny táncosnő volt... gögös volt, mint egy királynő...

Visszaült a helyére. Gondosan elbujtatta ruhája alá kopott, rojtosodó arany-

cipőllőjét, újra a pohár után nyúlt, újra ivott...

Petroff nyugodt léptekkel megindult a szobából. Szerettünk volna utána-

szaladni, visszahívni... senki sem merte.

— — — — —

Nehezen indult meg a társalgás. Ettünk, ittunk... inkább csak azért, hogy be-

szélni ne kelljen. A gondolataink Petroffnál időztek. Szerettünk volna kimenni

hozzá, beszélni vele... szinte gyűlöltük Sonját.

Megint Mélanie találta el a hangot. Kedvesen, mosolyogva fordult Sonjához:

— Beszéljen valamit magáról, madame... nagyon érdekelné minket...

Sonja hallgatott pár percig, lassan, kóstolgatva ivott meg egy pohár pezsgőt.

Vontatottan kezdett beszélni.

Elmondta, hogy Moszkvában született. A szülei nemes emberek voltak. Az apja a

cári gárda tisztje. Tizenhatéves volt, amikor kiűtött a forradalom. Az apját le-

gyilkolták, az anyja szörnyethalt. A testvérei szétszéledtek. Neki sikerült meg-

szöknie. Talán az utolsó volt, aki elhagyta a határt. Más orosz családokkal

együtt Párizsba jött. Egy ideig fényesen éltek. Az ékszerek sokat értek. Könnyű,

szép életük volt, a holnapra nem is gondoltak. Várták a csudát. Várták, hogy

elül otthon a vérzivatar... talán még azt is várta, hogy apja, anyja feltámad...

Elfogytak az ékszerek. Mindenki munka után látoit. Ugyan milyen munkát talál-

hatott volna ő, ugyan mihez értett? Szép volt, fiatal volt, megtanult otthon fran-

ciául, tudott kedvesen társalogni, kicsit zongorázni, szépen táncolni... Istenem,

mit kellett mást tudni egy szép, gazdag lányknak?!

Már a ruháit is eladta. Egy ruhája volt csak, amit magán viselt. A harisnyáját

már nem győzte foltolni, a cipőjének ferde volt a sarka... és valaki azt aján-

lotta, hogy táncosnőnek menjen. Egy éjjeli kávéházban táncosnót keresnek, nem

kívánnak valami különösezt.

— Táncosnő leszek, gondoltam — mondja Sonja — táncosnó akartam lenni és a

cipőmnek ferde volt a sarka, a harisnyám rongyos volt, kopott a ruhám... Cipőt

kell venni, legalább egy cipőt kell venni. Szerencsére, szép fehér a lábam, talán

este nem veszik észre, hogy nincs harisnya rajtam, gondoltam... Még volt egy

kis medaillonom, vékony láncon hordtam a nyakamban, nem akartam megválni

tőle, még valamikor az anyámtól kaptam. Éhes voltam, ma holnap kitesznek a

lakásomból... keresni kellett. Cipőre volt szükség, hogy táncosnó lehessenek.

Lakásadódnóm ajánlolt egy üzletet, valahol a külvárosban, ahol olcsón adtak

használt cipőket. Eladtam a medaillonot. Elmentem a külvárosi boltba. Egy férfi

volt még az üzletben, amikor beléptem, felém fordult. Rógtön megismert. Szolga

volt hajdan nálunk. Moszkvában szóba nem álltam volna vele, elvégre is egy

szolgával... akkor éhes voltam, szegény voltam, szerencsétlen voltam... szinte

örültem, hogy találkoztam vele. Beszédbe elegyedtünk. Ő táncos volt egy éjjeli

lokálban. Nagyon jól keresett. Hívott, hogy menjek én is oda, ő majd pártfogolni

fog. Ráálltam, hiszen olyan éhes voltam s ő kifizette a cipőmet, hiszen az én

pénzem oly kevés volt. Este már együtt táncoltunk a lokálban. Jólaktam. Ruhát

vettem magamnak. S ezt neki köszönhettem, a hajdani szolgának, Petroffnak.

Együtt táncoltam vele, átérezte a derekamát, Petroff, aki a ruhám szegélyét se

merte volna megcsókolni odahaza. Megmentett az éhségtől, nyomortól, kifizette

a cipőmet... alamizsnát adott, nekem, a grófkisasszonynak... ő, a szolga... a

kutya... akit odahaza ostorral simogattak...

Gyűlölet csengett ki Sonja hangjából. Arca bíborvörös volt, szeme villogott. Szinte dermedten néztük... Még egyre mesélt:

— Egy este... szörnyű este volt... nagyon egyedül voltam... vihar volt, félttem. Véres árnyakat láttam... Petroff fölöttem lakott a padlásszobában... elhívtam magamhoz... hogy maradjon ott nálam... a nyakába borultam, úgy kértem, hogy ne hagyjon el... és ő, a szolga ottmaradt nálam... hajnalig...

— És én ezt nem tudom megbocsátani magamnak. Nem tudom megbocsátani neki... hogy ő, a szolga emelt föl engem a nyomorból. És lehúzott magához, az ő paraszti mivoltából. Nem... nem akarok leszálalni hozzá... nemes úrikisasszony vagyok... ő szolga, jobbágy... ostorral verték a nagyurak... bosszút állok rajta... sokszor meg tudnám ölni... mert az ő fajtája megölte az én fajtámat... Ő nem ölt embert, engem ölt meg, az én büszkeségemet, úri mivoltomat... inkább hagyott volna elpusztulni... hagyott volna a Szajnába merülni... szebb lett volna az a halál, mint ez az élet...

Elhallgatott, megint pezsgő után nyúlt. Egyszerre felhajtotta az egészét, a végén beleharapott a pohárba. A finom üveg recsszult fehér foga alatt. Valamit mormolt oroszul. Valamit értettem ezen a nyelven. Kivettem, azt mondta.

Azt mondta:

— Még nem késő... még mindig ott a Szajna...

Virradt már, amikor Sonja elhallgatott. Fel-

kelt, megkereste kabátját. Lehúzta aranyos

cipőjét, felhúzta az utcait, a sárosat. Hívás

nékül megjelent Petroff. Hatalmas terme-

tel megfeszült a zsinóros kabát. Fején az

asztakán sipka. Köszöntek. Az ajtó becsa-

pódott mögöttük...

Csak akkor ocsudtunk fel, amikor eltávoztak. Mélanie rohant elsőnek az ablakhoz.

Intett nekünk. Mi utána mentünk. Kinéztünk

az ablakon, a sáros utcán éppen akkor ha-

ladtak keresztül. Egy pocsolóyánál megáll-

tak. Petroff gondolkodás nélkül karjába

emelte az asszonyt, vitte át a pocsolóyán,

sáron. Aztán mentek tovább a járdán össze-

simulva... nem úgy, mint az erős férfi és

a védtelen asszony...

BÚCSÚSOROK

írta: Paul Rehier. Fordította: Moly Tamás

Esti dal

A földön minden pihen már.
Madártól nem zeng a határ.
Sötét az emberlakta ház,
Az éjben csak Isten vigyáz,
Az égen fényes csillag gyúl,
Majd fűgén szágul, mint a nyúl,
A hangos élet menekül,
Az álomvilág hegedül,
Az Isten bársonyba takar,
A szél sírása sem zavar,
A fák is csöndben alszanak,
Mind alszanak, mind alszanak
S lelkemből hullnak halk szavak.

A halk szavakból mese nő
S mint aranyhajú mese-nő,
Végigcirógat kedvesen.
Ó, fel ne ébredj, Kedvesem,
Ha néha felzokog a szél...
A sápadt hold morogva két
És csöndben ökatat elfele.
Örülj, mert gondunk megy vele
S bár lassan ballag, mert öreg,
De egyszer mégis eljöhét
A mi időnk, a szép időnk,
Álommal átszódt, szép jövőnk;
De addig, szép szerelmemem,
Aludj. Így. Engedelmesen.
S ha szép az álom
S könnyved kipereg...
Bocsáss meg nekem,
Bohó, nagy gyerekek.

Lukács József

«Megelégettem ezt az életet. A sors mutatja meg nekem az utat a szabadságba. Követem intését. Búcsút mondok neked, Sam.» Az asszony még néhány sorban megemlítette, hogyan szerezze be a férje a váláshoz szükséges okmányokat és aláírta a búcsú-sorokat.

Megtalálja, amint hazajön és átöltözik az ebédhez, ehhez a megszokott, megunt, reménytelenül unalmas ebédhez, melyet annyira meggyűlöl. A beszélgetésekre gondolt, részvényekről és bőrzepapírokról. Idegeire ment már Sam fölénye mindenben, ami az üzlete körébe vág és szigorú kitartása elvei és szokásai mellett.

Két esztendeje, hogy Sam Akron felesége. Két halálosan unalmas esztendő minden érdekesség, kedvesség hiján. Ami átsegítette őt ezen az unalmas életben, a pénz volt. Az a rendelkezésére állt, a pénz, amennyi csak kellett. Rengeteg pénzt költött és Ferry Rocher volt a tanácsosa.

A papírlapot a búcsúsorokkal a tükör keretébe tűzte, Sam öltözőasztalán. Egy pillanatra még állt mozdulatlanul. Fulasztóan meleg volt a szobában. Feltépte az ablakot. Könnyű szellő libbent be és új bátorságot adott neki elhatározásához. Nagyon nevetett. Nem, Sam hamarosan meg fog vigasztalódni. Sam érdeklődésének tárgya a bőrre és az unalmas ebéd. Így nyugtatta meg magát a fiatal asszony.

Azután átment a szobájába, magára öltötte könnyű kabátját, föltette a kalapját és lezárta táskáját. Öt óra volt pontosan, amikor kilépett fényűző villájából a Park Avenue-n. Fél hatkor találkozik Ferryyel a kikötőben. A hajó l'atkor indul.

A taxi komor zárkózottságában megint elfogták kétségek. Mi lesz, ha Ferry nem — ? Amikor a kikötő közelébe ért, nehéz cseppekben kezdett esni. Így jelentkezik a zivatar. Fenyegető fekete felhők borították mindent sötétbe. A könnyű szellő, mely az imént elhessegette fétovázását, most már viharra nőtt.

Igdesen kotorta elő útlevelét és gyorsan kapott gyöngysorához. Megvetette magát, hogy az ékszerét nem hagyta otthon. Ferry kívánta, hogy csak hozza magával és megígérte, hogy később küld majd Samnek egy csekket az ékszerek értékében. Sam annyira csüggött a gyöngysoron. Nagyon babonás. Azt hiszi, ez hozott neki szerencsét. Már mint Samnek. De Ferry úgy vélte: «Hadd hozzon a gyöngysor egyszerű már nekünk is szerencsét, éppen úgy, mint a briliánsaid és smaragdjaid. Duplán adom majd meg Samnek mindezt. Én is babonás vagyok.»

Magával hozta minden ékszerét. Ferry majd a hajón kiállítja róla a csekket.

Hol a hajó? A sóffér nem ismeri ezt a hajóórát, melyet Ferry választott. Azért választotta ezt, mert ezen kevesen járnak és nem akartak ismerőssel találkozni. Egyedül akartak lenni — nyolc boldog napig egyedül — távol a világtól.

Jókor ért a kikötőbe, bár a vihar már vadul tombolt. A tenger nyugtalan lesz, gondolta. De nem baj. Isten tudja, már ráunt a csendre és nyugalomra. Egy hét múlva már Párizsban lesznek.

Számolta a koffereit, melyeket már előbb kiküldött a kikötőbe. De Ferry nem volt itt, halott ebben állapodtak meg.

— Ez a nagyságos asszony poggyásza? — kérdezte a hordár.

— Ez, igen! — A hangja kicsit remegett.

— A poggyász a hajóra megy? —

Hol van Ferry? Úgy beszélte meg, hogy ő intézi el a poggyászt. Az asszony már csak egyszerűen fölmegey a hajóra. Istenem, hol van Ferry? Már háromnegyed hat!

Várt néhány percig, azután a telefonfülkéhez ment. Nem volt aprópénze, a közeli újságosbódében vett egy újságot, hogy legyen aprópénze a telefonautomatához. Kesztyűs kezével kipirgatta össze az aprópénzt. Egyszerre csak, mintha villámcsapás érte volna, eljettette az aprópénzt. Tágranyilt szemmel kapott az újság után, elolvasta a nagybetűs felírást és visszahőkölt rémületen, amikor felismerte a címlapon a fényképben Ferry Rochert. Nagy betűk közölték, hogy letartóztatták a hírhedt házasságzédelgőt és szélhámost. Majd egy hosszú jelentés következett, melyből néhány mondat szűrt mingyárt szemet:

«Nagy bankcsalás. — Letartóztatták Európa szökése előtt. — A károsultak között sok az asszony. — Kedvelt fogása az volt, hogy elcsalta áldozatai ékszerreit».

A kocsi, mely hazavitte, mintha küsznék. Haza! Felébredt benne egy picke remény: Sam talán nem látta még meg a búcsúsorokat. Csak most eszmélt rá arra, hogy mit dobott el magától. És kiért? Szégyelte magát szíve gyökeréig! Sam, aki soha se tagadott meg tőle semmit, aki mellett gondatlanul és boldogan élt, egészen addig a perzig, amikor Ferry furcsa ékesszólásával kivette egyensúlyából. Szent Isten, hogyan tudott annyire megfélekedezni magáról? Csak le ne kessen! Ideges sietséggel fizette ki a sofört és ott állt a villája kapuja előtt.

A portás nem tudta, Mr. Akron hazajött-e már. Az asszony Sam öltözőjéhez rontott. Halkan nyitotta ki az ajtaját. Sam nem volt itt. Félelemmel teli pillantása ráesett a tükörre. Dermesztő rémület fogta el. A papírlap eltűnt. Tárgya-nyitva a fiák, melyben Sam klubmeghívók, kézelőgombok és nyakkendők között egy régi katona-revolvart is tartogatott. A perzsaszőnyeg selymes pirosán, kitárt karjaival, a radiátor alatt, hevert elnyúlva Sam Akron.

Az asszony, a rémületől halálsápadtan, felkiáltana — de hang nem jött ki a torkán. Odátántorgott a mozdulatlan alakhoz és némán rogyott le melléje.

Egy nyugodt, tisztán csengő hang mondotta:

— Jer, segíts megkeresni. Egy nyakkendőm esett ide a radiátor mögé, amikor lehajoltam, hogy fölvegyek egy papírlapot, melyet a szellő vitt a szekrény mögé. Így van az, ha nem tesszük be az ablakot, mielőtt elmegyünk hazulról.

Térden küszött Mrs. Akron a szekrényhez és reszkető ujjakkal fogta el a papírlapot, a végtetes búcsúsorokat. Ezer darabba tépte, de a tíz ujja remegett.

— Csak egy üres papírlap, — mormogta és nehezen tudott magán uralkodni. — Kár volt érte lehajolni.

FELTALÁLTÁK A MESTERSÉGES ARCBŐRT

A félvad emberek már ősidők óta használják, amiről a modern emberiség álmódzik: az örök fiatalság csodaszerét. Óriási vagyont jelent felfedezője számára az új, szenzációs találmány

Régen bebizonyított tény, hogy a véletlen a legjobb feltaláló. Tömértelen azoknak a tudományos felfedezéseknek, orvosi eljárásoknak, gyógyszereknek a száma, melyeknek felfedezése a véletlen következménye. Tudósok évekig kísérleteznek, hogy valaminek a titkát kifürkészték, minden siker nélkül, amíg egyszer, egész véletlenül bukkannak rá a rejtély megoldására. Mióta emberiség létezik a földön, mindig akadtak tőprengők, akik az örök ifjúság titkát szerették volna megfejteni, akik sehogysem tudtak beleyugodni a megőregedés gondolatába. Különösen a hölgyvilág soraiiban voltak híres szépségek, akik kinceket áldoztak, hogy legalább látszatát megmentsék fiatalságuknak, ami bizony nagyon kevéssé sikerült. Divathölgyek, körülrajongott sztárok, akik milliókat keresnek, szívesen odaadnák utolsó filléréket is, csak megvásárolhatnák az ifjúságot, sőt vannak olyanok is, akik szívesebben beleegyeznek az elmulásba, mint a megőregedésbe. Nem is a tényleges ifjúságot sóvárogják vissza, mert azt tudják és megvannak arról győződve, hogy ez kizárt dolog és teljességgel lehetetlen, megelégednének csupán az ifjúság látszatával is. Mert hiába érzik magukat fiataloknak, frisseknek, rugalmasoknak, hiába érzik, hogy tele a szívük tavasszal, szerellemmel, vágyakozással, hiába mindez, ha a külső elárulja a kort, a kegyetlen ráncok az évek sokaságát. Ezért nevezhető világ-szenzációnak Bushoom angol vegyész találmánya, amely forradalmat jelent a női szépség világában. Theodor Bushoom, aki az angol kormány megbízásából tanulmányozza az olajtermő vidékeket, utazásai során eljutott Afrika legrejtettebb helyeire. Olyan benszülött törzsek közé került, akikről a civilizált ember azt hiszi, hogy állati sorban élnek. Igaz, — mondja az utazó vegyész, — hogy ezek a félvad emberek irtóznak minden kultúrától, fegyverzetük, szokásaik ma is olyanok, mint régi ősieké voltak, csak egyet nem szabad rájuk fogni, azt, hogy tisztátalanok volnának. Nem mosakodnak laborban, fürdőkádban, de nincs közöttük egyetlen egy sem, aki napjában legalább egyszer megne fürödne a folyó vizében. A benszülött törzsek mindegyike folyóvíz, patak vagy tó mellett telepszik le s napi teendőjükhöz éppen úgy hűtő tartozik a fürdés, mint az étkezés. A fiatal benszülött nők tisztálkodása pedig egyenesen páratlannak mondható. Napjaik legnagyobb részét a víz partján játszadozva töltik el s díszítik magukat mindenféle elképzelhetetlen módon. Olyan füvek, növények birtokában vannak, melyek illatosabbak a legraffináltabb parfümöknel, szappanoknál. Fürdés után ezekkel a füvekkel dörzsölik át testüket s a virágok százfűléséget aggatják magukra, koszorúba fonva. Reggel, a világon semmihez hozzá nem fognak, ameddig meg nem fürödtek. Szinte az «ágyból» sétálnak a ragyogó tükrű, pompás tavakhoz s csak aztán étkeznek, miután elvégezték fáradságos, pepeselő kozmetikájukat. Itt, ezektől a vadaktól leste el Bushoom annak a csodaszernek titkát, amely az embert örök ifjúvá varázsolja. Az angol vegyésznek ugyanis feltűnt, hogy a benszülöttek között alig látható öregember, se férfi, se nő. Hosszasan kutatót ennek a titka után, végre meglepő felfedezésre jutott. Ki-

lűnt, hogy a benszülöttek egy ismeretlen olajbogyó nedvét gyűjtik össze tömlökbe s fürdés után ezzel kenik be egész testüket. Minden családnak megvan a maga olajos tömlője, melynek tartalmát úgy használják, mint a civilizált ember a kölnivizet. Tenyerükre öntenek a színtelen olajból s finoman a testükre kenik. És az a legszenzációsabb, hogy ezt a páratlan értékű olaját nem azért használják, hogy ezzel szépségüket ápolják, hanem a rovarok miatt. Ez az olaj, amely leheletkönnyű, gumi-szerű réteggel vonja be a bőrt, megakadályozza, hogy a csfő rovarok kárt tehessenek a bőrön. A vegyész maga is használni kezdte a különös növénynedvet s amikor arcát bekente és tükörbe nézett, meglepetve látta az olaj rendkívüli tulajdonságát. Alig ismert magára, ráncai eltűntek az arcáról, mintha legalább húsz évet megfiatalodott volna. Mondani sem kell, hogy öröme határtalan volt, nem azért, mert megfiatalodott, hanem egyszerre világgá vált előtte felfedezésének óriási értéke. Különösen, mikor a ritka növénynedvet alapos vizsgálat tárgyává tette. Kiderült, hogy sem ecset, sem különösebb gyakorlat nem kell a használatához, elegendő, ha a nedvet a tenyérrel szétdörzsölik s néhányszor végigsimítják vele az arcot. A ráncok és minden egyéb szépség-niba egy pillanat alatt eltűnik, az arc egyenes, sima és üde lesz. A csodaszernek megvan még az az előnye is, hogy a levegőt átengedi s így a bőrre semmiféle hátránnyal nem jár. A réteg teljesen átlátszó, mint az üveg, tehát nem tompítja az arc színét és az arcfestékek hatását. Mikor az arcra kenik, elveszti olajjellegét, gumiszerűvé áll össze s selyemszálvékonyságánál fogva teljességgel észrevehetetlen. Eddig is kísérleteztek bizonyos fiatalítók szerekek, melyeket a bőrre permeteztek s így töltötték be a ráncokat. Ezeketől a szerektől azonban élettelené, viaszzerűvé vált az arc. Az új csodaszernek, melyet «mesterséges arcbőrnek» nevezett el felfedezője, megvan az az előnye, hogy minden körülmények között megtartja rugékonyságát, a ráncokat felszívja és magához tapasztja. Az arc mimikájának teljesen szabad játékot enged, anélkül, hogy valamit észre lehetne venni abból, hogy valakinek az arcán «mesterséges bőr van». Legcsodálatosabb a találmányban, hogy a test kipárlását sem akadályozza. Szappannal lemosható az «új bőr» s néhány pillanat alatt frissel cserélhető ki, mint bármily más, egyszerű kozmetikai szer. A mesterséges arcbőr, az arcnak tökéletes fiatal szint ad, van azonban egy nagyon nagy hibája. Az, hogy méregdrága. Az a növény, melyből a benszülöttek a csodaszeret, vagyis a mesterséges arcbőrt preselik, nem terem meg máshol, csak őshazájában. Miután meglehetősen mennyiségre van szüksége annak, aki állandóan fiatalnak akar látszani, mert a mesterséges bőrt naponta frissíteni kell, behozatallal nem lehet nagy piacot elérni, legfeljebb nagy üzletet. Mert hihetetlen összegeket fizetnek egész kis mennyiségekért a dűsgazdag amerikai nők s a filmsztárok. Nem kell azonban kétségbeesni a kevésbé vagyonos hölgyeknek sem. A felfedező vegyész kijelentette, hogy nem lesz semmi nehézsége, hogy a megfiatalító arcbőrt gyárilag állítsák elő.

Nagy Dániel

Hóry László levele

CSÁKY ISTVÁN GRÓF, külügyminiszter, vidéki körútja bővelkedett a kedves epizódokban. Kecskeméten például lovasbandérium várta a minisztert, ami láthatólag igen jól esett Csáky István grófnak. A bandérium élén egy délceg tartású 12 éves magyar-ruhás jó lovagolt. A legényke Csukássy Gartner Tibor századosnak a kisleánya, a gimnázium második osztályának a növendéke, de magatartását, lovastudományát illetően méltó utóda a régi magyar királyi udvarok lovasapródjainak. A miniszternek is igen megtetszett az ifjú lovas, kezét nyújtott neki, mire a gyerek Csáky István gróf szemébe nézett, keményen megszorította a feléje nyújtott jobbot és határozottan mondotta:
— Csukássy Gartner!

RITKA ESEMÉNY a magyar tudományos világban, hogy egyszerre három ismert tudós induljon a világ három különböző tájára felé, megbirkózni az ismeretlen veszélyekkel és tudományos kutatásokat végezni. Most egyidőben a következők keltek útra: Ligeti Lajos Japánba utazott. A kiváló orientalistát tulajdonképpen gróf Klebelsberg Kunó fedezte fel és látta el mindennel, hogy zavarlatlanul tudományának élhessen. Fehér Géza Perzsiába ment és ott tölt néhány hónapot. Germainus Gyula professzor pedig szakállt növesztett, újra arabba változott egy időre és elment keleti kedvencéi közé.

DR. VITÉZ JÓZSEF FERENC királyi herceg hosszabb külföldi utazásra készül. Valószínű, hogy a legközelebbi napokban Olaszországba utazik és ott tölti az egész nyarat.

KÖZELEDIK a nyár. Az előkelő társaságokban a legtöbb szó a nyári utazásokról esik. Mindenki készülődik elmenni. A nemzetközi háborús vaklármára ellenére élénkebbnek ígérkezik a nyári idegenforgalom, mint az előző években. Sok érdekes külföldi személy jelentette be valószínű érkezését. Még több ismert magyar család szándékozik külföldre menni. Sőt sokan már el is mentek. Ime néhány érdekes utazási hír: Mendel Hanna, a sokszoros milliós konzervgyáros leánya, Newyorkba utazott. Hernádi Antal bankigazgató Bulgáriában tölt néhány hetet és feleleveníti régi baráti kapcsolatait, melyeket a bulgár közelet előkelőségével még akkor épített ki, amikor lent volt egy pénzintézetnél igazgató. Dr. Hüdovernig László vezérigazgató autóra ült és kélhetes túrát tesz a csodás olasz tavaknál.

IFJ. HÉDER LAJOS, ügyvéd, a fővárosi társaság egyik legismertebb tagja, a gondatlan legényéletet rövidesen felszereli a felelősségteljesebb háziasléttel. Héder Lajosnak, a Belvárosi Takarékpénztárnak fia. Mátyás Klárát veszi feleségül a közeli hetekben.

FÉNYES ÉS ÜNNEPÉLYES keretek között zajlott le a Hamburg kikötőváros 750 éves évfordulója alkalmából rendezett propaganda-estély, az Atrium-mozgóban. Megjelentek a magyar gazdasági élet prominensei, valamint a budapesti német kolónia tagjai, a német követéssel az élükön. Plate Ernst, a hamburgi szabadkikötő igazgatója, bevezető beszédében a szoros német—magyar gazdasági kapcsolatot fejtegette és egyben köszönetet mondott Bornemisza Gézának, a budapesti szabadkikötő vezérigazgatójának, a nagyművi támogatásért, mely ennek az estélynek sikeréhez hozzájárult. A két hirdató utáni szünethet pompás buffet várta a vendégeket, ahol a Német Tengerhajózási Társaság itteni vezetője, Walter igazgató látta el a házigazdai tisztséget. Gruber titkársasszony pedig, mint háziasszonyhelyettes állt támogatására. Az estélynek fénypontja a «Die Fracht von Baltimore» c. film volt, utána egy Ufa propaganda rövidfilm vezette a vendégeket a hamburgi kikötőn keresztül.

GOLFVERSENY volt a Svábhegyen a napokban. A Budapesten ritkán látható versenyt Mr. Holmes amerikai olajipárlattal igazgató nyerte meg. Második lett, a tapasztalt régi versenyzők legnagyobb meglepetésére, talán bosszúságára is, dr. Szende Péter Pál, aki nem régi golfjátékos.

SZÉCHENYI KÁROLY GRÓF a most folyó őrségpáltások során nem mindennapi gazdasági karriert csinált. A tehetséges ifjú arisztokrata a Magyar Cukoriparnak lett az ügyvezető igazgatója. Kevés embert ért megérdemeltebb az előrelátás.

TORMAY GÉZA, nyug. államtitkár bájos leányát, Zsuzsát a napokban vezette oltár-

Csendes budai utcácska

hoz Koromzay Dénes, a kiváló muzsikusi, a világhíró magyar vonósnegyes tagja. Ritka szép és hosszú nászutat tesz a fiatal pár. Egy évig fog tartani a hangversenykörúttal összekapcsolt nászút és érinteni fogja a világ legnagyobb metropolisait.

PÁTER ERDŐ JÓZSEF a japáni, vagy Japánba kerülő magyarok legfőbb támasza. A tokiói magyar szalézianus szerzetes nagyarányú kultúr és hittérítő munkát végez japán földön. Élete, karrierje nem mindennapi. Páter Erdő mint technikai zseni és feltaláló kezdte pályafutását, később tüzérfőhadnagy lett és senki sem tudja, mikor és miért hagyta el szép jövővel kecsegtető pályát.

MÁRTON ÁRON lett Erdély új katolikus püspöke. Beszélünk kell a magyar püspökről, mert élete színes regény, telve a magyar sors küzdelmeivel. Márton Áron ma 42 éves. Szegény székely család fia, aki gyerekkorában halinában járt a primitív hegyi iskolába. Huszonkét hónapig harcolt a világháború legkeményebb ütközetekben, a 82-es székely gyalogezred kötelékében. Hadnagy volt, amikor leszerelt. Amikor látta népe szegénységét, a hithez menekült. Később egy kis székely falunak lett a káplánja. Onnan került Marosvásárhelyre és Gyergyószentmiklósról hittanárnak. A tehetséges fiatal papot megismerte az akkori erdélyi püspök, gróf Mailáth József. A püspök ettől kezdve figyelemmel kísérte Márton Áron munkásságát. Ennek köszönhetően, hogy nemsokára Kolozsvár katolikus plébánosa, majd Erdély püspöke lett.

LÓRÁNTH FERENC hegedűművész, megboldogult Hubay Jenő tanítványa, a közelmúlt hetekben nagyszabású hangversenyt adott a japán fővárosban, az előkelő Tokió-Clubban. A fiatal magyar művész állandóan Japánban él. A hangverseny apropójából a nagy japán lapok oldalas cikkekből foglalkoztak a magyar zenével és zenei étellel.

GALÁNTAI-GLOCK TIVADAR ny. tábornok, volt országgyűlési képviselő, aki két éve vesztette el hön szeretett feleségét, kit súlyos betegségében éveken keresztül odaadón ápolt, újra megönsült. Megboidogult felesége egyik közeli hozzátartozóját vezette oltárhoz a tábornok.

JÓZSEF FERENC FŐHERCEG június tizenhatodikán délután teára hívta meg a turáni testvérnépek Budapesten élő követleit és a turáni néprokonnási mozgalom magyar vezetőit.

VITÉZ DR. NAGY IVÁNT és dr. Egyszen Tibor miniszteri tanácsost a tallini Ész-Magyar Társaság meghívta az ész-tengerpartra egyhónapos nyaralásra.

Ez is Amerika!

REGÉNYES ÖNVALLOMAS

IRTA: JACK BILBO * FORDITOTTA: ANGYADY MIHALY

IX.

Egyre világosabb lett előttem minden. Egyre jobban és mélyebben tekinthettem bele abba a boszorkányüstbe, amelynek mélyében a tervszerűen végrehajtott emberrablások és fosztogatások forrnak.

Most már tudtam, hogy az a béke és nyugalom, ami a főnök lakásában honol, csupán látszólagos. Körülbelül olyan, mint a főhadiszállás látszólagos nyugalma, ahonnan a legveszedelmesebb hadműveleteket irányítják. Amiképpen a főhadiszállástól és annak vezetőjétől távol kell tartani minden veszedelmet, hogy nyugodt és tervszerű munka folyhassék, ugyanúgy kell innen is elkergetni minden veszedelmet, mert a hadműveletek eredményét befolyásolhatná.

De azért a veszedelem néha mégis felkeresi őket. Stanley elbeszéléséből tudtam, hogy kritikus korszakban élünk, hogy minden nap, sőt minden órában el lehetünk készülve a versenytársak, nevezetesen Moran bandájának és jöttment gunmanjeinek támadására.

Nem úgy volt, ahogy először gondoltam: a csikágói rendőrségnek nem minden tagja állt a főnök szolgálatában. A nagy dolgokban természetesen azt tette a bossunk, amit akart, ebben nem akadályozta a rendőrség, sőt rendelkezésére állt, de minden egyes rendőrt mégsem vesztegetett meg és az őrszobaparanccsnokok és a kapitányok, sőt valószínűleg a detektívek között is akadtak egyesek, akik valóságban ellenünk dolgoztak. Meglehet az is, hogy Moran vagy Aiello szolgálatában álltak. Ezt nem lehet biztosan tudni. Én nem tartottam valószínűnek. De egyszer maga O'Conner figyelmeztetett rá, hogy nem szabad alábecsülnöm a rendőrséget sem.

— Ne hidd, fiam, — mondta, — hogy a chicagói rendőrség minden tagja az igazság bajnoka. De ennek az ellenkezőjét se gondold. Ilyenek is, olyanok is vannak közöttük... A mi embereinket épp úgy megtalálod soraikban, mint legádázabb ellenségeinket.

A fiúk egyébként sokat tréfálkoztak velem. Igyekeztem tartózkodó modorú lenni és nem kíváncsiskodni. De ha néha mégis kértem felvilágosítást, így feleltek: — Jack filozófus! Jacknek mindent töviről hegyire el kell magyarázni. Csakhogy, édes barátom, mi nem dolgozunk menetrend szerint. Verd ki ezt a butaságot a fejedből. Majd megtudsz még mindent jökor. Talán korábban, mint szeretnéd. Andy, aki most barátom volt, egyáltalában nem beszélt gengszterügyekről. Erre hamar rájöttem. Egyszer kibuggyant belőle a vallomás:

— Torkig vagyok ezzel az üzlettel!

Ez, mondatom, meglepett. Andynak tudniillik semmi különös oka nem volt erre a nyilatkozatra. Meg voltam győződve, hogy boldog. Majd kicsattant az egészségtől.

De lassanként rájöttem, nemcsak ő, hanem a Stanley-panzió legtöbb lakója sem fogadta el jelenlegi életformáját végső megoldásnak. Ezek az emberek mind nem voltak olyan nagyon biztosak abban, hogy gengsztersorsban fognak meghalni. Nem élt-e Torrio dúsgazdag magánzóként Olaszországban? A Gorilla-Smith egyszer egy kis farmért rajongott, ahol vén lombos fák bólogatnak és egy nagy baromfiudvar libákkal, kacskákkal, sok szép tyúkkal, kicsi csirkékkel zajong. Az igaz, hogy akkor, szokása ellenére, egy kicsit felöntött a garatra. De persze az is igaz, hogy a többiek durván kinevették:

— Ejnye, ejnye, már megint a baromfiudvarról ábrándozik az öreg — és telekukorékolták a fejét.

De csodálatosképpen a nap folyamán többször visszatértek erre a témára: nyugtalanította őket a baromfiudvar groteszk gondolata. Végül valamennyien egészen komolyan beszéltünk arról, hogy egyszer még békés polgári, rendezett, veszélytelen és idilli életet élhetnénk.

— Én szeretnék egyszer vörös frakkban a falka mögött rókára vadászni, — mondta Smith halálos komolysággal.

Kiderült, hogy mindegyiknek van egy titkos álma, egy nagy vágyálma arról az életről, amit élnének, vagy élni szeretnének, ha történetesen nem volnának gengszterek.

De igazságos akarok lenni. Van egy kivétel. Alfonz mindig gúnyosan, sőt megvetéssel beszélt erről a rajongásról.

— Ezek az álmok rosszabbak az ópiumnál, — mondogatta. — Hát nem látjátok, hogy lehetetlenről álmodtok? Csak az erőfőket fogyasztjátok, ha elmerültek ezekben az ábrándozásokban. Higyjétek el, mi csak akkor lehetünk boldogok, ha azt mondjuk magunknak: választottunk, a mi számunkra már nem vezet út visszafelé. Vagy — vagy: gengszter vagy polgár! Gengszterek és polgár-
rok egyszerre nem lehetnek, nem vehetitek le a gengszterséget, mint valami

Gyors
lebarnuláshoz

NIVEA

Történelmi KALEIDOSZKÓP

1. MOLIÈRE, a nagy francia vígjátékíró befejezte „Tartuffe” című színdarabját. (Tudvalevő, hogy a darab főszereplője: Tartuffe, ez a bűnös álszent.) A vígjáték már éppen előadásra került volna, amikor Lamoignon rendőrfőnök betiltó parancsa az utolsó pillanatban megakadályozta a bemutatást. A rendőrfőnök ugyanis sérte érezte magát, mert Tartuffe szerepében sajátmagára ismert. Nagyon valószínű, hogy a költő valóban Lamoignon rendőrfőnök után mintázta meg Tartuffe halhatatlan figuráját.

Molière magánkiül volt ingerültségében. A betiltó paranccsal szembehelezkedni nem mert, elhatározta tehát, hogy a maga módján és a maga eszközeivel áll bosszút. Főként tehát a színpadra és ezeket a szavakat intézte a közönséghez: — A „Tartuffe” előadását néhány perccel előbb betiltották. Lamoignon úr ugyanis nem óhajtja, hogy színpadra kerüljön. A közönség harsogó kacagásban tört ki, mert teljesen megértette Molière célzását. A rendőrfőnök is tudomásul szerezte a szelletes visszavágásról, de nem tehetett el-lene.

Ebben az esetben a törvény húzta a rövidet — a szellemmel szemben.

2. MÁRIA TERÉZIA királynő a bécsi Burgba meghívta a hessen-darmstadti hercegnőt, hogy három leányát mutassa be neki. Az egyik lány a főherceg felesége lesz és Mária Terézia maga akarta kiválasztani a legmegfelelőbbet. A hintó begördült a Burg udvarába, a királynő az ablakban állt és mosolygott. Aztán maga elé vetette a hercegnőt, de egyedül, a leányai nélkül.

— Kedvesem — mondta Mária Terézia —, én már határoztam is. A középső választom, akinek olyan hosszú loknijai vannak.

A hercegnő meglepődve és zavartan felkiáltott:

— De felség, hiszen még nem is látta a három leányt!

— De igen — válaszolta Mária Terézia barátságosan mosolygva —, az előbb itt álltam az ablakban és mind a hármat megfigyeltem, amikor kiszálltak a hintó-

UTAZÓBŐRÖNDÖK NŐI TÁSKÁK ÉS BŐRDÍSZMŰÁRUK

WEIGL

Budapest, IV., Mária Valéria-utca 7

ből... A legidősebb habozót és nem találta meg rögtön a kocsi lépcsőjét... A második ugyesen, természetesen és kecsesen szállott ki a hintóból... A legkisebb pedig egyszerre leugrott és közben megmutatta formás lábait...

— Igen... és felséged ütlete? — kérdezte a herceg... és nagyobb zavarban.

— A legidősebb üggyetlen... a legfiatalabb pedig, az én ízlésem szerint, túl kacér... A főherceg tehát a középső lányt fogja feleségül venni!...

3. BRILLAT-SAVARIN kilencvenkilenc éves nővére az ágyban éhezett. (Tudvalevő, hogy Brillat-Savarin korának legnagyobb inence volt.) Nagyon öreg nővére tehát ágyban feküdt és már túlságosan erőltlen volt ahhoz, hogy felemelkedjék. Hozzáértározói szomorú némaság' an álltak a betegágy mellett. Az agy hőlgy két-ségbeesetten küzdött, hogy el ne veszítse eszméletét. Suttogva, alig hallhatóan így szólt:

— Úgy érzem, hogy nemskóra át kell mennem az árnyak birodalmába... Kérlek, siessetek... Hozzatok gyorsan már azt a desszert!...

Kritikus vizsgálódással elfo yasztotta az utois fogást — és kihelt: lelkét Brillat-Savarin nővére, kilencvenkilenc éves korában...

4. GLADSTONE, a nagy angol államférfi (1809—1898) egy régiségkereskedőnél látott egy 17. századbeli pompás festményt, amely egy nemes embert ábrázolt, közep-kori öltözékben. Szeretne volna megvásárolni a képet, de a tulajonos túlzó követelése miatt lehetetlen volt. Néhány nappal később lord Green palotájának falán látta a festményt. Figyelmesen nézgette, mire lord Green így szólt:

— Igen, családom egyik ősi öröksége... Egyik ősmet ábrázolja, aki első miniszter volt Erzsébet királyné udvarában...

— Kár, — mosolygott Gladstone. — Ha két fonttal többet lettem volna hajlandó fizetni, akkor most az én ősm lehetne...

Betű-paripák

Fekete betű-paripám
a gondolatom elé fogom,
s a kék-eres papírmezőket
Benyargalom...

Havas, sima fehér utak
Megörzik a paták nyomát;
Valaki majd jön utánam:
Csókos ajkán melódiaik...

DR. SZABÓ PAP ZOLTÁN

kiszolgált kabátot. Ne is igyekeztek, úgys hiába. Torrio megpróbálta, de csak várjatok türelemmel, még nem olyan biztos, hogy neki sikerülni fog-e. Két év nem hosszú idő, az még nem bizonyít semmit sem. És a nagyoknak még ez is könnyebb, mint a kicsinyeknek... Vagy tévednék?... Én azt hiszem, ők még a bőrükből is könnyebben tudnak kibújni, amennyiben ez egyáltalában lehetséges. De ti? Ne haragudjatok, fiaim, de ti többnyire semmiféle rendes dolgot nem tanultatok. Semmit, csak löni. Hisz nem mondom én, ez sem utolsó dolog, ezt sem tudja mindenki, de ugyebár — nagyon erősen odaköt a szakmához. Ejnye fiúk, hisz nem is gondoljátok ti olyan komolyan azt a kis házat, meg a baromfiudvart, meg a kis feleséget, meg az egész polgári idillt. Tudjátok ti nagyon jól, hogy hol a helyetek...

Erre mindnyájan elhallgattak. Hogy mit gondoltak, azt nem tudhatom. Csak azt tudom, hogy bennem Alfonz helyke, öntudatos szavai vihart korbácsoltak fel; de persze én sem beszélhettem róla. Amit az első napokban elnyomtam magamban, a vágyakozás egy más, jobb életre nagy erővel újra feltámadt bennem és, bárhogy próbáltam elnyomni, nem hagyott el.

Nálam csak az volt a baj, az volt a rettenetes és kétségbejött, amely egyre nagyobb méreteket öltött és még jobban felkavarta amúgyis felzaklatott életemet: míg ugyanis a többiek — Alfonz kivételével — tisztában voltak azzal, hogy miről szönek álmokat és mit dédelgetnek vágyaikkal fellángolásában, én képtelen voltam multamból olyan konkrétumot kiragadni, ami fároszként jelezhetne volna ábrándjaim irányát. Szinte azt mondhatnám: kénytelen voltam magát a genszterséget tekinteni végső célnak és álomképnek.

Hasztalan keresgéltem múltam és korábbi életem emlékei között: nem találtam olyan momentumot vagy környezetet, ami után vágyódní érdemes.

Svédország?... Csak keserű emlékek fűztek hozzá.

Hollandia?... Tulajdonképpen előkészítő iskola volt, mai életemhez.

Anyám?... Nem szeretett, vagy legalább nem szeretett úgy, hogy én is éreztem volna.

Apám?... Eltaszított magától, vagy legalább is elengedett a kalandok bizonytalanságába.

Hát akkor hol és kinél keressém azt a csöndes, megnyugtató és boldogító álomképet, amire vágyaim reflektorát vetíthetem?... Kis ház... baromfiudvar... feleség... polgári idill... az én számomra nem jelentett semmit. Mert szerencsétlen életkörülményeim megfosztottak a gyermekkor legszebb és legnemesebb emlékeitől: a szeretettől. És csak gyűlölni tudtam, mert nem volt senki, aki igazán szeretett volna. Az én álmaim szürkek és színtelenek voltak.

És ez sokszor nagyon-nagyon fáj nekem...

Alfonztól egyébként néhány érdekes dolgot hallottam a főnöknek az amerikai, helyesebben a chicagói rendőrséghez való viszonyáról is. Azt mondta, hogy mi ugyan kezünkben tartjuk, — kontrolláljuk, mint Amerikában mondják, — de csak bizonyos fontos személyek és hivatalok állnak rendelkezésünkre. Könnyen megtörténhetik, hogy egyes őrszobák, amelyek nem tartoznak ezek közé a kulcspozíciók közé, nem állnak szolgálatunkban. Ha egyes rendőrök nincsenek megfélemlítve attól a sok háborzongató történetől, amit az újságokban olvasnánk róluuk, esetleg igen kíméletlenül járhatnak el velünk szemben.

Amikor ezt hallottam, átnyílt rajtam az a gondolat, hogy már én magam is könnyen ilyen helyzetbe kerülhettem volna a rendőrséggel. Ezt nem mondtam meg Alfonznak, de ő igen éles eszű ember és rögtön kitalálta a gondolatomat, mert egy idő múlva csak úgy odavetéltem megjegyezte:

— Hja, barátom, itt nem kötnek mindent az ember orrára! Itt nincs szolgálati szabályzat. Nem vagyunk a katonaságnál. Itt elvárnak az embertől egy kis ravaszságot, még az egymásköztli érintkezésben is. Itt a magad erejére vagy utalva.

A szabad hét első napjaiban megismerkedtem Dollyval. Látogatóban volt egy barátnőjénél, akit az egyik fiú hozott el a Stanley-penzióba. Ez a lány azzal tűnt fel előttem, hogy cseppet sem volt feltűnő. Nem úgy viselkedett, mint azok a nők, akik idejártak. Sokkal egyszerűbben és diszkrétebben is volt öltözve. Én először három asztalnál távolságból figyeltem, nemcsak azért, mert új arc volt, hanem azért is, mert úgy vettem észre, hogy kissé meg van illetődve. Ejnye, hát nem tudta ez a lány, hol van? Még annyira sem tudta mint én, amikor Higginstől idekerültem? Amerikában vagyunk, sőt Chicagóban, az emberek itt nem szívesen vallják be, ha félnek. De ez a lány félt. Amikor a gorilla-Smith telepedett le a szomszéd asztalhoz, nagy szürke szeme, nyilván a félelemtől, szinte kitégult. A barátnője nem nagyon törődött vele, nagyon egyedül érezhette magát.

Én is egyedül voltam.

Odamentem az asztalhoz, egy udvarias kézmozdulattal megkérdeztem, szabad-e leülnöm — a Stanley-penzióban még ennyi udvariasságot sem szoktak tanusítani, — a lány erre felszeg, ijedt mozdulatot tett és én leültem vele szemközt. Egyszerre csak az a furcsa érzésem támadt, hogy be kellene mutatkoznom, mint

OZOM CRÉM

széplő, májfolt, pattanás, arctisztatlanságok ellen. Széplő, fiatalít. Próbátégely 80 fillér, nagy 1.80 előre fizelve. Utánvétel drágább. Rácz M. János gyógyszerész, Kiskunhalas

ahogy egy pár héttel ezelőtt a színháznál, hasonló körülmények között minden bizonnyal bemutatkoztam volna.

— Jack vagyok, — mondtam neki.

Ő felém nyújtotta a kezét és azt mondta:

— Dolly vagyok.

Egyikünk sem közölte a családi nevét, de itt igazán túlzás lett volna. A lány barátnője egy másik lánnyal éppen egy kalap díszítéséről vitatkozott és a nő ilyenkor se lát, se hall. Így aztán senki sem vette észre, hogy közelebb vontam a széket Dollyhoz és halkan beszélgetni kezdünk.

Úgy volt, ahogy sejtettem: ez a lány egész gyanútlanul csöppent közénk. Találkaja volt a barátnőjével egy közeli automatabüfében. Barátnője nem jött el a megbeszélt időben, de izenetet hagyott hátra, hogy másnap ugyanabban az órában ott lesz. A lánynak azonban mindenáron látnia kellett barátnőjét, mert az pénzzel tartozott neki és a pénz házbérré kellett. Most aztán itt ült ijedten és tanácstalanul, elveszve a sok handabandázó ismeretlen férfi és nő között.

Sajnáltam ezt a lányt. A barátnője úgy látszik nem törődött vele és nyilván a pénzt sem adta még meg. Kiderült, hogy azelőtt egy csokoládégyárban dolgozott együtt, a cukorkacsomagolásnál és a lány még mindig ott dolgozott. Egy kissé fáradtnak látszott. Amikor elmondta, hogy mennyit és milyen körülmények között kell egy nap dolgoznia a csokoládégyárban, megértettem, hogy miért fáradt, de azt is megértettem, hogy a barátnője miért hagyta ott azt a munkát, amikor alkalmá nyílt rá. Megkérdeztem, nem irigyli-e a barátnőjét? A lány csak csendesen csóválta a fejét és azt mondta:

— Nem.

Így kezdünk beszélgetni és lassan-lassan, magam sem tudom, hogyan történt, sok mindent elmondtunk egymásnak — a gyermekkorunkról. Dolly az irországi Corkból származott, a szülei már nem éltek. Tizennégy éves kora óta maga tartotta el magát. Most húszéves. Hogy jobban megnéztem, nagyon kedvesnek találtam. Volt benne valami őszinte lelkesség és néha gyerekes jókedv ütött át a szomorúságon. Mert szomorú volt. Azt mondta: bántja Chicago zaja és itt rosszak az emberek. Kinevettem, de ő komolyan nézett rám — akkor vettem észre, hogy nagy szürke szeme zöldbe játszik — és azt mondta, náluk odahaza jobb az emberek. Visszavágyott Irországba, pedig — mondta — ott még annyit sem lehet keresni, mint Chicagóban.

Egy nagy, selymeszöld rétről beszélt, amin valamikor a szomszéd gyerekekkel kergetőzött. Azt a rétet — mondta könnyes szemmel — szeretné még egyszer látni. Imádkozik is érte mindennap, hogy még egyszer visszakerüljön Irorszába, anyjának rokonaihoz, akik szegény emberek ugyan, de imádták az anyját és őt is szeretik. Minden hónapban írnak neki.

— Ezt a kis medaillont is ők küldték — mondta és fehér blúza alól kihúzott egy kis vékony aranyláncot. Felpattantotta a medaillont, a kép Szent Patrickot ábrázolta, Irországi védőszentjét. Lucyra gondoltam, arra a kislányra, akibe gyermekkoromban szerelmes voltam, akkor, amikor abba az internátusba jártam, annak is volt egy kis Szent Patrick-érme. De sokszor fogadtam meg Lucynak, azt a kis érmet megcsókolva, hogy örökké szeretni fogom. Istenem, hol lehet ez a kis Lucy ma? Biztosan már szép nagy leány lett belőle. Vajjon milyen lehet? A mellettem ülő lányra néztem és megdöbbsentem. Hol volt a szemem? Hiszen ez a Dolly olyan, mintha Lucy néneje volna. Lucy maga lehet ilyen most! Még a hangja is emlékeztet Lucyéra. Vonzódni kezdtem ehhez a lányhoz és amikor el kellett mennie, utána lopóztam és felajánlottam neki, hogy elkísérem. Egy kicsit szabódott, de aztán kedves mosollyal elfogadta a kíséretet.

Így kezdődött a barátságunk.

Ha most arra a nagy szerepre gondolok, amit Dolly életemben játszott és még ma is játszik, vigyáznom kell, hogy ne helyezzem megismerkedésünk első heteibe vagy hónapjaiba azokat a gondolatokat, amik vele kapcsolatban nyilván csak később támadtak bennem és amiknek olyan nagy, majdnem döntő szerepük volt sorsom alakulásában. Én eddig a pontig. Dollyval való véletlen megismerkedésemig, rapszodikusan, de legjobb tudásom szerint híven írtam le azt, amit tettem, ami velem történt, amit hallottam, éreztem és gondoltam. Ezen a ponton azonban, megvallom, egy kissé összezavarodik a memóriám, vad és szelíd dolgokra, csúnyákra és szépekre egyszerre emlékszem. Ha visszanézek 1927-re, úgy érzem, mintha akkor egyszerre két életet éltem volna. Igen, ez a magyarázat: két életet éltem. A gengszterekkel éltem a jelenben és Dollyval reményeinkben, a jövőben. Nem tagadom, akkor még szívvel-lélekkel gengszternek éreztem magam, az volt a vágyam, hogy a fiúk — mindig így neveztem őket magamban is — egészen

Pörsenés, bőratka eltűnik!

Pörsenés és bőratka csúfit és öregít.

Ez ellen egyszerű, hatásos szer: a fehér, kellemes illatú Thiosept szappan. Az őszes bőrtisztítóhatásukat eltávolítja. Thiosept szappant az orvosok ajánlják. Meg fog lepődni, hogy bőre milyen gyorsan lesz ismét szép.

Thiosept csodás hatása!

ÉLETTARTAM ÉS STATISZTIKA

A tudományos világot nagyon sokáig egyáltalán nem érdekelte, hogy milyen hosszú az emberi élet átlagos időtartama. Pérték azzal az általánossággal, hogy körülbelül 70—80 esztendő. Ha valaki ezt keveselte volna, az Thomas Parr életével vigasztalta magát, aki állítólag 152 évre vitte föl. Sőt még ennél is idősebb lehetett volna, ha I. Károly nem hívja meg királyi udvarába, ahol büszkélkedni akart vele és ott nem vendégeli meg vadászó pecsenyével. Az öreg azonban oly sokat evett ebből a finom ételből, hogy alaposan elrontotta a gyomrát és meg kellett halnia.

Magánhasználatra még sokáig beérték volna ennyivel. Csakhogy a 17. század végén az emberiségnek eszébe jutott, hogy — ha a halál ellen nem is — legalább a halál gazdasági következményei ellen biztosítsa életét. Megalakultak az első úgynevezett életbiztosítási társulatok, amelyek hozzávetőleges számításokat kényszerültek végezni, ha nem akarták, hogy egy-kettőre csödbe jussanak.

Erre a célra Halley csillagász „halálzási táblázatait” használták fel. Halley megállapításai szerint: 1000 ember közül az első életében 150-en halnak meg, a másodikban 50-en és ebből az 1000-ból a nyolcvankettedik év után még mindig életben van 20 ember. Mint praktikus angol, számításainak üzleti csattanóját is megtalálta: valószínűségi számítás szerint

Vasárnapra szép a haja:
Feketefej Védjegyű **NEO SHAMPOON**

Szavatoltan lug és szappanmentes hajmosószer által!

Egy csomag 38 Fillér * Folyékony 90 Fillér-től.

100: 1-hez fogadhatunk, hogy egy 20 éves ember eléri a következő esztendőt, de csupán 38: 1-hez, hogy egy 50 esztendő még egy évvel öregebb lesz.

Ujabbán az amerikai életbiztosító-társaság a kérdőívek millióit küldötték szét és összegyűjtötték az adatokat hivatás és állapot, sőt még követség és soványosság szerint is. A beérkezett adatok statisztikai feldolgozása sok tekintetben megdöbbentő eredményt produkált. Kiderült, hogy a házasemberek átlagban 15 százalékkal hosszabb életűek, mint a nőtlenek és hajadonok. A kövérek halandósága 38 százalékkal lépi túl az átlagot, a soványoké pedig 12 százalékkal marad az átlag alatt. Ezek az amerikai vizsgálódások ugyan még a kezdet kezdeténél tartanak, de már is kiolvashatjuk belőlük a száméjünkre vonatkozó, remélhető átlagos élettartamot. Annyi például kiderül, hogy egy 30 éves, sovány és nős férfinak még átlagban 42 évig — tehát 72 éves koráig — „joga van” élni, míg az ugyanilyen korú, de nőtlen és kövér férfi, minden valószínűség szerint már 52 éves korában a föbe harap. De még ennél is biztosabbnak látszik, hogy a rendszeres munka nem csupán unaloműző, hanem az életet meghosszabbító hatású is.

Régi közmondás: — Minél több a nagy szülő, annál kevesebb az unoka.

Sundbaerg, svéd nemzetgazdász, ki akarta vizsgálni, hogy mennyi az igazság e naivnak látszó népi bölcsesség mögött és tapasztalatai alapján rendkívül érdekes következtetésre jutott. Ha ugyanis egy ország népességét három csoportba osztjuk és pedig az első csoportba a gyermekeket (1-től 15 évig), a másodikba a szülőket (16-tól 50 évig), a harmadik csoportba pedig a nagyszülőket (50 évtől fölfelé) — abban az esetben a szülők száma az össznépszerűség fele, míg a másik fél a gyermekek és nagyszülők számából alakul. Még pedig oly módon, hogy minél nagyobb az öreg emberek száma, annál kevesebb unoka él egyidejűleg.

Ennek oka és magyarázata pedig abban rejlik, hogy az a szülői nemzedék, amelynek vállát nyomja az öregekről való gondoskodás, képtelen elegendő energiát fordítani a gyermekek felnevelésére. Az unokák jóléte tehát csak a nagyszülők rovására és megfordítva valószínűsíthető meg.

magukhoz tartozónak lássanak, sőt ki akartam tenni magamért és ha valami becsavagy élt bennem, hát az, hogy mint gengszter tünjek ki. Conny egy elismerő tekintete, Andy egy félig gúnyos dicsérete, a boss komoly fejbólintása, Stanley apó vállveregetése, sőt a gorilla-Smith szörnyű mosolya is büszkeséggel töltöttek el.

De azért a régi énem sem szünt meg egészen, európai, gyermekkori énem és most, amikor harcolva álltam szemben az amerikai társadalommal, voltak percek, hogy távolabb éreztem magam Amerikától, mint Bijou-színházi alkalmazott-, szóval polgárkoromban.

Dolly tette ezt velem. Pedig én ezzel a lánnyal igazi életemről, gengszterdolgaimról nem beszéltem. Nemesak azért hallgattam, mert kötelességgem tiltotta, hanem azért is, mert nem akartam őt ebbe a vad életbe belevonni. Ő nem olyan, mint azok a lányok, akik odajártak és én mindig azt óhajtottam, hogy maradjon is meg tisztának és jónak. A csokoládégyárból kivettem és egy harisnyaboltban szerzetem állást neki, de ő is, én is ragaszkodtunk hozzá, hogy tovább dolgozzon, bár ajándékaimat természetesen szívesen elfogadta. Az igaz, hogy sohasem kérdezte, honnan van pénzem. Nem kérdezett tőlem semmit, csak nézett rám azaz a szép nagy szürkészőld szemével. És én néha már nem mertem rá visszanezni. Miután ezt őszintén megmondtam, meg kell mondanom azt is, ami nem kevésbé igaz, de látszólag ellentétben van vele. Azt, hogy ugyanabban az időben a Stanley-penziót egyre inkább otthonomnak kezdtem érezni. Stanley apó nagyon jó hozzám, sokszor kínált, hogy szedjek csak sokat a tányéromra az ő szolid, tápláló angol rosztblifjéből, puddingjaiból, ürükköltetjéből. Dollyval ritkán találkoztam a Stanley-penzióban, de ha eljött, ott valahogy elkülönített engem a fiúktól. Mrs. Stanleyvel is megbarátkozott és ez a két nő együtt olyan otthonos légkört teremtett körülöttem, amilyenben soha, még gyermekkoriomban sem volt részem. Nevelésesen hangzik, de én Mrs. Stanleyhez, aki hiába volt egy gengsztertanya gazdaasszonya, mégiscsak barátságos, tevékeny és gondos asszony volt, úgy vonzódtam, mint egy anyához. Anyapótlék volt ő nekem, de egy kissé mindnyájunknak is, én azonban valahogy húsz évvel és mögöttem azzal a sivár ifjúsággal és gyermekkorral, a többieknél is jobban rászorultam valakire, akivel szemben egy kis fantáziával úgy érezhettem, mintha anyám volna. Milyen furcsa, hogy azt amit gyermekkoromban hiába kerestem, most rendkívüli körülmények között, itt találtam meg. Egy kis vargabetűvel, a gengsztervilágom át, jutottam el az otthonhoz, ahhoz, amire tudatosan és öntudatlanul mindig vágyakoztam és amit a sors csalárdul és kegyetlenül megtagadott tőlem...

De néha, mikor egyedül voltam, elborultam. Néha álomból riadtam fel és remegtem. Néha, ha Dollyval voltam együtt, szégyeltem magam. De legtöbbször kifeszített mellrel jártam és fityűrésztém, bár éreztem, hogy hazug a gögöm és a jókedvem.

Különböen egyhangúan folyt az élet a penzióban, sokat lustálkodtunk, tréfálkoztunk, sokat löttünk célba. Egy hónappal azelőtt még nem is hittem volna, hogy ezen a téren is van még tanulnivalóm, de bizony rám fértek a leckék. Sok újat tanultam különösen akkor, amikor feltártul előttem a gépfegyver titokzatos világa. Pókerezttünk és sakkoztunk, hallgattuk Stanley apó történeteit és ha túlságosan gyakran ismételte magát, vagy nagyon patétikusan szavalt, csúfolódtunk vele, hogy már csak beszél és a kandalló mögött kuksol. No meg moziba járunk és unatkoztunk.

Igen, unatkoztunk. A gengszter főtevékenysége tudniillik nem a lövés, hanem a várakozás. A gengszternek mindig készen kell állnia arra, hogy egy intésre autóba vesse magát és végrehajtsan valami örüllt, szigorú parancsot. Erre a parancsra vár állandóan és legtöbbször hiába vár. De ha megjön, akkor persze a gengszter mindent elfelejt, minden idege megfeszül és egész lényé felolvad a feladatban.

A szabad hét negyedik napján — Dollyval éppen egy kis csónakázást terveztünk — egyszerre csak megjött a parancs: — Az X-utcai építkezéhez!

Ott egy építési vállalkozó már három figyelmeztetést kapott, mégsem fizetett, most kap egy kis emlékeztetőt.

— Ahá, mint a kínai negyedben, — jegyeztem meg, mikor a vállalkozásra jelentkeztem.

— Csacsi — vigyorgott a capitano. — Emlékeztető az opiumbarlangosnak: ez egészen mást jelent mint: emlékeztető az építési vállalkozónak. Az épületszakmában dinamittal emlékeztetünk.

— És milyen dinamitot használunk?

— Nem tudom — válaszolt a capitano, — melyik gyárunkból hozzuk ezúttal... Négy van. De ez Conny gondja.

Medtudtam a következőt: a chicagói építési vállalkozók azért fizetnek nekünk rendszeresen, hogy békében dolgozhassanak. Időközönként ugyan sztrájkokat törünk ki az építőmunkások között, de arról is gondoskodunk, hogy ezek a sztrájkok hamarosan megszűnjenek. Lefújjuk. Minden építési vállalkozó azt az összeget, amelyet a munka kivitele közben a főnöknek kell fizetnie, egyszerűen

Lohr Mária (Kronfusz) **Uegytisztító - kelmefestő**

Gyár és központ: Budapest, VIII. ker., Baross-utca 85. szám

Tessék a tükörbe nézni!

Köztudomású tény, hogy minden asszony:

1. férje a leghüségesebb,
2. gyermekei a legintelligensebbek, sőt zseniálisak,
3. ételreceptjei a legpompásabbak,
4. bevásárlási helyei a legolcsóbbak,
5. és állandóan mérgelődik a hasznavehetetlen cselédséggel,

de épp oly köztudomású tény, hogy: *szegénykének soha nincs mit felvennie!*

Minden férj kitűnően tudja, hogy:

1. hány liter víz van az Óceánban,
2. hány millió év fog elmúlni, amíg a földgolyó teljesen kihűl,
3. mikor és mennyivel esnek és emelkednek az állampapírok és a részvények,
4. mennyi az egész világ gabonatermése,
5. hogyan lehet megoldani a szociális problémákat,

de soha nem tudja egyetlen férj sem, hogy:

milyen ajándékkal lepje meg felesége önagságát a születése napján.

Minden férj azt akarja, hogy felesége:

1. nagyon divatosan és elegánsan öltözködjék,
 2. úgy jelenjék meg mindig, hogy a baráti kör tetszését is megnyerje,
 3. fiatalos külsejű legyen még akkor is, ha már nagyon elmúltak az évek,
 4. szellemesen viselkedjék, állandóan szípkázzék és az egész társaság csillogó központja legyen,
- de egyik férj sem szereti, ha:
- mindezek után mégis kacérnak tartanak a feleségét.*

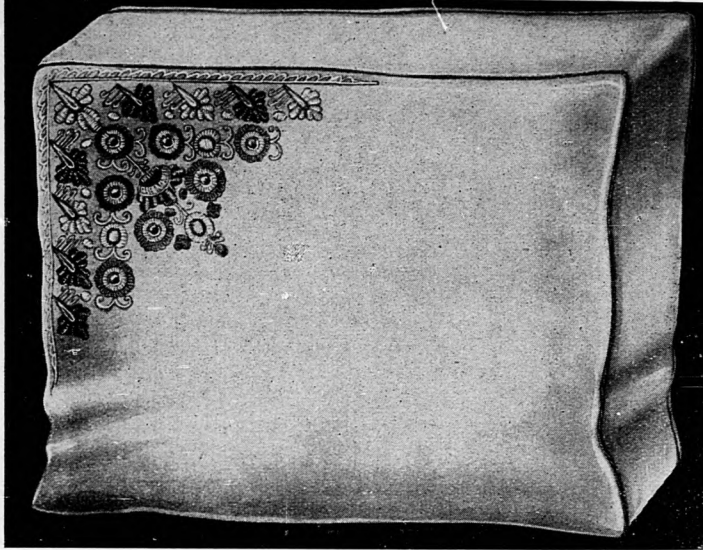
Minden asszony azt akarja, hogy a férje:

1. kizárólag csak őt imádjá,
2. más nőt észre se vegyen,
3. az ő főztjéről nyilatkozzék úgy, mint aminek nincs párja a világon,
4. minden estejétt vele töltsen, vagy legalább is ne jöjjön haza nagyon későn,
5. túlsokot ne dohányozzék,
6. bőséges háztartás-pénzt adjon és mégis őt minősítse a világ legtakarókosabb asszonyának,
7. legyen jókedvű még akkor is, ha kétségbeejtően fáj a feje,
8. törölje le jól a cipőjét, mielőtt belép a lakásba és ily módon kímélje a szőnyegetek,
9. mindig teljes odaadással hallgassa végig, amikor elkezd panaszkodni a cselédre,
10. soha semmiben ne merjen neki ellenmondani,

de egyik asszony sem akarja, hogy: *az ő édes uracskáját akarki is pucshósnak mérje minősíteni.*

Színes hímezési diványpárna. Leírása kézimunkakönyvünkben

beleszámítja a költségvetésébe. Biztosítják magukat nálunk. Azelőtt úgynevezett önbiztosítók is léteztek, akik ravaszul meg akarták takarítani a biztosítási díjakat; ma már ez az emberfajta is kihalt. Mi szavatolunk a vállalkozónak a munka zavartalan befejezéséért. Természetesen pontosan kell fizetni. A hátralékokat behajtjuk. A késedelmes fizetőt pedig értesítjük, hogy kitűztük a végrehajtás óráját. Látogatásunkat intés előzi meg.

Azt az építési vállalkozót is, akit most szándékoztunk meglátogatni, felhívtuk telefonon és megmondtuk neki:

— Kedden délben négy órakor levegőbe röptjük az épületet.

Ezuttal Hughes úr nem mozgósította valamennyi rendőret, de azért voltak ott egy páran. Mi a magunk részéről harminc emberrel indultunk a vállalkozásba. Stanley penziójából Conny vezetésé alatt, tizen kerekedtünk fel. Conny hidegvérét ezen a napon nagyon megcsodáltam. A harminc ember a következőképpen volt beosztva. Tíz embernek az építkezés közelében, az utca másik oldalán kellett tartózkodnia; tíz embernek pedig be kellett hatolnia a készülő épületbe; tíznek a szomszéd irodaházakban kellett eloszlania. Én az első csoporthoz tartoztam. A gorilla-Smith kivált a második csoportból, az egyik irodaház előtt állt fel és bolondnak tetette magát, a járókelőkre kezdett lövöldözni. Rögtön ott teremtek a rendőrök, az épülő házból is odaszaladtak, az ál-bolond tovább lövöldözött a rendőrökre is, akikre most már a két irodaházból is löni kezdtek. Conny nyugodtan nézte ezt a jelenetet és amikor látta, hogy a rendőrök bemennek az irodaházakba, jelt adott nekünk, odaszaladtunk az állványokhoz, ketten közülünk behatoltunk az épülő házba, mi többiek pedig kint maradtunk őrségnek. Két perc múlva az a két ember, miután lerakta a dinamitot, kijött az épülő házból. Egyéb-ként «ananászok» (kézigránatok) is voltak velünk, ha a rendőrök túlkorán jöttek volna vissza, behajítottuk volna őket a rendőrök közé. De erre nem került sor és mi szépen letettük a kézigránatokat és elszaladtunk. Még hallottuk a robbanást és láttuk a porfelhőt. Az állványok és az épülő ház egy része a levegőbe repült.

Sikerült a vállalkozás. Este, Stanley anyóval, nagyon jókedvűek voltunk. Szerettem volna hallani Alfonz véleményét erről a mai vállalkozásról, de Alfonz nincs idehaza, «gentlemankillingben» jár, egy kormányzósági hivatalnokot kell számunkra megnyernie. Andytól hallottam ezt. Andy, aki valamikor mérnök volt, műszaki szempontból sok kifogásolni valót talált a mi organizációnk felépítésén. Valamikor európai hazájában hidat épített és azt hiszem, még ma is tudna hidat építeni. Az a véleménye, hogy nem a legjobb robbantószeret használtuk. Ezt meg is fogja mondani a főnöknek. Andy szerint Alfonz kitűnő specialista, de úgy gondolja, hogy több gentleman-killerre volna szükségünk.

— Meglepő, — fűzte hozzá Andy — milyen silány ma az utánpótlás «gentlemankillerekben» (vesztegetőkben). Ma mindenki revolverrel a kezében akar dolgozni, Aztán felém fordulva kérdezte:

— Talán neked volna kedved hozzá?

De mindjárt meg is felelt:

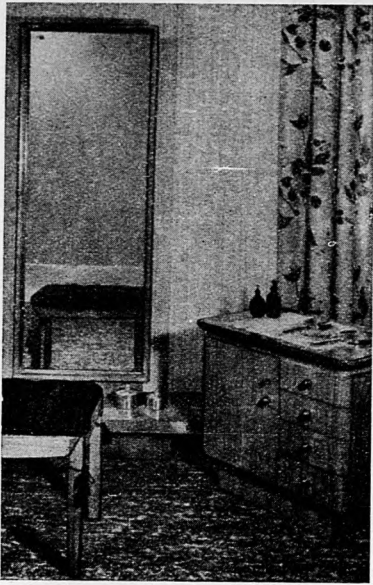
— Na, te túl fiatal vagy ehhez, meg érezni az akcentusodat.

Nem sértődtem meg, hiszen Andy az én barátom, de azért mégis megkérdeztem, hogy vajjon Alfonznak nincs-e akcentusa.

— Hát persze, hogy van, — felelte Andy, — de kellemes akcentusa van. Azután megmagyarázta, hogy Alfonz sikerei részben azon alapulnak, hogy mint francia-kanadai lép fel. Mindenhol szeretik és már elismerten súlyos esetekben is kiváló eredményeket ért el. A főnöknek kitűnő véleménye van róla. (Folyt. köv.)

AZ OKOS LEÁNYZÓ

Elbeszéli: Tarachand Roy

Nabhában élt egykor egymás szomszédságában két család, amely ki nem állhatta egymást. Az egyiknek volt egy kutya, a másiknak egy macskája. Ezek az állatok úgy látszik teljes megértéssel voltak gazdáik érzelmei iránt, mert ők is halálra gyűlölték egymást. Egy napon a kutya beleharapott a macska farkába. De a macska sem maradt adós, kiharcolta a kutya félszemét.

Makkar Singh, a kutya tulajdonosa, panaszt emelt Bhola Nath ellen, akie a macska volt. A kitűzött időpontban mind a ketten állataikkal jelentek meg a maharadzsa előtt, aki rövid tárgyalás után ezekkel a különös szavakkal bocsátotta el őket:

— Aki kettőtök közül az okosabbik, annak van igaza. Jertek el hozzám holnap ismét és mondjátok meg, kettőtök közül melyik tartja magát az okosabbnak.

Makkar Singh csak úgy dagadt a büszkeségtől, amikor hazament. Meg volt győződve róla, hogy ő az okosabbik. Bhola Nath lecsüggesztett fővel ért haza és egy sarokba ült.

— Min szomorkodol apa? — kérdezte tőle a leány. — Hogy végződött a dolog?

— A maharadzsa azt mondta, hogy kettőnk közül az okosabbnak van igaza. Holnap megint hozzá kell mennünk és válaszolnunk kell.

— Ezért nem kell szomorkodnod apa, — mondta a leány, — menj holnap oda és mondd, hogy te vagy az okosabbik. A többi, ami ezután következik, csak bízd rám.

Másnap elment a maharadzshához Makkar Singh és Bhola Nath és mindegyik azt állította, hogy ő az okosabbik.

— Így nem megy a dolog, — mondotta a maharadzsa, — három kérdésre kell válaszolnotok. Akinek helyes a felelete, az az okosabbik. A kérdések ezek:

Először: ki a leggazdagabb? Másodszor: ki a leggyorsabb? Harmadszor: mi a legédesebb?

Makkar Singh nyomban felelt: — Nagy király, te vagy a leggazdagabb, kémeid a leggyorsabbak és szolgálatodban állani a legédesebb.

Bhola Nath gondolkodási időt kért és mély töprengésbe elmerülve ment haza. Elbeszélte leányának a három kérdés dolgát. — De hiszen apa, — mondotta a leány, — ezek csak igazán könnyű kérdések. Menj és vidd el a maharadzsnak a három választ.

Bhola Nath sietett vissza a királyhoz és jelentette, hogy megoldotta a három rejtélyt.

— Mik a válaszaid? — kérdezte a maharadzsa. — Hadd halljam.

Bhola Nath így szólt:

— A leggazdagabb az Isten! A leggyorsabb a gondolat! A legédesebb az álom!

— Igazad van, — mondotta a maharadzsa, — de mondd el kertelés nélkül Bhola Nath, hogy ki fejtette meg a három rejtélyt?

— A leányom, hatalmas király.

— A leányod kétségkívül nagyon okos. Mondd meg neki, jöjjön el hozzám holnap tizenegy órakor a Durbárba, de se nem árnyékban, se nem napsütésben. Bhola Nath hazament és értesítette leányát a király kívánságáról.

Rákövetkező nap apa és leánya elindult a Durbárba. Mindenki türelmetlenül várta őket, mert nagyon kíváncsiak voltak rá, hogy mit tesz majd Maya, a leányzó.

Pontosan a kitűzött időben ért Maya a Durbárba, ahol a maharadzsa örömmel és csodálattal fogadta, mert a leány hiánytalanul teljesítette a kívánságát. Maya tudniillik kifeszített számos lyukkal ékeskedő napernyő alatt jött, tehát sem árnyékban, sem napsütésben. Maya nemcsak okos volt, hanem szép, mint a költő legszebb víziója.

— Okosságoddal nagyon megörvendeztetted, Maya, — mondta a maharadzsa, aki szemmeláthatólag a leány szépségétől is el volt ragadtatva. — Ma este nagy ünnepséget rendezek a tiszteletedre.

A nap folyamán nagy előkészületeket tettek az ünnepségre. Estére a város szokatlan pompában és fényben ragyogott. Mindenütt zavartalan ünnepi hangulat uralkodott. A pazarul ékített termekben a legszebb énekek szóltak. A maharadzsa Maya mellett ült és mámort ivott a szeméből.

— Kívánj magadnak valamit, Maya, amit legjobban szeretnél. Szívesen teljesítem.

Az okos Maya mosolygott és köszönetet rebegett.

A maharadzsa emelkedett hangulatban volt. Egyre sürűbben őrítette a nehéz borral telt billikomot és Maya újra és újra töltött. Nem tartott soká és a maharadzsnak, aki nem igen bírta az italt, a teljes ittasság jelei mutatkoztak. Maya jelt adott az apjának, kocsit rendelt és az apjával és a királlyal hazament.

Házuk elé érve, a maharadzstát a szobájába vitette. A maharadzsa aludt és a leány ott ült a nyoszolyája mellett. Amikor a király reggel felébredt, csodálkozva kérdezte:

— Hol vagytok?

— Apám házában! — felelte Maya örvendező szívvel.

— Hogy kerültem ide?

— Én hoztalak ide, hatalmas király. Azt mondatam neked tegnap, hogy kívánjam magadnak, amit legjobban szereted, szívesen neked adod... Ertesz engem, hatalmas király?

A király megértette. Egy ideig némán csodálta Maya okosságát. Végeredményben mégis furcsának találta, hogy éppen egy szép leányzó az, aki elviszi a férfiak elől az okosság pálmáját. De aztán mosolygva belenyugodott. Okosabbat nem tehetett, kielébré ölelte és ezt sutogta a fülébe:

— Oh én okos, mindennekeftt szeretett királynőm!

Bölcsesség

Nem az a fontos, amit adnak,

Csak: hogy fogadja el kezéd.

A kicsit vedd végtelen nagynak

És színaranynak a rezet.

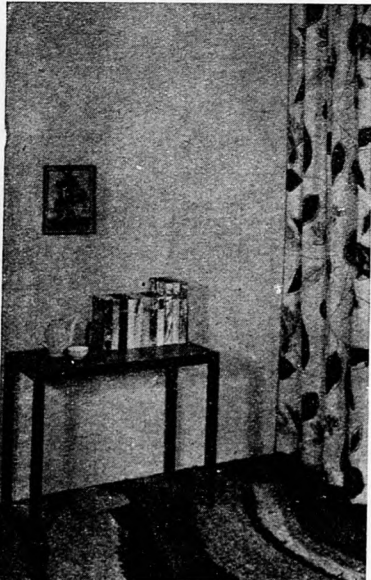
S ha törött szívet lelsz a porban,

Fogadd el épnek és egésznek.

Törölgesd meg, ha rajta folt van

És hordd büszkén, mint drága érmét.

RUMI ERZSÉBET

ÚRI TÁRSASÁG

Új rovat

a Magyar Nők Lapjában

Százan és százan fordulnak a *Magyar Nők Lapja* szerkesztőséghez kertészeti tanácsért, ami nem csoda, hiszen a magyar nő és a virágkultusz régen összefonott fogalmak. Szabadban és a szobában a nő és a virág együtt jelennek meg. A nő szép lelke ma már nem elégszik meg a kertészkedés terén az egyszerű és ősi formákkal, hanem szomjas a tudásra. Tájékozott akar lenni, öntudatosan akarja fejleszteni virágos- és konyhakertjét. S a föld és a növények élete, összetétele, a fák kezelése, a gyümölcs nemestése ezer és ezer problémát vet föl. A *Magyar Nők Lapja* szerkesztősége segítségére siet a háziasszonyoknak s Magyarországon egyik legkíválónabb kertészeti szakértőjét kérte fel arra, hogy nagy tudásával és gyakorlati tanácsaival álljon előfizetőink rendelkezésére.

Szilágyi József, a fővárosi kertészet neves igazgatója vállalta ezt a feladatot s mai számunkban az olvasó *Kertkultúra*-rovatunkban már meg is találja első cikkét. Szilágyi József igazgató tagja annak a szakképzett vezetőségnek, amely a virágok, parkok és fák révén Budapestet szépségben a világ első városai közé emelte. *Morbíter Dező* igazgató mellett etekintetben neki van a legtöbb érdeme. Ő vette hivatott kezébe a tollat, hogy az otthon és a kert költészetének, a virágok birodalmának területén kalauza és tanácsadója legyen a *Magyar Nők Lapja* előfizetőinek. Szakcikkei felélik majd az idősebb kérdéseket, s aki levélben hozzáfordul üthagyításért, annak felvilágosítást ad, névre vagy jellegre szólót a lapban, úgyhogy az érdeklődő leveleket kérjük egyenesen az ő nevére címezni, ezzel a megjelöléssel: *Kertészeti rovat*. Aki válaszbélyegyet mellékel, az magánlevélben is kérheti a választ.

Ezzel az új rovattal a *Magyar Nők Lapja* egy kitűnő tudóson keresztül kívánja önzetlenül szolgálni: a „Virágos Magyarországot”, a családot, az erőt és a szépséget, amellyel házuinktáját fel kell ékesítenünk.

Erdélyi József költeménye a Magyar Nők Lapjában

Nem egyszerű híradás, örömnívánítás ez a bejelentés. Ösmagyar tehetség Erdélyi József, lapunk új munkatársa, aki elhivatottságával helyet követelt nevének a magyar irodalomban. Nagy rokonszenvenvel és a magyar értéket megbecsülő őszinte szeretettel kísértük eddigi pályafutását. Sokatígérő új erőforrásnak tekintjük verseit és írásait. A *KIS SZÉK* című költeménye, melyet a július 20. számban közlünk és olvasóink figyelmébe ajánlunk, nemcsak belemarkol a szívünkbe, nemcsak lebilincsel művészi egyszerűségével, hanem megtelít vele az olvasó lelke, felszövi gondolatába és erejével átalakulása kényszerít. A magyar lélek nyugtalan, ázsiai eredetű izgalma vibrál minden mondatában. A verbeli író szuggesztív ereje járja át verseit, melyek az alkotás hatalmas lendületével hatnak. Arad, hőmpölyög versein át az új magyar szellem, amelynek tántoríthatatlan hitű katonája. Tiszta, magyar fajszeretét szelíden és mégis erőteljesen zengi ebben a számban közölt az *EK* című verse.

A Déryné Játékszín gyönyörű magyaros ruharevüje a Margitszigeten

A Déryné Játékszín Felépítő Mozgalom Hölgybizottsága, amely az önálló és állandó budai színház felépítését szorgalmazza, kedvence lehet az egieknek. A fővárosi előkelő társaság többszáz hölgytagjából alakult mozgalom egyik délután magyaros ruharevüt rendezett a Margitszigeten. Egész nap sötét felhők takarták el a napot, az eső megöntözte a szigeti pázsitot, de mire megérkezett a meghívott hölgyközönség, minden frissen illatozott. Ennél stilszerűbb környezetet álmolni sem lehetne egy divatbemutató számára. És hogy a kényesítés közönség alaphangulata tökéletes legyen, segítségül hívták Chopin, Beethoven, Brahms és Hubay muzsikáját. Az érdekes és nem mindennapi látványokhoz szokott hölgyközönség, melynek sorában Anna királyi hercegasszony is él, jelen sok-sok előkelő asszony és leány jelent meg, gyakran hangos kifejezést adott elragadtatásának.

Ötven szebbnél-szebb magyaros ruhát vonultatott fel a bemutatón a *Pántlika Szalón*. A ruhákat legnagyobbbrészt *Zsindely Ferencné Tüdös Klára*, kultuszállamtikár tervezte. Iró és nem ruhatervező lévén, híradómban a megjelentek tetszésnyilvánítására támaszkodom elsősorban. Érdekes, hogy a látott ruháknak a vonala, szabása mindig modern, csak az anyag magyaros; főleg vidéki népi szöttekeseket: szalontai, gyöngyösi, baranyai, somogy-szentpáli anyagokat használt fel a tervező művész. Ezekből a szöttekből rövid kis kabátkákat csináltak, hihetetlen fantáziagazdagsággal.

Most pedig lássuk a legjobban megtapsolt ruha-sztárok felvonulását. Palóc-virágos imprimé nyári estélyi ruha, amely a parasztvirágok színeiből font szalagokból készült. Talán még nagyobb óváció köszöntött egy fehér csornai organdi ruhát, melynek a vállát magyaros mintájú rózsas- és gyöngykorzót díszítette. Szinte balettszerűen dekoratív volt egy reńkívívű bő, kri-nolinszoknyájú pestmegeyi viselet utánzó ruha. A szoknya alsó kerülete hoszontól méter. Hatszor annyi anyag kell hozzá, mint egy másik ruhához. Ennek a toalettnak különös eredetiséget adott a tardi parasztingyűllat utánzó puffos, piros fonállal hímzett ujj.

Nagyanyáink alszoknyáját is elérte a végtete. Tüdös Klára modern estélyi ruhát tervezett belőle. Nem láttam, de hallottam, hogy testhezáll, sima kombinét viselnek a feszes szatiderekű ruhához, amelynek szoknyája nagylyukas, fekete, kemény tüllből készült. Bősége ennek is olyan, hogy kitelne belőle egy harminczemélyes cserkésző.

Ha minden toalettnak neve lenne, „Viola”-nak kellene hívní a következő bájos, fiatal lányoknak illó gardemparty-ruhát. Viola-színű, szakmári violás hímzéssel díszített ruha. Kicsit spanyolos, leheltlyvit szerbes jellege volt egy erősen megtapsolt terracottaszínű estélyi toalettnak, amelyet bíbor véghímzés díszített és egy vállra vetett sárkózi jegykendő tett egészen eredetivé. A „dirndli” helyettesítő magyaros rokolyák sikerét is sem jellemzi jobban, mint, hogy megvették a helyszínen.

Érdekes, hogy a magyaros ruhádivat még csak most kezd nálunk kibontakozni. Eddig az elegáns külföldi hölgyek voltak a

magyar ruhádivat fő terjesztői. Mióta a főrangú magyar hölgyek, élükön a Kormányszóné Öfömlétségével és Anna királyi hercegasszonnyal, a nemes régi, XVI. és XVII. századbeli magyar ruhákat viselik, a társaságbeli hölgyek érdeklődése is a magyaros viselet felé fordult. (H. L.)

Hímen-hírek.

Olaszteleki Kolumbán István földbirtokos és neje, vadászki Czákó Ida, füzesabonyi kedves előfizetőnk leányát, Mártát eljegyezte nemes Stacho Szever törvényeszéki tanácselnök és neje Wutika Pálma fia, nemes Stacho Géza m. kir. csendőrhadnagy. — Szentirmai Annuska budapesti kedves előfizetőnk és Perényi János örök hűséget esküdött a kelenföldi Szt. Gellért-plébániatemplomban. — Padl Annie budapesti kedves előfizetőnk a városmajori plébániatemplomban oltárhoz vezette Poór Imre, a Magyar Távirati Iroda munkatársa. Az esketést dr. Hérey Gyula p. kamarás, terézvárosi plébános végezte. — Fodor Ilonkát, özv. Czermann Jánosné kedves előfizetőnk hugát eljegyezte Fekete Ferenc ménesári őrmester, Kisbér.

Angyalkák érkezése.

Kvasznay János és neje Hallinger Mária budapesti kedves előfizetőnk boldogan tudatják, hogy kis Arpdákjuk mellé a jó Isten kis Attilát küldött. — Tari Kálmán cs. t. őrm. és neje Sonkoly Margitka katymári kedves előfizetőnk örömmel közlik, hogy kisleányuk született, aki a szent kereszttségben az Évike Ilonka nevetek nyerte.

Nyaralási hírek

Kedves előfizetőink közül özvegy Jurenák Emilné bankigazgató özvegy Hévízszent-andráson, Babusek Károlyné Jászapátni, Bappert Mária tisztviselőné Dunaharasztni, Bíró Béláné Hévízfürdőn, özv. Czeglédy Ferencné Tótmegyeren, Dr. Csapó Olga kezelnő Hévízfürdőn, Dudás Endréné Szegeden, Eder Margit Görömbölytapolcán, Ferkaí Jenőné Balatonvilágoson, Főss Józsefné Parádafürdőn, Hollóssy Filep Pirokka Nyékiládházán, Holub Józsefné Hajdúszoboszlón, Jakabffy Józsefné máv. felügyelő neje Balatonújhelyen, Kókai Kálmánné Abrahamújhelyen, Kolosváry Andor Hódmezővásárhelyen, Kovács Sándorné rkanító neje Nógrádmegyeren, Kröbl Miksa Balatonvilágoson, Kulcsár Lajosné Baglyasalján, dr. László Gézáné Balatonújhelyen, Lónyai Irma tanítónő Budakeszin, Majláth Mihályné Tahiban, dr. Major-Maróthy Béláné huszárrezedése neje Balatonújhelyen, özv. Nagy Lajosné Balatonfűzfőn, Nagy Mária Kistarásan, Oroszi Jenőné Rozsnyón, karátsfalvi Pákh Ivor Olivérné szjv. tanár neje Budapestben, Pápay Róza Zalaszentgróton, Parragh Gyuláné ezredes neje Balatonfűzfőn, Pártli Mária Balatonberényben, v. Radnay Istvánné m. kir. őrnagy neje Budakeszin, Ragályi Aladárné Csillaghegyen, Rau Jenőné Olaszországban, Remetey Lajosné Nagymaroson, Ruth Lajosné Balatonzámárdiban, Sándor Jánosné Érden, Szepessy Edit áll. h. tanítónő Dunaharasztni, özv. Szalay Frigyesné Agárdon, Tarján Andorné Apostagon, Tarnai Pálné Harkányfürdőn, Tavasi Józsefné Budakalászon, Tenner Armandné Berlinger-telepen, Touzenni Józsefné Balatonszemesen és özv. Váczy Nagy Jánosné Balatonfűzfőn élvezi a nyaralás örömeit.

KertKultúra

IRJA:

SZILÁGYI JÓZSEF BUDAPEST • SZÉKESFŐVÁROS
KERTÉSZETI • ALIGAZGATÓJA

A MAGYAR NŐK LAPJA
ÁLLANDÓ KERTÉSZETI
ROVATA

A SZÉP PÁZSIT

A kert második otthonunk. A tavasz beköszöntésétől a lombhullató őszi kertünkben érezzük legkellemesebben magunkat. Itt pihenjük ki nemcsak a napi, hanem az egész évi fáradalmakat. Felfrissül a testünk és lelkünk, ha a jól gondozott fák alatt, a szépen fejlődő, virágoktól dús kertben sétálhatunk. De a kert gondozásához érteni kell és tudni, hogy milyen talajba, árnyékos és napos helyre milyen növényeket, bokrokat, stb. ültethetünk, hogy az odavalók igazán meghálálhassák fáradozásainkat.

Ez a rovat, melyet most kezdünk, minden számban hasznos utbagazítást és tanácsokat ad a kert elrendezésére, gondozására, háztartási növények természetésére, gyümölcsfák kezelésére, stb. hogy aki szereti a kertjét, annak igazi gyönyörűsége teljék benne.

Azt a területet, ahová pázsitot szántunk, érett trágyával beterve (minél több, annál jobb), egy ásonyom mélyre felássuk. (A cserjeterületeket 60—70 cm mélyre, a fák helyein 1 m³ földet kell megdolgozni és trágyázni.) Különösen homokos területeken, de minden más talajon is nagyon fontos, hogy a pázsit helyét egyenletesen lehengereljük, de legjobb, ha letaposunk és addig gereblyézzük, amíg teljesen síma lesz. Vetés előtt a talaj olyan kemény legyen, hogy bárhol rálépve, az ember ne süppedjen.

Az így simára előkészített talajra (1 m²-re 20—40 gr) egyenletesen rászórjuk a fűmagot. A vetést csak szélesedés idejében szabad eszközölni, mert a szél a könnyű magot elhordja. Az egyenletesen elszórt magot vasgeregelyével bekapáljuk és pedig igen sűrűn ütésekkkel, hogy a talaj egyenletességét most már ne bontsuk meg és a fűmag egyenletesen kerüljön a föld alá. Ha a bekapálás megtörtént, a területet vagy lehengereljük vagy taposó deszkával lenyomkodjuk. A lehengerelés vagy letaposás után az egész vetést permetszerűen meglocsoljuk, ezt azért kell óvatosan végezni az első napokban, mert sok vízzel vagy erős sugárral a fűmag helyéről elmosódik és a pázsit nem lesz szép egyenletes. A vetéstől kezdve a pázsit helyén, egész az első kaszálásig lehetőleg nagyon óvatosan kell járni vagy meztitláb vagy a cipőre szerelt taposó deszkával.

A fűmag aszerint, hogy meleg vagy hűvös az időjárás, a hatodik naptól kezdve kikel. Kelés idején, különösen szeles, napos időben nagyon kell ügyelni, hogy a csirázó mag állandóan nedves legyen, mert szárazon hagyva a leghamarabb kialszik.

Ha a fű 8—10 cm hosszúra megnő, már gondoskodni kell a kaszálásról. Tekintettel arra, hogy a csirázó és kelő mag a talajt meg lehetesen fellazította, a fiatal fű egészen lakán áll a kis gyökereivel, úgy, hogy kaszálás esetén a kasza sokat kitépne. Ezért nagyon fontos, hogy az első kaszálás előtt a fűvet lehengereljük és a kaszálást csak ennek megtörténte után kezdjük meg. Az első kaszálást lehetőleg borult vagy esős időben, de semmi esetre sem forró napsütésben végezzük. Kaszálás után a fiatal fűvet, még a későbbi kaszálások után is, ajánlatos megöntözni.

Szép bársenyos, zöld pázsitot csak akkor nyerünk, ha kellőképpen öntözünk és legalább 2—3 hetenként jó kaszával és jó kaszással rövidre lekaszaljuk és utána jól beöntözzük. A legideálisabb esős időben kaszálni. Ha kénytelenségéből napos időben (kánikulában) kell a kaszálást végezni, akkor nagyon jól tesszük, ha a lekaszált fűvet a lekaszált területeken egyenletesen szétszórjuk, vagyis a fű töveit a nap heve ellen beárnyékoljuk és csak a késő délutáni időben tisztítjuk le.

A pázsitot a téli idő beállta előtt mindig le kell kaszálni, hogy télen át rövid legyen, a hideg ellen való védekezés céljából.

A rövidre lekaszált pázsitot télire ajánlatos komposzt-földdel vagy teljesen érett trágyával vékonyan behinteni és egyenletesen elgereblyézni. Ez a trágya rajta is marad a pázsiton. A természetes trágya mellett, a növényi időszakban (május—június) műtrágyát is alkalmazhatunk. A műtrágya alkalmazásával azonban óvatosan kell bánni, mert helytelen adagolás mellett a pázsitot kiégeti. Nálunk is könnyen beszerezhető nitrogén műtrágya: a péti só. A pázsit m²-ként 3—6 kg péti sóval trágyázható. Napos időben (késő délután) kevesebb, borult, esős időben több. Egy évnél fiatalabb pázsitot ne műtrágyázzunk. Ha nem esik az eső, a műtrágya kiszórása után feltétlenül öntözzük meg a pázsitot. A fűmag keverékét a talaj minősége és az öntözési lehetőség szabja meg.

Ha bő öntöző víz áll rendelkezésre vagy nedves talaj: Lolium perenne tenue = angol perje, Poa pratensis = réti perje, Agrostis alba vagy stolonifera = tarackos tippán.

Kevesebb öntözési lehetőség mellett vagy száraz talajba: Lolium perenne, Poa pratensis, Festuca ovina vagy rubra = juh csekenesz. Ujabbán gyakran használjuk száraz helyeken a fehér herét (Trifolium repens), melynek gyökerei mélyen hatolnak s így a szárazságot jól bírja. Alacsony, elterülő növéssével és apró leveleivel igen jó pázsit-pótló. Azonban nagy hibája, hogy rengeteg fehér virágjával a zöld hatást elrontja. Kaszálás után is azonnal megjelennek fehér virágai. Ahol azonban semilyen pázsitféle nem marad meg, ott nagyon hálás kis növény. Vetésnél árnyékoló növénynek az angol perjét vagy, ha van szénapajtába összegyűjtött törek, azt használjuk, olyképpen, hogy először a herét vetjük és utána a fűmagot vagy töreket. Összekeverni nem szabad, mert a here sokkal nehezebb a fűmagnál s így mindig az alján marad.

Nagyon sok esetben azért nincsen szép pázsit, mert a környezetben burjánzó gazok, vad fűvek, stb. magjait a szél ráhordja a kert pázsitjára, az ott kikel és mint erősebb, átveszi a szerepet, a nemes pázsitot hamarosan kiszorítja helyéről. Az ilyen fertőzött vagy kivénült pázsitot időnként fel kell újítani, amikor a talajt is újra kell trágyázni és mindent elülről kezdeni.

Legveszedelmesebb ilyen vad fűvek a következők: háromféle muhar = Setaria viridis, Setaria rubra, Setaria italica, egygyári fűvek, melyek hamarosan elpusztulnak és sárga foltot hagynak. A tarack búza és az újjas tarack pedig olyan erővel szaporodik el, hogy a nemes pázsitfélék mellette elpusztulnak.

Igen elterjedt és veszedelmes gaz-növények a pázsitha a gyermeklánc, a százsorszép, a pázsitörvény.

A finom pázsitból tehát minden más növényt, legyen az gaz vagy fű, ha nem odavaló, ki kell pusztítani. A gyakori kaszálás azért is ajánlatos, hogy az ilyen pázsitba nem való növények magot ne érlelhessenek.

Kertészeti, de különösen botanikus körökben mind nagyobb mértékben kezd tért hódítani a szürke pázsit gondolata. A Gellért-hegy barátainak körében is mozgalom indult, hogy a Gellért-hegy most rendezés alá kerülő részén ne zöld, hanem szürke pázsit létesíttessék. Ez azt jelenti, hogy a hosszú idők óta megszokott és üdítő, gyönyörködtető zöld pázsit, szürke levelű növényekkel cseréltessék fel.

Nem tudom megérteni, hogy mi szépet nyujtana nagy területeken a szürkeség, mikor az ember magát ezt a színhatározó szót, az igénytelenség, a semmitmondó egyszerűség megjelölésére használja. Ez, azt hiszem, magában hord minden kritikát.

Háztartás

Rovatvezető: ifj. székasi Sacellary Györgyné

Tejkrém-leves. Egyforma mennyiségű lisztből és vajból világos rántást készítünk. Langyos tejjel feleresztve, megsózzuk és 20 percig főzzük. A levesestálban 3 tojás sárgáját elkeverünk diónagyágú vajjal és rászűrjük a forró levest. Pirított zsemlekockával tálaljuk. 7 dkg vajból, ugyanannyi lisztből készítve, 6 személyre elegendő.

Szegfűgomba leves. A gombát szárától megtisztítjuk és tisztára mossuk. Langyos vízben nagyon kiáztatjuk. Jó csontlébe vékony, piros rántást keverünk, megsózzuk és ha felforrt, beletesszük a gombát. Aki kedveli, kevés törött borst is tehet bele. Ha a gomba megfőtt, a levesestálban elkeverünk 1—2 tojás sárgáját 4—5 evőkanál jó tejfellel. A forró levest rászűrjük és tálaljuk.

Fehérbor mártás. 1 deci hallé, 1 deci fehérbor, késhégyeni reszelt hagyma, kevés feketebors, 2 babérlevél, ezeket felfőzzük átszűrjük, levéve a tűzről, 3 tojás sárgáját keverjük bele és 3 dkg vajat, újra folytonos keverés közben felfőzzük és bármilyen hal mellé adjuk fel.

Almamártás. Tetszés szerinti almát megreszelünk, 1 evőkanál zsírban puhára párolunk, 1 kávéskanál liszttel meghintjük. Jól elkeverjük, hogy csomós ne legyen, pár kanál húslével feleresztjük, keveset forraljuk és 2 evőkanál tejfelt adunk bele. Aki édeskeszen szereti, ízlés szerint megcukrozza.

Cellerfőzelék. A meghámozott cellerfejeket vékony karikára vágva, csontlében megfőzzük, kevés petrezselyemzöldjét, 3 dkg vajat és aki szereti, kevés reszelt hagymát tesz bele. Mikor megpuhult, átszűrjük, világos rántást készítünk és a leszűrt lével feleresztve, belekeverjük a cellert. Kevés ideig főzzük és tálaljuk.

Franciasalátával töltött paprika. A legkülönbözőbb zöldseget és almát apró kockákra vágunk és gyengén ecetes, cukros vízben puhára főzzük. Leszűrve sűrű tartármártásba forgatjuk. Szép, egyforma, nem erős zöldpaprikát kierezve megmossuk és szitára tesszük, hogy jól leperengjen róla a víz. Megtöltjük a paprikát az előre elkészített franciasalátával. Üvegátlátra vékonyra szeletelt, kissé sózott, olajozott paradicsomszeleteket rakunk és ráhelyezzük a töltőpaprikát. Tartármártást külön adunk hozzá.

Párolt articsóka. Az articsókák leveleit és szárát levágjuk, a többi csontlében megfőzzük és szitára rakva lecsurgatjuk a vizet róla. Vajjal kikent tűzálló edénybe vagy lábasba rakjuk, kevés csontleves öntünk rá. Tíz dkg reszelt sajtot és 6 dkg morzsát 3 evőkanál tejfellel összekeverünk és ráöntjük a articsókák tetejére. 20—25 percig sütjük forró sütőben. Tálalás előtt 1—2 kanál tejfellel leöntve tálaljuk.

Salátafőzelék. A gyenge, friss saláta belsőségét elhasználjuk salátának, a külső leveleit megmosás után sósvízben megfőz-

zük, leszűrjük és deszkára téve nem nagyon apróra összevágjuk. Kevés vöröshagymával vagy fokhagymával rántást készítünk, kevés pirospaprikát teszünk bele és feleresztjük csont- vagy húslével. Az összevágott salátát belekeverjük a jól feleresztett rántásba, kevés törött borst és bőven tejfelt adunk hozzá. Aki kedveli savanykásan, citrommal vagy ecettel ízesítheti.

Gombamártás 6 személyre. Nyolc nagy gombát megtisztítunk és apróra felvágjuk, 6 dkg zsírban tisztított reszelt hagymát rózsaszínűre párolunk, 1 késhégyeni pirospaprikát, apróra vágott petrezselyemzöldjét adunk bele és beletesszük a gombát. Ha a gomba már jól át párolódott, kevés vízzel feleresztjük, 2 deci jó tejfelben, 2 kis kanál lisztet elhabarunk és a gombára öntve, jól elkeverve felforraljuk. Tetszés szerinti hús mellé adjuk fel.

Elzászi borjúhús spárgával. Egy kg borjúhúst mérsékelt tűznél kevés vajjal barnítunk meg. Vegyük ki a serpenyőből, tegyünk helyébe apróra vágott spárgavégeket, egy kis szelet finomra összevágott sonkát, 2—3 poréhgagymát s egy gerezd fokhagymát. Hintünk rá egy evőkanálnyi lisztet s pirítsuk meg, azután eresztjük fel kevés húslével vagy ennek hiányában kevés vízzel, sót és törött borst tegyünk ízlés szerint bele. A serpenyőt borítsuk le s főzzük az egészet negyed óráig. Ekkor tegyük bele vissza a húst s lassú tűznél ½ óráig pirítsuk.

Lengyel savanyúnyelv. Marha vagy borjú nyelvét megtisztítjuk, zöldséggel ecetes vízben puhára főzzük s a léből kivesszük. Piros rántást, melybe kis cukrot pörkölünk, a lével föleresztjük, ebbe mazsolaszöltet teszünk s ízlés szerint meg cukrot, ecetet vagy citrom levét. Tálalás előtt 1—2 tojás sárgáját habarunk bele, a nyelvet fölszeleteljük s a levet ráöntjük.

Francia parasztétel. Káposztás juh-ragout. Szép fejes-káposzta torzsájáról vágjuk le a leveleket, mossuk jól meg s főzzük egynegyed óráig sósvízben. A vizet gondosan leöntjük s a leveleket nem apróra, hanem hosszú szalagokra vágjuk s félretesszük. Vesszünk 1 vagy 1½ kg juh-szeletet, combot vagy elejét, meglehetősen kövéret, hogy kifővő zsírja átjárhassa a káposztát. A húst vágjuk lehetőleg négy-szeletes darabokra, dörszöljük be fokhagymagerezdekkel, tegyük lábasba s egy darab vajjal pároljuk. Ha barnulni kezd, tegyünk hozzá só, borsot, egy nagy darab apróra vágott vöröshagymát, egy evőkanálnyi lisztet, még pár percig pirítjuk, azután vegyük le a tűzről. Rakjuk a helyébe a levétől teljesen leszűrt káposztát, rakjuk rá szép rendszeren a húst, adjunk hozzá ismét egy szeletekre vágott vöröshagymát s eresztjük fel jól megfűszerezett húslével. Ezután fedjük be a lábast s nagyon lassú tűznél főzzük az egészet 3 óráig. Ha szükséges, időnként húst adhatunk hozzá. Ügyeljünk, hogy a főzés lassú, de folytonos legyen, a káposzta teljesen át legyen itatva a zsírtól s szép barnára piruljon. Ha kész és sok zsirt eresztett, ezt kanalazzuk le, azután a káposztát tegyük meleg tábla, rakjuk rá sorjába a húsdarabokat s forrón tálaljuk.

Fokhagymás birkasült. A birkacombot megtisztítjuk fagyútjától és leforrázzuk ecetes vízzel, mint a gulyásnál tettük. Bőven megtüzeljük fokhagymadarabokkal, lábasba tesszük és forrásban levő bő zsír-

Nyatalásta,

kertbe,
otthonra,
kirándulásra,
strandra,
week-endre:

Bokrétá

a magyar urihölgyek virágmintás nyári ruhája

Ara: 6 P-től 14 P-ig.

Egyedüli árusítója

Nagykovácsy
ÜZLETHÁZ

ral leforrázzuk, sóval meghintjük, egy negyed paradicsomot, 1 zöldpaprikát teszünk mellé és lefövede így pároljuk, míg puhulni kezd. Azután sütőbe tesszük, a fedőt le vesszük róla és folytonos szurkálás és öntözés közben, nagyon kevés víz hozzáadásával lassan pirosra sütjük.

Tésztareceptek

Anna-torta. 14 dkg vajat habosra keverünk, hozzáadunk 14 dkg törött cukrot, 8 tojás sárgáját, 17 dkg felolvasztott csokoládét, kevés reszelt citromhéjat, kevés vaniliát. Beledajuk a 8 tojás kemény habját, 8 dkg lisztet és 3 és ½ dkg barna héjas mandulát. Két részben sütjük. Ha megsült, barackzettel töltjük, csokoládémázzal bevonjuk és pirított mandulával díszítjük.

Narancsparfé. 26 dkg kockacukrot 4 narancs héján ledörzsölünk és 4 tojás sárgájával, 2 deci tejjel, 6 lap zselatinnal tűzőn addig keverünk, míg felforr. Elveszszük a tűzről és kihűlésig tovább keverjük. Ha kihült, belekeverjük 1 narancs levét, 2 marék törött mandulát és végül ½ liter tejszín kemény habját. Olajjal kikent formában sózott jég közé állítva megfagyaszadjuk.

Erzsébet-torta. ¼ kg törött cukrot 6 tojás sárgájával jól elkeverünk, 20 dkg örölt mogyorót, 6 tojás habját, 1 evőkanál kakaót hozzá keverünk, megsütjük, kettévágjuk és a következő krémmel töltjük. 5 dkg örölt mogyorót, 1 csésze vaniliás-tejben 3—4 kanál cukorral sűrűre főzzük.

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

ÉTREND

1939 június hó 21-től 1939 június hó 30-ig

SZERDA	
21	EBÉD: cellerkrém-leves, vagdalthús-pogácsa, zöldborsó-főzelék, csészázorzsza. VACSORA: sajtos rakottburgonya, saláta, eper.
Rk. Gonz. Alajos Pr. Alajos	
CSÜTÖRTÖK	
22	EBÉD: tejeles burgonya-leves, sült borjúszeg, saláta-főzelék, mandulakifli. VACSORA: rántott keménytojás, gombamártás, gyümölcs.
Rk. Paulin pl. Pr. Paulina	
PÉNTEK	
23	EBÉD: spárgaleves, pontyrántva, burgonyasaláta, aranygaluska. VACSORA: zöldborsós rizs sajttal meghintve, eperkrém.
Rk. Editrud Pr. Zoltán	
SZOMBAT	
24	EBÉD: gulyásleves, burgonyamélt, gyümölcs. VACSORA: sajt, retek, szalámi, vaj, kikevert eperkrém.
Rk. K. Ján, sz. Pr. Iván	
VASÁRNAP	
25	EBÉD: gombaleves, kacsapörök zöldborsó, rizszel, kacsasült vajos újbungonyával, mustáros zöldsalátával, csesznyeslepeny. VACSORA: hidegsült, franciasalátás keménytojás, szamóca.
Rk. Vilmos hv Pr. Vilmos	
HÉTFŐ	
26	EBÉD: húsleves daragaluskával, főtt marhahús, egresmártás, petrezselymes burgonya, rakott-tészta. VACSORA: töltött-ka-arabé, eper.
Rk. János és Pál Pr. János, Pál	
KEDD	
27	EBÉD: sóskafeves, töltött-tök, vajsbungonya, izes palacsinta. VACSORA: rántott borjúláb, tartármártás, saláta, diósók.
Rk. László kir. Pr. László	
SZERDA	
28	EBÉD: egresleves, savanyúútdő gombóccal, meggyeslepeny. VACSORA: sajtos csészéta, saláta, délről tészta, gyümölcs.
Rk. Irenus Pr. Arszlán	
CSÜTÖRTÖK	
29	EBÉD: esirkeapróké-leves, rántottcsirke, uborkasaláta, sült újbungonya, vajos zöldborsó, vaniliagyagylalt, piskótatekeres. VACSORA: hideg sertéskaraj, saláta, sajt, retek, eper tejszinnel.
Rk. Péter és Pál Pr. Péter és Pál	
PÉNTEK	
30	EBÉD: savanyútojás-leves, káposztáskocsa, gyümölcs. VACSORA: lesó tojással, saláta, mákospatkó.
Rk. Pál emlék. Pr. Pál	

10 dkg vaját adunk hozzá és addig keverjük, míg egész sűrű lesz. A megtöltött tortát csokoládéval bevonjuk és pirított mogoróval díszítjük.

Töltött alma. Szép, egészséges almákat meghámozzunk, éles késsel a torzsája körül nagy lyukat vágunk úgy, hogy az egyik felén nem vágjuk keresztül, nehogy a töltelék majd kifolyjon belőle. Erősen boros vizet készítenek, kevés cukrot teszünk bele, az almákat belerakjuk és puhára főzzük vigyázva, hogy szét ne essenek. Kiszedjük szitára és ha jól lecsepegett a

boros lé, vaniliakrémmel megtöltjük. Üvegtálra tesszük, olvasztott barackzselé leöntjük és cukrozott tejszínhabot teszünk köréje.

Csokoládéagyalt. ¼ liter tejjel 4 tojás sárgáját gőzön felfőzzük 25 dkg cukorral, 20 dg csokoládéporral, 2 kávéskanál kakaóval jó sűrűre. A tűzről levéve, kihűtjük és ½ liter tejszinnel elkeverjük és formába töltve fagyaszttjuk. Felvert tejszínhabbal díszítve tálaljuk.

Palacsinta-torta. Tüzálló tálat kenjünk ki jól vajjal és szórjuk meg darabos dióval. Tetszés szerinti számú édes palacsintákat süssünk, rakjuk egymásra a tüzálló táliba, a palacsintákat kenjük meg tetszés szerinti lekvárral vagy almapirével, esetleg dió- vagy mandulapéppel, vagy valamilyen magnélküli befőttel. Szórjuk meg a palacsintákat bőven vaníliaucukorral és tegyük be az egészet a forró sütőbe 10 percre. Tálalás előtt öntsük le a sűrű csokoládéöntettel és a tüzálló táliban adjuk fel. Készíthetjük nem édes palacsintából, vegyes darált hússal töltve és sajtmártással leöntve. Így készítve, előételnek adhatjuk.

Sajtos képviselőfánk. 2 deci tejet 8 dkg vajjal és 16 dkg liszttel folytonos keverés közben addig főzzük, ha a kanálról leválik. Levéve a tűzről, kihűtjük és 2 egész tojást, 10 dkg reszelt sajtot és 1 kávéskanál tejfelt adunk hozzá, jól megszózzuk és elkeverjük. Kikent, lisztetett tepsiibe halkoskákát rakunk, tojás sárgájával megkenjük és langyos sütőben sütjük. Ha megsült, ketté vágjuk és a következő krémmel töltjük. 15 dkg reszelt sajtot megszóvva kevés tejjel sűrűre főzzük, 3 dkg vaját keverünk bele és ha jó pépes, levszük a tűzről, kisütjük és a fánkocskába töltjük.

Ribizlis tészta. 28 dkg vaját, 35 dkg lisztet, 12 dkg cukrot, 2 tojás sárgáját, 1 citrom levét, deszkán jól összegyúrunk és porhanyós tésztát nyújtunk ki belőle. A kinyújtott tésztalapot tepsiibe tesszük és világosságára megsütjük. 6 tojás fehérjéből habot verünk, 20 dkg porcukrot, 28 dkg ribizlit, vagy málnát, vagy epret keverünk bele és 15 dkg örölt diót. Mindezt jól elkeverve a tészta alá kenjük és lassú tűznél szép sárgára sütjük. A fele mennyiségből is lehet készíteni.

Baracklevéltorta. 17 deka lisztet, 10 dkg vaját, 7 dkg cukrot, 7 dkg hámozott és tört mandulát deszkán kezünkkel összegyúrunk és ebből két kékhatnyi vastagságú 4 kerek korongot alakítunk. Az egyik levelet kis kerek kiszűrővel kétfilleg nagyságúra kiszűrjük és egymásután világosbarnára kisütjük. Hat tojás fehérjéből sűrű habot készítünk és 3 evőkanálnyi hígított baracklevékvárt lassan hozzákeverünk. Ezzel a leveleket egymásután megtöltjük. Az átlukasztott levél a felületre jön. A tortát 10 percre sütőbe tesszük és melegen feladjuk. Hidegen is jó.

Burgonyagombóc. 40 deka sósvízben főtt, szitán áttört burgonyát összekeverünk 10 dkg liszttel, 1 tojás sárgájával és habjával. Egy vizes-zsemlyét kockára vágunk és megpirítjuk vajon 3 dkg szitált morzsával együtt és belekavarjuk a tészta alá. Tetszés szerinti gombócokat formálunk belőle és sós vízben főzzük ki, egyet megpróbálva és amikor az jó, akkor vajon pirított zsemlyemorzsa alá forgatjuk.

Pehely-kifliessék. 4 tojás fehérjét 4 evőkanál porcukorral tűzön-vízen habverővel nagyon sűrűre főzzük. A kemény masszából kávéskanállal készített kis halmokat 5 dkg darált dióba hempergetjük, kezünkkel kifialakra formázzuk és liszttel

meghintett tepsiiben, langyos sütőben megsütjük. Forró vaníliaucukorral megszórjuk.

Mandulás csokoládés fagyasztt krém. 5 szelet puhított csokoládét, 15 dkg cukrot, 3 tojás sárgáját nagyon kikeverünk. 10 dkg hámozott és kissé megpirított, méltre vágott mandulát és 4 deci tejszínhabot keverünk bele. Tetszés szerinti formát kicsit kivajazunk, beleöntjük a krémet és jégre állítjuk. Tálalás előtt kiborítjuk, egy jól kicsavart melegvizet ruhát borítunk rá, így könnyen kiesik a krém a formából. Tejszínhabbal díszítve adjuk fel.

Befőzés

Ribizli-lekvár. Az érett ribizlit szárítól szépen megtisztítjuk és megmosva szitán megszarítjuk. Azután cserép vagy fehér zomancos lábasba tesszük és feltéve a tűzhelyre, addig főzzük, míg egészen szájel nem mennek a szemek. Azután megint szitára töltjük és tiszta fakanállal keverjük, hogy a lé jól lecsepegjen róla. A lefolyt levét megmérjük és 1 kg léhez 1 kg cukrot adunk és a tűzhelyen az egészet ½ óráig főzzük. Forróan rakjuk üvegbe, lekötjük és kigőzöljük.

Szamóca-lekvár. A szép érett szamócat szitán áttörjük, 1 kg áttört szamócahoz 1 kg cukrot adunk, félóráig főzzük, melegen üvegekbe töltjük és kigőzöljük.

Kevert lekvár. Fekete csesznyét, meggyet, ribizlit, epret, málnát, mindenből egyenlő mennyiséget veszünk, amennyi a gyümölcs, ugyanannyi cukrot adunk hozzá. Először a gyümölcsöt főzzük, míg jó sűrű lesz, azután a cukorral félóráig főzzük. Üvegekbe rakjuk és kevés ideig kigőzöljük.

Gyümölcs- és jam-eltevésnél nélkülözhetetlen a kitűnően bevált

„Chinoin-szalicil“

mely a befőtteket és jameket a megromlástól megóvja. Nagyon gazdaságos az 5 és 10 grammos publikumesomagolású Chinoin-szalicil. — Mindenütt kapható.

Kovácsos uborka. Az egészséges egyforma nagyságú (kb. 12 cm.) uborkákat megmosom, csutkájukat levágom és oldalait több helyen hosszában bevagdalom. Sós vízben, 1 literre 3 dkg só számítva, fel-főzöm és kicsit lehűtöm. Az uborkákat üvegbe rakom, 1 szelet kenyert megpirítok és az uborkára helyezett csomó kaporra ráhelyezem. Leöntöm a langyos sósvízzel és kis tányérrákkal letakarva az üveg száját, napra teszem. 4—5 nap alatt kész az ízletes kovácsos uborka. Azután kiszedem egy tiszta üvegbe az uborkákat, rászűröm a levét kapor és minden nélkül és jégre állítom. Használatkor kivesszek belőle, meghámozzom, négyfelé vágom és üvegtányéron tálalom.

Tökkáposzta télire. A megtisztított tököt le kell gyalulni, nem megszóvva üvegbe tenni, gyenge ecetes sósvízzel leönteni. Bőven kaptat a tetejére tenni, lekötni és kigőzölteni.

Zöldbab eltevése. A zöldbabot megtisztítás után izlés szerinti darabokra vágjuk és gyengén sósvízben főlforraljuk. Leszűrve üvegekbe rakjuk és gyengén ecetes vízzel felöntjük. Légmentesen lezárjuk és gözbe tesszük.

SZERKEZTŐI

Küzdök a boldogságért. Hígyje el, a bűnön épült boldogság nem lehet tartós. Ha a bűnös szerelem elkábitotta a lelkiismeretét, a kábulat szétfoszlik és ráébred teltének szörnyűsegeire. A boldogsághoz nem elég a szerelem mámore s aki bűnös úton jut hozzá, előbb-utóbb keserűen ismeri be, hogy a lélek jóvágyása nélkül kielégíthetetlen marad a legforróbb szerelem is. A közönséges vált érzelmeket nemcsak megújja, de meg is veti, mert megalázza és emlékezteti, hogy feláldozta Önt, a hitvest, akit nem törülhet ki az életből. Kifakadásai is ezt hangsúlyozzák. Ma még titkolja, de a lelkiismerete megszólalt és ráébredt a tiltott élvezetek meddőségére és romboló hatására, aminek feláldozta a családi élet tiszta örömeit, áldott harmóniáját, nyugalmat adó szépségeit. A rosszból származó öröm nem igazi öröm és nem boldogíthatja az embert egy egész életen át. Az érzések mélyén, mint igaz gyöngyöt, ott találjuk az ártatlanságból fogant ember örök vágyát a tisztaság után, ami a legbűnösebb emberben is feltámasztja az undort és utálatot a saját rosszasa miatt. A keresztény ember lelkét nem kerítheti hatalmába a gonosz még az elvetemlétség sötétségében sem, mert átvilágítja lelkét a Mindenható végtelen jósa s a felismerés fényénél visszatér oda, ahonnan elindult: a családi élet békecséjébe. Annyira kívánatosnak fog feltűnni előtte a halk, türelmes feleség el nem felejthető hangja, szelíd nézése, dolgos keze, az otthon tiszta, friss illata, a gyermekek kutató, csodálkozó nézése, akik nem értik, csak érzik, hogy valami olyasmi történik körülöttük, ami hasonló a rossz álomhoz, amiből föl fognak ébredni és akkor kezdődik számukra is az igazi élet, az öröm és boldogság egyszer visszatér és néman, hangtalanul ráborul kezére, megbobcsátást, új életet, szeretetet kérően. Ezekben a lázban vívódó napokban ne döntönn. Válasra ne is gondoljon. Ennek nem szabad megtörténni. Férje bálná meg legelőször. Aki olyan intelligens, úr és a közéletben is előkelő pozíciót tölt be, sőt az egyházban is vezető helyet foglal el, nem fedelkezhet meg magáról, nem fedelkezhet meg az Istenről, az ő színe előtt fogadott esküjéről, hogy nem hagyja el Önt, a feleségét, akinek a kezét előtte fogta meg s ígérte, hogy nem engedi el sem jóban, sem rosszban. Hiszem, hogy a jószág győzni fog és most is a szeretet türelmével, elnézésével Ön legyen segítse.

GYÖNGESÉG ÁRA. Az üzenet nem az Ön feleségének szól. Más sírta el panaszát. Gyakran előfordul, hogy az olvasó a magáéval azonos problémával találkozik az üzenetek között. A házasságban még a bajok is azonosak. Sőt a gyógyításnak is ugyanaz a módszere. Az Önök problémájával foglalkozva nem idézem azokat az okokat, amelyek elháríthatatlanul összeomlást idéztek elő. Elég az Ön beismerése. Egyedül az gondolkodtat el, hogy hűsz év után sodorta el Önöket egymástól a szenvedés hulláma. Majdnem emberfeletti volt

Napi pár fillérért

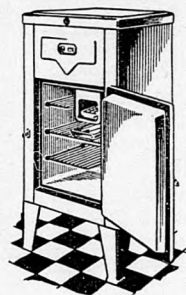
óvja családja egészségét
A VILÁGHÍRÚ

BBC-SIGMA

elektromos hűtőszekrény

Eladás:

SZALAY ISTVÁN RT. Budapest, V. Falk Miksa-u. 2. T.: 117-710

Automatikus üzem!

Önműködő

hőfokszabályozó!

Kis áramfogyasztás!

Jégkocka készítés!

Háromévi jótállás!

a felesége türelme, ami végül is kiapadt. Megszűnt mindenféle hatás. Felesége a saját fejével kezdett el gondolkodni. És mentől többet volt magára hagyva, annál társatlanabbnak érezte magát és rájött, hogy Ön nélkül is meg tud állni a lábán, hiszen eddig is azt tette. Öntől úgysem kap még jó szót sem és mindenki elsőbb, mint ő, a felesége. Ez a váratlan magáraébredés szétrobbantotta húszévi házasságukat. Miért jut csak most eszébe, amikor felesége már a válás süllyes elhatározásához nyúlt, hogy vissza is tud fordulni, más is tud lenni, mint amilyen eddig volt? Csodálkozik, hogy a felesége nem hisz a fogadkozásainak és nem tud hinni ígéréteinek. A pohár egyszer betelik könnyekkel is. Ki is csodol s ekkor a segítség igen nehéz. Mi elhisszük, hogy Ön máris megváltozott s a legkomolyabban rendes férj akar lenni. De ki győzheti meg a feleségét, aki addig-addig várt az Ön megváltozására, amíg elfogyott a türelme, elfogyott a bizalma és megrendült a hite. Egyszerűen megelégette a szenvedést, megelégette az elhagyatást, s mint aki feleslegesnek érzi magát Ön mellett, esőndesen elment. Erre a fordulatra persze Ön nem volt elkészülve. Hogyan is számíthatna volna ki, mikor a feleség jósa kiapadhatatlannak látszott. Felesége mellett él — már amennyire elfoglaltsága és szórakozásai megengedték, — de nem vett magának annyit fáradságot, hogy megismerje felesége gondolkodását, hogy miként is látja ő a ketőtök egymásmelletti, de egymásmelkül életét. Ha néha vele is törődik, átvesszi gondolkodását, a történetek talán nem akadályozhatja meg, ha nem változtatott volna előbb az életmódján, de a „meglepetés” nem érte volna készülleten. A feleségeknek joguk van a nyugalmas, harmónikus családi élethez, nemcsak a házasság első évében, hanem a legutolsóban is. A feleségek lelkivilága igen egyszerű. A férj szerete-

tére, megbecsülésére, tiszteletére vágyunk. Ha nem kapják meg, felmerül bennük a céltalanság keserű gondolata, ami örvények partjára sodorja. Hogy lehet-e valamit menteni, nem tudom. Attól jűg, mennyire tudja éreztetni megváltozását és őszinte vágyát új élet kezdésére. A feleségek szíve mindig márványból. A szeretet szavai életet lehelnek bele. A szeretet össze tudja fojni a multat és a jövőt, ha hinni tudunk benne. Az Ön feladata elhittetni: lehet új életet kezdeni.

Zsuzsánna. Megfontolás, egyszerűség és szerelem nem sorozhatók egy kategóriába. A szerelem egyeduralgó hatalom. Parancsol és engedelmességre kényszerít. Érette az egész világgal szembezállunk. Tökéletes boldogságot remélünk tőle, amelyben még nem volt részünk. Egy pillanatot, mely mindennel felér. Az Ön dilemmája csak játék a szerelemmel. Bujócska, hogy annál nagyobb legyen az öröm, ha engedelmeskedhetik. Ha súlyos szavakat használunk, azt mondhatnók, hogy az ilyen izzó szerelem örvénszerűen sodorja magával az embert, nem a nőt és nem a férfit, hanem az embert. Ez az ő, örök érzés maga a létezésünk célja, melyben kiteljesedik a természet és megoldódik a titok. Az ember életének legérekeesebb és legforróbb szenzációja: amikor az érzés túlaradása betölti a szívet és a lelket egyzserre. Mikor ezzel a legyőzhetetlen érzéssel találkozunk, okvetlen hinnünk kell a sors elrendelésében, kikerülhetetlen törvénszerűségében, mert az ember boldogsága és szenvedése teremődött. Ha akarán, akkor sem volna elég ereje érzésével szembehelyezkedni. Miért is tenné? Akit szeret, hasonló mélységgel szereti Önt, többi kérdésére pedig választ csak az idő adhat. Ne is akarjon előbb feleletet, mert jóslásokkal, feltételezéssel nem lehet a jövőn áténni, elrejtett sorsunkat kifizérsznni. Ma boldog és ez a boldogság a legédesebb valóság nem hiábavaló reménységgel tölti be a lelkét. Aki boldog, könnyebben legyőzi a többi akadályt, még a legsúlyosabbakat is.

EGY SOKAT SZENVEDETT ASSZONY. Valószínű, hogy úgy meg nincs elintézve, különben visszakapta volna okmányait.

Szépségápolásra

Füldes

Margit-crème

Ha véleményezés végett lett átveve kérésre az illetékes minisztériumhoz, jelentkezhetne kihallgatásra és személyesen adná elő azokat az életbevágóan fontos indokokat, amelyek feltétlenül figyelemre méltók és kinevezése mellett szólnak. Gyermeke neveltetése érdekében is meg kell tegye ezt a lépést. A dolgok maguktól nem mindig intéződnék el jól. Tegye félre a túlzott szerénységet és még ha toladósnak is tartja, időnként érdeklődjön pártfogójánál. Ő, aki ismeri helyzetét, nem fogja toladósnak találni érdeklődését. Emlékezzen arra a bibliai mondásra, amely így szól: „aki zörget, annak megnyitják, aki kér, annak megadjatik”. Erre gondoljon mindig, amikor bátoratlanul megtorpan és nem mer kérésével kopogtatni.

Budapesti előfizető. Tíz szobán aluli penzió nyitáshoz nem kell előképzettség. Iparigazolvány iránti kérésével forduljon az illetékes iparhatóságához. Nagykorú magyar állampolgár és erkölcsileg kifogástalan az engedélyt megkapja. Tíz szobánál nagyobb penzióra azonban a törvényben megállapított tanonc- és segéd-idő igazolása is szükséges.

Csergő. Szíves türelmet kérünk. Kívánságukat számontartjuk és ha módunkban lesz, megvalósítjuk. A legkellemesebb volna számunkra is, ha a szenvedélyes rejtvényfejtőket is kielégíthetnők.

K. Irén, Miskolc. Nagyon köszönjük, hogy lapunk iránti szeretetét, meglegedését megírta nekünk. „Boldog vagyok, hogy nekem is jár a kedves Magyar Nők Lapja! — írja. — Régi vágyam teljesült, hogy magaménak mondhatom. A lapból és különösen az üzenetekből kiáradó melegség indított e levél megírására...” Mi is öszintén örülünk, hogy üzenetünk közvetlenül és közvetve a szívéhez talált, s ugyanazt az érzést, ugyanazt a szeretetet szálaltatta meg. Köszöntjük szeretettel olvasóink nagy táborában.

Jobban tart a frizurája, ha lúgmentes hajmosást végez! Evvel a nagy előnnyel a lúgmentes hajkímélő „Neo-Shampoo” rendelkezik és a hőlgyek millióit ezt ki is használják okosan. A haj rugékony és feszes marad, miáltal könnyen és tartósan fésülhető. A hullámok jobban érvényesülnek a természetes szép fény által, mert a hajra nem rakódhatnak az oly csúnya szürke meszes fátol.

URAM, MIERT? Köszönjük meghatóan szép, meleg sorait. Megértjük azt az ellenállhatatlan vágyat, ami az Ön szubtilis lelkét a költészet csodálatosan szép világához hajtja. Minden ideális, mélyérzésű ember közel áll a költőhöz, mert nemcsak élvezni tudja, hanem át is éli a zenítő szavak muzsikáját. Mely érzései inspirálják Önt is, hogy szavakba öntse a lelkéből feltörő vágyait. Aki írásba tudja rögzíteni a lélek viharát, megnyugvást, csöndes és ujjongó örömet, az a költő. Szomjas ambícióval keresi a szavakat, hogy kifejezze a lelkében dúló szenvedés orkánját, de a szavak erőtlenek, csak a sírású adják vissza és nem magát a fájdalomt. A költészet kiapadhatatlan forráshoz hasonlít, amelyről megismerjük az igazi költőt. Az Ön lelkén sebet ütött a szerelem. Vértük. Gyógyíthatatlan. Verskebe próbálja önteni a szenvedés-komplekszumot, de nem tud egyéni lenni, kivágotni a megfelelő szavakat, színik és muzikális kifejezéseik szerint. Az írás — írja — ellendíthatatlan kényszer számára. Megkönyebbülés. Talán ilyen megkönyebbülést jelentene az is, ha írás helyett — egyelőre — olvasná

azoknak a nagy magyar költőknek a verseit, akikről tanulhat. Jót tenne Önnek még egészségi szempontból is. Gondolata más irányt venne. Szenvedése csillapodna. Nagy örömet jelentene nekünk, ha szomorúságából kiragadhatnók és az élet új örömeihez, új szépségeihez vezethetnők el.

FELHÍVJUK KEDVES OLVASÓINK figyelmét ezen számunkhoz mellékelt szúrtsablon mellékletünkre. 1. Madeirás minta tálcakendő díszítésére. A minta felerészre, amely előnyomásnál közepesen találkozik. Színes anyagra is előnyomtatható és az anyag színével azonos színű mulinéval himenzendő. 2. Írásos minta blúz, gyerekruha, tálcakendő, millió, zárterítő díszítésére. Kék, piros vagy fekete színű gyapjúfonál, pamut, vagy perle anyaggal készíthető. 3. Kombiné díszítésére használjuk e mintát. A virágokat rátéttel, a leveleket és szárazakat himzessel készítjük az anyag színével azonos színnel. A rátét-hez egy árnyalattal sötétebb anyagot használunk. Rátét helyett a virágok is himzeve varrhatók. 4. Kis virág tálcakendő díszítésére. A virágminta szétszórtan nyomtatandó elő. A virágok himzését különböző színű mulinéval készítjük. 5. Érdekes minta terítő, uzsonnaterítő díszítésére. Egyszerű szállított piros vagy kék perlevél készítenéd. Igen hatásos a kivarrt minta. Konyhagarnitúrát, előszobaterítőket, nyári lakás függönyét, stb. díszíthetünk vele. 6. Ezzel a finom kis mintával díszíthetünk női fehéreneműt, baba párnahuzatot, kocsiatkarót, kislány ruháskát, stb. A himzés színezéséhez használhatunk halvány rózsaszín és kék, a leveleket és szár készítéséhez halványzöld mulinét. A hurkolással készítenéd szél részéhez az anyag színével azonos színű mulinét használndó. A monogramok közül az EG-vel ágyneműt, az FM-mel asztal-neműt, a PA-val, RI-vel és JS-sel uzsonnaterítőt, stb. jelzünk. A szúrtsablon mintái alábbiak szerint nyomtatandók elő: sima asztalra ráterítjük a vasaláshoz használt vastagabb terítőt, erre helyezük az előnyomtatandó mintát, úgy, hogy sima felülete érintkezze az anyaggal és az érdekes része legyen felül. Ekkor az egyik oldalra nehezéket teszünk, pl. hideg vasalót, hogy a minta dörzsölésekor ne mozduljon meg. A szúrtsablon előnyomásához használandó úgynevezett „kékporba” belemártunk egy posztó- vagy filedarabot és ezzel négy-ötzör átdörzsöljük az előnyomtatandó mintát. A kékpör a lyukakon keresztül átszűrődik az anyagra. A mintát fölemelve megnézzük, hogy tökéletesen látható-e az előnyomtatott minta s ha kifogástalan, a szúrtsablon eltávolítjuk és az előnyomtatott részt spirítusszal (denaturált szesz) befújjuk, hogy a kékpör az anyaghoz tapadjon. Pár perc alatt az anyag megszárad és már kézimunkázható is. A szesszel való befújáshoz parfümszóró is alkalmas.

KERESZTÉNY SZÜLŐK adják gyermekeiket gyakorlati pályára! Évek óta keresett iskolája az országának Páztón, Heves megye, a közösi kétféves fűkereskedelmi szaktanfolyam és külön elhelyezve a kétféves női kereskedelmi szaktanfolyam. Mindkét középiskola négy középiskolát végzett tanulókból elsőrendű gyakorlati szakembereket nevel. Államérvényű végbizonnyítványt ad, mely a kereskedelmi pályán való elhelyezkedésre, vagy kereskedelmi irányú gazdasági középiskola III. osztályába való felvételre jogosít. Ugyanitt polgári iskola és internátus. Prospektus.

Szenzáció új magyar találmány forradmasította a kézi kötőipart. A „Rapid” kézi kötőkészülékéről van szó, amellyel egy nap alatt annyi munka végezhető el, mint a kötőtűvel 10 nap alatt. A „Rapid” kézi kötőkészülékkel minden kötőminta köthető, munkája kézimunka, a szemek egyenletek, minden fonalra alkalmas, kezelése egyszerű és a használati utasításból különös képzettség nélkül elsajátítható. Tetszetős és elpusztíthatatlan. Ismeretőt küld: Áruforgalmi KFT, Budapest, IV., Sütő-utca 2.

A MUL kézimunkaboltja (VI., Teréz-kört 6.) páratlanul kedvezményesen áron hozza forgalomba akció kézimunkadarabjait, amelyeket kedves előfizetőink szíves figyelmébe ajánlunk. Az akcióterítők, dgyhuzatgarnitúrák, konyhagarnitúrák, finom anyagból, izéles himzessel készülnek. A klópi cipke asztal- vagy zongaraterítő és a hatszemes fehér abronnyerítő is legprímább minőségű. Ezek az akciódarabok egyetlen otthonban sem nélkülözhetők. A beszerzésük senkinek sem okozhat gondot, mert rendkívül olcsók és havi részletfizetés mellett is megvásárolhatók. Részletfizetés mellett való vásárlásnál az akciódarabok a teljes ár kifizetése után utólagosan vehetők át, vagy postán küldi el a MUL kézimunkaboltja. Ezek az akciódarabok praktikusságuknál fogva minden háztartásban nélkülözhetetlenek és ajándéknak is legmelegebben ajánlhatók. Pénzt takarít meg és saját magának is örömet szerez, aki az akciódarabokat megvásárolja.

Válasz «Mit szeretek a nőben?» Gútori Földes Gyula levelére. Szegény Gútori Földes Gyula! Csak sajnálni tudom. Nem akar sokat és ezt is keresnie kell «Szörnyen keresnie!» — Pedig amit ő kíván, minden nőben megvan, csak nem mindenki tudja belőlünk kiváltani. A női lélek szépsége, finomsága, puha, meleg szeretete, csak megértő kezek alatt virágzik ki. A nő rendeltetésénél fogva nem önálló, nem kezdeményező, csak alkalmazkodó és elfogadó. Ez így volt kezdetben, így van ma és így lesz a jövőben is, bármennyire önállóságá vágyunk is utalva. A férfiak nagy része nincs tisztában a mai idők dolgozó, tanult leányainak létektalanul. Nem is vesznek maguknak annyi fáradságot, hogy megismerjenek és értsenek bennünket. Félnék tőlünk. Szívesebben keresik élettársukat ma is az olyan lányok közül, akik bár tanultak, de mivel nem szorultak rá, nem is léptek kenyérkereső pályára. Pedig itt tévednek! Nagyon tévednek ám! Nézzünk csak az önálló nők önállóságával egy kicsit szembe. A munkájuk ugyanaz, mint a férfié, a felelősségük szintén, súlyosbítva háztartási gondokkal. A férfi mellett mindig van, aki gondozza, rendbentartja, ha más nem, fizetett alkalmazott. De nőnél ez sokak szerint szükségtelen és ez igaz is. — Csak azért hozom fel, hogy bizonyítsam többféle megosztó tevékenységüket. Ezzel szemben ambíció csak ritka esetben fűti továbbhaladásra, ha kényelmes megélhetést teremtenek maguknak, kitarthatnak pozíciójukban, anélkül, hogy életüket betöltené. Egy nő sem ringatja magát abban a hitben, hogy munkaköreiből egyúttal élethivatás is. Mig a férfi életében a nő ideálizmust, a feleség derűt, tisztább életet jelent, addig a nőnek a férfi teher és mégis ma is, sőt ma teljes tudatossággal a férj jelenti a célt, az anyaság az élethivatást. Az önálló nő megismeri az életet minden durvaságával, szíptés nélkül, terhes neki, me nekül előle egy biztos, védett otthonba. Milyen jól, mennyivel jobban meg tudja becsülni az otthon nyugalmas csendjét és

erélyes, biztos kézzel tudja majd távol tartani családjától az élet ezer kísértését. Kétségtelen, hogy az önálló nő sokat tud, mert sokat tapasztal. Isemri a férfiakat, — talán a legrosszabb oldalukról — de ezt a rosztat mindig hajlandó vagyunk nőársaink rovására írni. Egyet azonban elfelejtettünk, illetve nem volt mőködünk megtanulni: a kétszínűséget, a ravaszkodást a férjfogás terén. Pedig a férfiak ehhez évszázadok óta hozzá vannak szokva s ezért nem hisznek és ismernek félre ma is, mikor őszinték, nyíltak, becsületesek vagyunk. Ez új, ez szokatlan nekik. Ők épp a rejtélyt, a sok kis apró ellenmondást szeretik a nőben. Mi pedig nem akarunk másnak látszani, mint amik vagyunk és nem kínálunk többet, mint amink van. A ma leányt úgy lát-szatra meg is keményítette az élet és ő ezt nem titkolja. Sokat csalódott, sokan megalázták. Fél az újabb sebektől, ebből kifolyólag bizalmatlan, sokszor cinikus, gúnyos lett. De a szíve, a szíve remeg az igazírt s szeretni tudná, nagyon szeretni azt, aki érdemesnek tartaná kitermelni belőle az érzelmeket. Ne akarják a férfiak a XX. század leányaitól nagyanyáink gyermekségét, aranyos, naiv hitét. A gyermekből felnőtt lett, öntudatos, megbízható fars. Az aranyos naiv kedélyt az életismeretből eredő szemlélet, a változhatatlanba megnyugvó, derült, kiegyensúlyozottság váltotta fel. Amit mi láttunk hallottunk, tapasztaltunk, azt nem lehet kitörölni emlékezetünkben. Mi legalább a saját kárunkon tanultunk és ez a legeredményesebb. A férfiaknak kell tehát megváltozni, illetve az ideálokat realizálni. Itt is csak őg nyernélek, mert amit látszatra vesznek, többszörösen visszakapják a lényegben. Őt-hat év ő önálló működés után könnyen megértjük, hogy miért a férfi a teremtés koronája. Szívesen elismerjük ezt nekik és nem akarunk egyebet, a «vigasztaló, mosolyó géniusz» szerepénél.

Toperczer Emma

GYOMORBETEGEK gyógyitala a CIGELKA ISTVAN

(Stephanus) gyógyviz

Orvosilag javallva: gyomorégés, étvágytalanság és emésztési zavarok esetéiben. Vezérképviselet: Édeskút, Budapest, V. kerület, Erzsébet-ter 8. szám

OLVASTAM A MAGYAR NŐK LAPJÁBAN hozzászólását „Mit szeretek a nőben” című cikkhez. Talán Ő is belátja, hogy egy kicsit túl sokat vár a mai nőktől. Van olyan leány, akiben van néhány kedves és szép vonás abból, amit keres. Akadnak, akik azt mondják és kételkednek benne — mint Őn is —, lehetetlen, hogy mindaz, amit felsorolt, így lányban megtalálható legyen. Az egyik túlmodern, a másik meg nem eléggé házias, — nem is lehet felsorolni, mennyi rengeteg hibát találnak a „tökéletes” férfiak szegény lányokban... És én mégis merem állítani, van olyan leány is a világon, amilyent keres. Hogy még eddig nem találta meg, nem csodálom. Mert az ilyen lányok csendesen, szerényen élnek. Csak az találkozik velük, aki nyitott szemmel jár a világban és stieve birtokába veszi. Először talán csalódva állapítja meg, hogy mégsem őt kereste, de megpróbálja szeretettel felszínre hozni azt a sok szép és jó tulajdonságot, amit keres és ami kell, hogy egy igazi nőben megtalálható legyen. Mert az igazi nő nem is várja, hogy „leboruljon” előtte

és nem fog „elolvadni a ooldogságtól”, ha tudja, hogy szeretik, ellenben igyekszik azt viszonzni, nem hangos kiabálással, hanem ezer aprósággal, melyből kitűnik őszinte, tiszta vonzódása a férjhez. Az igazi nő nem mondja, hogy neki milyen színű ruha áll jól és festék nélkül nem mehet ki az utcára, — de azért mindig kifogástalanul elegáns és a férjének először pillantása boldoggá teszi. És ha mesél neki rózsaszínű álomvilágról, szívesen hallgatja és nem jut észébe, hogy unalmas. Ha nem is ért olyan tökéletesen a klasszikus zenéhez, az ura kedvéért megszereli. És ha szép tavaszi estén étakocsi-szóra viszi áhítatos lélekkel, vele élvezi a természet minden szépségét, amire az ura külön figyelmet. Van ilyen lány. Csak megértő, igazi férfi kell melléje, aki mindent felszínre tudja hozni. Tudunk ni önzetlen, jó pajtás lenni, akik mellükig állunk a lelki világban. Tudunk közvetlen, bizalmas asszony lenni, aki bizalomra serkent. És tudunk kedves, simulekony feleség lenni, akinek nincs külön élete. Nincs senkije, csak az ura. Csak keresen tovább. Mert van, igen van ilyen lány a világon... De van-e olyan férfi, aki megérdemli, hogy egy nő lélek egész szépségében feltáruljon? Bözsey Margit

Tisztelettel kérjük kedves Előfizetőinket, ne felejtsek el az esedékes előfizetési díjakat beküldeni. Rendkívül fontos, hogy pontosan megkapjuk az előfizetési összegeket, mert a lap előállításával felmerülő költségeket előre kell fizessük. Külön kérjük azokat, akik több hónapi előfizetéssel el vannak maradvá, szíveskedjenek rendezni, hogy a felszólítás kellemetlenségétől megkíméljük és elkerüljük az emiatti érzékenykedésekkel járó nézeteltéréseket. Rengeteg felesleges költséget okoz nekünk az, aki elmulasztja az előfizetési díj beküldését, mert súlyos megterhelhettséget jelent a velejáró adminisztráció és a postaköltség, ami az előfizetést terheli s annyival kevesebbet áldozhatunk lapunk fejlesztésére. Minden előfizetőnknek érdeke, hogy minél nívósabb és szebb lapot állíthassunk elő. Nagyon örülnénk, ha kérésünk meghallgatásra és teljesítésre találma. Teljes tisztelettel

a Kiadóhivatal

ÉN IS HOZZÁSZÓLOK a „Magyar Nők Lapja” máj. 20-i számában közölt levélhez. Szeretném, ha megtudnák a férfiak, hogy vannak még jó feleségnek való leányok is, csak rossz helyen keresik. Intézetben nevelkedett sport-, zene-, tánc kedvelő, háziasan nevelt leány vagyok. Irodába nem tudtam elhelyezkedni, mert nem voltam modern leány! Megtanultam varrni és három év óta egyedül keresem a kenyerem. Férjhezmenni eddig nem sikerült (igaz, hogy még fiatal vagyok), mert a férfiak a gazdag leányokat keresik, a csinos leányról, ha megtudják, hogy szegény, kerülnek, mintha ragályos beteg volna. Pedig a szegény leány is tud igazán szeretni és alkalmazkodni, jó feleség lenni. A hozománypádsz férfiak kapnak egy szívnélküli gazdag feleséget és idővel rájönnek arra, hogy a pénz nem boldogít. Keresésk a férfiak a jó feleségnek valót a dolgozó nők között. Azok is szeretik a klasszikus zenét és résztvesznek a férfi külön szórakozásaiban is. Kérdezem, van-e olyan férfi, aki közülünk fog választani? Kérem a mélyen tisztelt Szerkesztő Urat, közzéje levelem nevémmel együtt a „Magyar Nők Lapja”-ban. Szeretném, ha a férfiak végre észhez térnének és akadna közülük olyan is, aki szegény leányt vesz feleségül.

Horváth Teréz

Rheuma, köszvény ellen, idegfájdalmaknál, fejfájásnál, tag- és izületi fájdalmaknál gyorsan és biztonságosan hatnak a Togonal-tabletták. Orvosok ezrei ajánlják a Togonal-t, tehát Őn is bizalommal vásárolhatja. Tegyen még ma egy kísérletet. Kérje kifejezetten a kiváló hatású Togonal-t. Teljesen ártalmatlan. Minden gyógyszerárban. P 1.60.

Tanácsot kérnek

Kisleányomnak gyógytornát rendel az orvos. Dunántúlon, szép helyen, szívesen látnánk vendégeként gyógytornát tanító tanárnőt. Levélben megegyeznénk. Hálás volnék, ha kedves olvasótársaim szívesek volnának ismerőseik köréből gyógytornatanárnőt ajánlani, aki a nyárra vidékre lejönne. Szíves értesítést „Tanító-nő, Bolhás, Somogy megye kérék.

SZŐRTELENÍTŐ «DÉVA»-krém. Hatása végeles! Szőrtelenítést vállalok. «DÉVA» XIV., Hungária-körút 116 (Thököly-útnál).

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban küzlenő hirdetés szavanként 15 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetési díja 1 pengő 50 fill. Jelítes hirdetésekre érkező levelek továbbítására hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 pengő utalandó át. Állást kereső hirdetések szavanként 10 fillér. A hirdetés díja előre beküldendő.

Fonyóds—Alsó-Bélatelepen, 250 négyzetöglös bekerített telken épült, 3 különbejárta szobás villa, 77 terem gyümölcsfaló eladó vagy bérelendő. Ertekezni lehet a helyszínen, Wessellényi-utca 28. szám alatt vagy Tóth Józsefné, Cegléd, Szövet-ség-u. 8. sz. alatt.

Ré-fülöpön, fűrdővel 2 percre, 2 szoba, verandás lakás egész időre olcsón kiadó. Ugyanott szobák ellátással is kaphatók Tel. 155—640.

Gyapjas angora tenyészésre biztos megélhetést biztosít. Fajliszta, hosszúszerű állandóan kapható Rákocscsaba, Aba-u. 83. Mikesnél.

Kis háztartásom vezetésére keresek egy teljesen megbízható, 40 év körüli, egészséges, vallásos r.-kath., szerény nőt, aki minden munka elvégzését vállalna. Szeretetteljes bánásmódban részesítnék. Fizetés megegyezés szerint. Gyönyörű egészséges hegyes vidéken lakunk. Ajánlatokat bizonyítványokkal „Nagyon sürgős” jellegre kiadónba kérek.

Videki úricsaládhoz vagy magányos hölgyhöz házikasszonyok, társalkodónéknak emelne intelligens úrileány. Leveleket „Félfarva” jellegre kiadónba kérek.

Melyik fővárosi keresztény úricsalád vállalta el videki, vidam, társaságot kedelő keresztény úri leányt Balaton nagyobb fürdőhelyén levő villájába, júliusban 3 heti nyaralásra fizetendőként és családtagként tekintenek. Leveleket „Vidám nyaralás” jellegre kérek.

Nyaralhat és mégis otthon van az újhatat „EDES OTTHON”-ban.

Házimunkák végzésére magamhoz vennék egyedülálló szegény árvalányt. Családtagnak tekinténnék és szeretettel bánánnék vele. Keresetként vagyunk, fűszerüzletünk és kis gazdaságunk van. Fizetés tekintetében megállapodnánk s kívánásukra s nevére a postán letétbe is helyeznénk. Leveleket „Miskolc” jellegre kiadónba kérek.

Állatorvost hozzásegítke a letelepedéshez ha idején ir a továbbiak megbeszélésére a kiadóhivatalhoz „Álföldi” jellegre.

Balatonederiesen alsó Fekete-kastélyban teljes pénzió egész nyáron háromötvenlét.

Bátorok nagy választékban fizetési kedvezmény-nel, Otthon Lakberendező Szövetkezet, Báthory-utca tizenöt.

Keresek perfectk, önálló nevelőnő 8 éves fiú mellé. Varráshoz értenie kell. Német nyelvtudással bíró előnyben. Leveleket: Jurkovich János m. kir. erdőtanácsos, Rozsnyó, Andrásy-út 910. sz. kérek.

Magyar Házasszónokok Szakékesnyelve kitűnő befűzési és mindenféle kipróbált recepteket tartalmaz. Ára P. 4.20. Megrendelhető: Berger Károly Lajosné, gazdasági akadémiai tanár özvegyéné, Hatvan, Varság-pusztá.

Nyaralóknak gyümölcsösben bútorozott szoba konyhával kiadó. Kenyeresné, Pécel, Asztalos-u.

Perfectk francia és német nyelvtudással rendelkező hölgy vidékre vagy pusztára úri családhoz ajánlkozik mint nyelvtanító. Leveleket Desjardins, Budapest, Izablla-u. 73. IV. 4/a sz. címre kérek.

A Villa Iris magyar család pénzió Gradóban (Italia) kívánata küld prospectust. A panzió-költés befizethető CIT olasz utazási irodánál: Budapest, Dorottya-utca 2.

Két kis gyermekem mellé keresek intelligens úri-leányt, aki segítené a háztartásban is. Hivatalnoknál vagyok. Gyermekeim 3-5 évesek. Feltelesen gyermekszertő 20-25 éves komoly leányt szeretnék, akire nyugodtan rábízhatnám a gyermekeket. Cím: Gundy Árpádné, Kaposvár, Jókai-utca 17.

Női szabóság. plüssé-üzem, mestervizsga. Kalocsay, Corvin-tér 1. Telefon: 167-478.

Rövid fekete gyöngykorlózongora kettőszáz, külföldi négy száz, valódi Büssendorfer ötszáz pengő. Garantáltak, jó karban. Zongorák, pianók felülön olcsón, tisztviselőknak, előlegmunkái, legereskedvény részletre. Rákóczi-út ötven. Zongoraterem. Erzsébet-körút sarok.

Zongorát vagy pianót azonnal készpénzfizetésért sűrűgösen venek. Telefon: 139-503. Zongoraterem.

Eladó Parádafürdőn 207 négyzögletes villatelek összes közművekkel. Villásorban, a Strandfürdő mögött. Érdeklődni lehet Tobias igazgatónál. Budapest, Thököly-út 74. sz., vagy Parádafürdőn, Tobias-villa címen.

Zongorák, pianók, előlegmunkái, húspengés részletre 350 pengőfőt, legolcsóbban Fenyőné zongoratermében, Erzsébet-körút huszonhat. Bérzongorák csoda olcsón!

Gyermekek nyári öröme: „Reménység” nevelőotthon. Budakeszi. Telefon: 104-547, 33-as mellék-állomás. Prospectus.

Csillárüdülő egész évben nyitva. Gyönyörű hegyvidék, kényelmű kastélyszőlők, zárt folyók, prima konyha, olcsó panzió. Prospectus. Csillár-üdülő, Mátraszőlős.

Z A LOGJEGYÉRT, ékszerért, fogaranyért, szőnyegért sok pénzt fizetek. Baross ékszerház. VIII., Baross-utca 83. szám. Telefonáljon: 134-770

Fonyód-Bélatelepen kétszobás, komfortos villa, zárt verandával, terrasszal, mosókonyhával, pin-cével, villanyvízvezetékekkel, fürdőjoggal, kétszobás gyümölcsös virágos kerttel eladó. Cím: dr. Rác Béla, Fonyód-Bélatelep.

Balatonzámárdiban, a parkhoz közelre, egyemeletes, 3 szobás, konyhás villa kiadó egész fűrdőidényre, esetleg két családnak is. Érdeklődni lehet telefonon 342-854 alát, vagy levélben Tobias, Budapest, Thököly-út 74. címen.

Budapestre érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásomban 2 pengőért megszállás. Főjegyzőné. Orczy-út 40. A. 10.

Fizető vendékek elmennek 4 éves kislappal a Balaton mellé, vagy hegyes vidékre, hol hasonlókorú gyermekjátótársra is lenne. Leveleket ármegejelöléssel „Pihenés” jellegre kiadóba kérek.

Orosz agár kölyökutak nemzetközi gyzőstől eladók. Budapestben bemutatathók. Klement, Gárdony.

Budapestre érkezőknek „Uri otthon!” nyujtok napi 2 P-161 Hajduné, ny. MAV főintéző néje, Erzsébet-körút 2. III. 19. Emke-ház. Lift. Telefon: 132-900.

Női ruha iparengedély megszerzéséhez előkészítem, szabást, varrást iparilag kiképezem. Kerekes Ferencné, Vámház-körút 5.

Alsó Fekete-kastélyban Balatondericesen teljes panzió háromötven-négy pengő.

Keresek egy kifogástalan erkölcsű, jobb családból való idősebb leány tőzömündésnek, aki az augusztust a Balatonon velem töltené és előjőne Debrecenbe is rendszeri úri helyre. Fényképek és szolgálati bizonyítványok július 1-ig Debrecen, dr. Bessenyei Lajosné, Huszár-utca 3/b. küldendők.

KÉZIMUNKALEIRÁS

4. **OLDALON.** Gitter-tüll sztór-függöny, indanthren szárnyakkal. A gitter-sztór mérete 180×250 cm. Alját 15 cm széles, sodrott rojtjal díszítjük, két oldalára pikkótt varrunk. Teljesen ezen a fenti méretben P 19.50, 180 cm széles anyag métere P 5.50. A szárnyas függöny hossza 350 cm, szélessége 75 cm. A drapéria 50×160 cm, a drapéria rojta 10 cm. Indanthren-anagy métere P 5.80-7.80. Kívánata mintákat küldünk.

4. **OLDALON.** Himzéssel és szálbehúzással készített tüllterítő. Az alapanyag közep-vastagszálú ekrű-tüll. Kidolgozásához 3-5-és 8-as gyöngyfonalat veszünk. A mintát papírra előrajzolva vesszük, erre a tüllt ráférceljük és így dolgozzuk ki. A terítő mérete 120×120 cm. A papírrajz, tüll és 15 deka gyöngyfonál összesen P 11.30. Szúrtsablónja P 1.50. A papír rajza P 2.50. 6. **OLDALON.** Himzett grenadin-függöny. Fehér vagy ekrű grenadinból készíjtjük színes himzéssel. A himzéshez minélit használunk, egy motring 14 fillér. Az előrajzolt grenadin-anagyra árajánlatot a méretek közlése után adunk. A minta szúrtsablónja 50 fillér.

9. **OLDALON.** Magyarintás asztalfutó, 50×130 cm méretben, jómínőségű fehér vagy ekrű fél-levászonból. Előrajzolva P 3.90. Kidolgozásához 5-ös számú gyöngyfonalat használunk, élénk színekben, dekája 30 fillér. Szúrtsablónja P 2. Hozott anyagra előrajzolása P 1.20.

10. **OLDALON.** Rátéttel díszített asztalközép. Színes indanthren pamutvászonból, fehér vagy színes rátéttel díszítjük. 90×90 cm méretben, előrajzolva, a rátétanyaggal együtt P 5.—. Szúrtsablónja P 1.50. Hozott anyagra előrajzolása P 1.20.

12. **OLDALON.** Dívatos függönyök. A felső szárnyas sztór-függőnyt közepvastagszálú tüllből, himzéssel készíjtjük. A szárnyak

színes indanthren-anagyból vannak. A drapériát rojtdíszítéssel készíjtjük. A tüll sztór-függöny 150×250 cm szélességben előrajzolva P 16.50. A 15 cm széles rojt métere P 1.25. Színes függőnyanyagok nagy választékban, olcsó árban kaphatók.

12. **OLDALON** az alsó függőnyt grenadinból vagy vastagszálú tüllből készíjtjük. Grenadin-anagyhoz minélit-selymet, tüllhöz pedig gyapjufonalat használunk. Árajánlatot a méretek közlése után adunk.

14. **OLDALON.** Gyermekkoocsitakaró. Cérna pikké anyagból készíjtjük rőzsaszín vagy világoskék színbén, fehér rátéttel. Előrajzolva, 60×80 cm méretben, a rátétanyaggal együtt P 5.50. Teljesen készen, géppel hímzeve P 10.—. Szúrtsablónja P 1.50. Előrajzolása hozott anyagra P 1.20.

15. **OLDALON.** Gobelín-párna. Penelop-anagyra előfestve, 40×50 cm méretben P 1.40. Kidolgozásához kismotringos berlin fonál motringja 12 fillér.

23. **OLDALON.** Magyaros mintával díszített párna. A 9. **OLDALON** közölt futó mintája szerint készíjt. Szép tarka színekkel, 5-ös számú gyöngyfonállal hímzezzük és oldalrészrel montírozzuk. Előrajzolva, a háttalpalazá hozott anyagra P 1.20. Előrajzolva, 60×80 cm méretben, a rátétanyaggal együtt P 3.20. Himzéséhez 5-ös számú gyöngyfonál dekája 30 fillér. Szúrtsablónja 50 fillér. Hozott anyagra előrajzolása 40 fillér.

HÁTSÓ KÜLSŐ OLDALON. Modernmintás asztalterítő. Szürkésdrapp kendervászonból készíjtjük, 140×140 cm méretben. Előrajzolva P 9.50. Himzéséhez 5-ös sz. gyöngyfonalat használunk, szép színekben; bútorhathoz megfelelő színesszállításban. A gyöngyfonál dekája 30 fillér. A terítő készíthető kisebb, vagyis 60×60 cm méretben is. Ara előrajzolva P 3.—. Szúrtsablónja 1.20 és 2.— pengő.

A MUL KÉZIMUNKABOLTJÁNAK (VI, TERÉZ-KRT. 6) ÁRAJÁNÁLATA

Gyermek napozóruha, fehér vagy színes pamutvászonból, kézimunkadíszítéssel	3.80
Gyermek-kötényke színes Indanthren pamutvászonból, rátéttel díszítve	2.90
Babi-ingecske fehér batiszifjfonálból, géphímzéssel és rátéttel	2.40
Babi-ingecske kék, vagy rőzsaszín, géphímzéssel és rátéttel	2.60
Pólyapárna szép kivitelben, rátét- és géphímzéssel	16.50
Kocsitakaró és párna cérnapikkéből, géphímzéssel díszítve	14.50
Lavale ruhácska, szép virágos mintákban, csinos kivitelben, P 5.50	6.50
Kézszel himzett grenadin-ruha, magyaros mintával, 2-3 évesnek, P 4.50, 5.50	6.—
Kézszel himzett gyermekkoocsitakaró és párna műselyem crepe-de-chinből, szép kivitelben, húzott fodorral	22.50
Női napozó, kézimunkadíszítéssel, pamutvászonból, csinos kivitel, P 1.90	2.20
Strandtáska kézimunkadíszítéssel, fajogóval, P 4.50, finomabb kivitelben	6.50
Weekend-párna Indanthren pamutvászonból, gyapottal töltve	1.50
Hímzett zsűrkészlet, kék, zöld, frész és sárga színben, 6 szalvettával	12.—
Hímzett zsűrkészlet, kék, zöld, frész és sárga színben, töltött himzéssel, 4 szalvettával	15.—
Hímzett konyhagarmitúra, 10 részes, kézimunkával készítve, nyers molinóból	20.—
Hímzett konyhagarmitúra, 10 részes, kézimunkával, színes pamutvászonból	23.—
Nyári-paplan készítéséhez színtartó pamut, 5 dekás motringban	—60
Ugyanaz fehér színben	—40
Fűrdőruhához színtartó gyapjufonál, minden színben, dekája	—36
Csipkeblúz készítéséhez zefirfonál, dekája	—28
Csipkeruha készítéséhez nyersszínű fonál, dekája	—20
Frottir törülköző, jómínőségben, darabja P 2.80, 3.80	5.50
Frottir fűrdőlepedő, kék, sárga, zöld és frész színben	17.—
Klőpli-csipkék 6, 8, 10 méteres végekben, olcsó árban.	
Nyári függőnyanyag, 130 cm széles, P 4.20	5.80

Felölös szerkesztő és kiadó: PAPP JENŐ.

átvétele és lekölése tilos. A Magyar Nők Lapját nyomtata: a Hungária Hirlapnyomda R. T. Budapest. Kéziratokat, kisléket, fényképeket nem adunk vissza és nem örűnk meg. A lap cikkeit és képeinek V., Vilmos császár-út 34. szám. 1074.39. Felölös: vitéz BÀNÓ LEHEL.

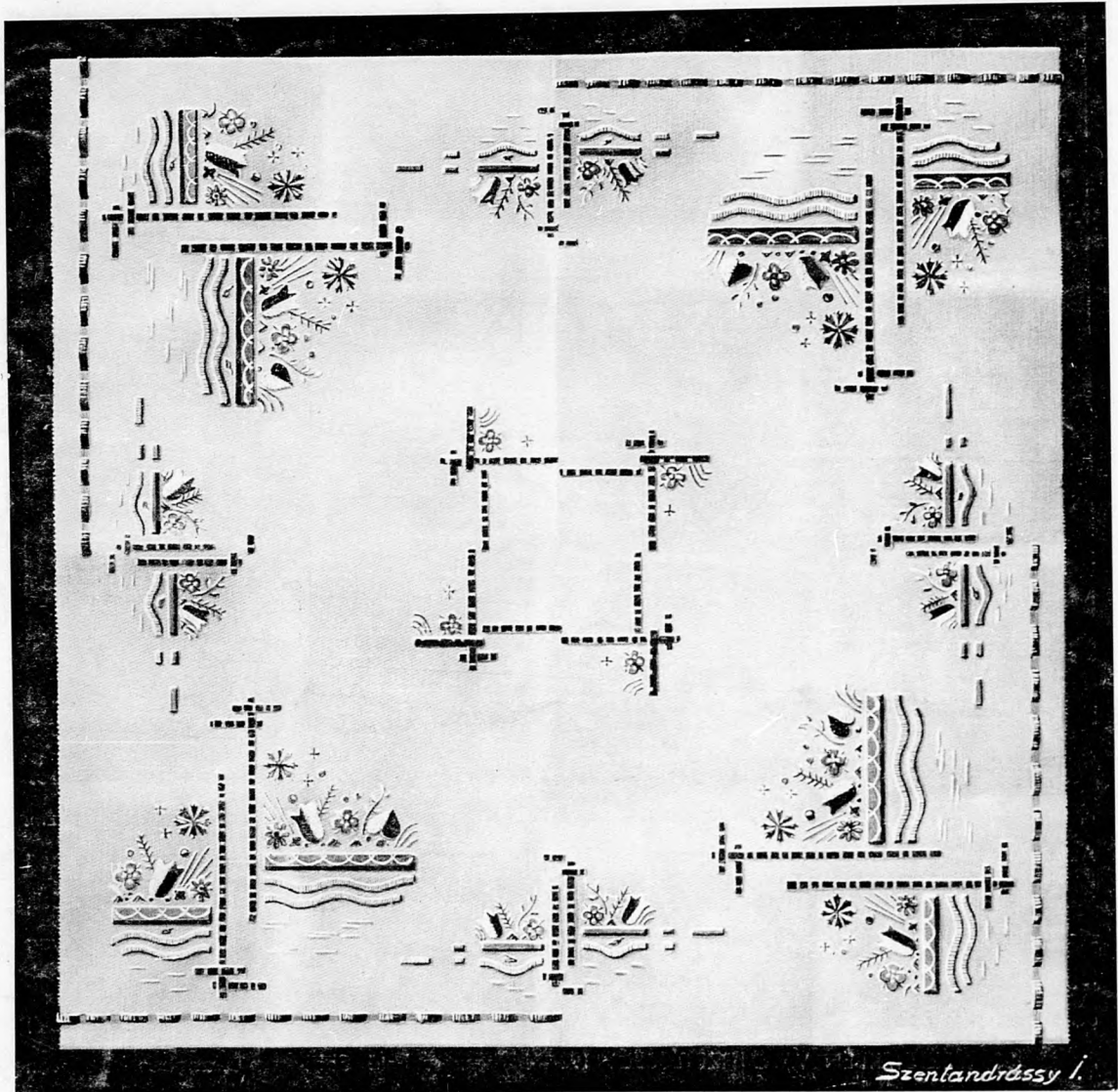
A MUL. Kézimunkaboltjának rendkívüli kedvezményes asztalterítő akciója

(E terítő zongoraterítőnek is használható)

A fenti ábrán bemutatott asztalterítőre felhívjuk lapunk mélyen tisztelt Előfizetőinek figyelmét. Ez a divatos terítő finom, tartós, ekrűszínű klöpicsipkeanyagból készül. A szélét 10 cm széles azonosszínű rojt díszíti. Az asztalterítő mérete, a rojtot is beleszámítva: 160×160 cm. A fenti ábra ne tévesszen meg senkit, mert a terítő téglalakú asztalon van s ezért látszik egyik oldalon kisebb oldalrész, mint a másik oldalon. Pl. egy 120×120 cm átmérőjű asztalra terítve, minden oldalon egyenlően 20 cm széles anyag lóg le. A terítő nemcsak négyszögletű, hanem ovális vagy kerek asztalra is használható, úgyszintén zongoraterítőnek is. E terítő akár lapunk útján, akár a MUL kézimunkaboltjában (Budapest, VI., Teréz-körút 6) ELŐLEGES RÉSZLETEKBEN VALÓ FIZETÉSSEL P 19.—ért beszerezhető. Ebben az összegben benne van a postán való hazaszállítás díja, szállítólevél, illetve teljes portómentesség. A terítő P 19.— beszerzési ára 2—3—4—5-pengős részletekben is fizethető, vagy készpénzért megvásárolható. Az utolsó előleges részlet kiegyenlítése után a terítőt bérmentesen küldi meg lapunk előfizetőinek a MUL kézimunkaboltja. A terítő praktikusságánál fogva nélkülözhetetlen minden otthonban és mint kelengyedarab, vagy mint menyasszonyi ajándék, igen értékes és nagyon ajánlható. A teljesen kész terítő megtekinthető a MUL kézimunkaboltjában, vagy kívánatra budapesti előfizetőinknek h á z h o z is kiküldjük bemutatás céljából.

MAGYAR NŐK LAPJA

A MUL. kézimunkaboltjának eredeti asztalterítő modellje. Kapható készen, előrajzolvá, valamint a hozzávaló összes anyagok (Budapest, VI. ker. Teréz-körút 6.) Telefonszám: 12-13-19